SIDNEY SHELDON

Chipul fără mască

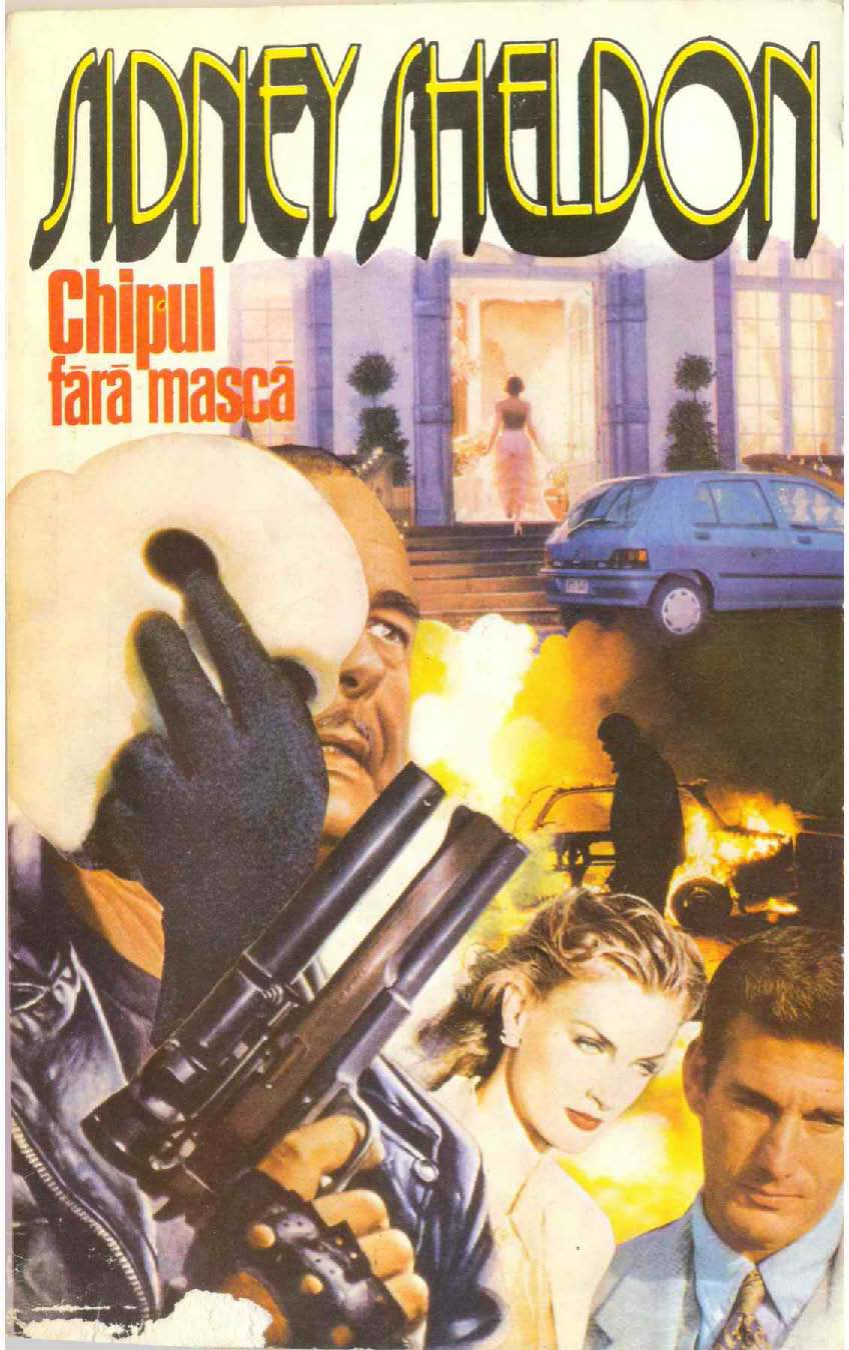

"Cel mai bun THRILLER al anului."

New York Times

"Un roman despre cruzimea terorii, cu o mulţime de personaje fascinante."

The Honolulu Advertiser

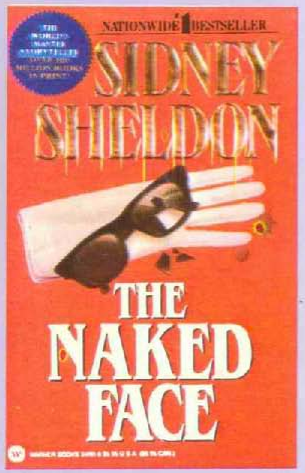

Judd Stevens este un psiholog care se confruntă cu cel mai dificil caz din viaţa sa.

Dacă nu va pătrunde în mintea criminalului, dacă nu-i va smulge de pe faţă masca inocenţei, va fi arestat pentru crimă, sau ucis la rîndul lui...

"Un tulburător roman de suspans, care te ţine cu sufletul la gură, avînd un final ieşit din comun..."

United Press International

BESTSELLER

Lei 1500

Coperta de VASILE SOCOLIUC

The Naked Face
by Sidney Sheldon

copyright 1970, 1991 by Sheldon Literay Trust

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***Miron.***

© copyright grafică Editura MIRON.

Sidney Sheldon

Chipul fără mască

Traducere de Marinela Cojocaru

Editura MIRON

București - 1994

ISBN 973-95056-3-9

Pentru femeile din viaţa mea:

Jorja
Mary
şi
Natalie

Unu

Cu zece minute înainte de ora unsprezece dimineaţa cerul erupse într-o explozie de confeti albe care învălui întregul oraş. Zăpada pufoasă se transformă pe străzile deja îngheţate din Manhattan într-o zloată cenuşie, iar vîntul rece de decembri îi goni pe cei care îşi făceau cumpărăturile de Crăciun spre confortul din apartamentele şi casele lor.

Pe Lexington Avenue, bărbatul înalt, slab, îmbrăcat într-un impermeabil galben, se mişca prin mulţimea grăbită într-un ritm al său. Mergea repede, dar

nu cu pasul rapid al celorlalţi pietoni care încercau să scape de frig.

Îşi ţinea capul sus şi nu părea să le dea atenţi trecătorilor care se loveau de el. Era liber, după o viaţă întreagă trăită în iad, şi se îndrepta spre casă pentru a-i spune lui Mary că totul se terminase. Trecutul va fi îngropat şi uitat, viitorul era luminos şi minunat. Se gîndea la cum va străluci chipul ei atunci cînd îi va da vestea cea mare. Ajungînd la colţul străzii Fifty-ninth, semaforul îşi schimbă culoarea în roşu şi se opri şi el în acelaşi timp cu mulţimea nerăbdătoare. La cîţiva metri, un Moş Crăciun al Armatei Salvării[1] stătea aplecat peste un ceainic uriaş. Bărbatul scoase din buzunar cîteva monezi, o ofrandă adusă zeilor. În acea clipă, cineva îl izbi în spate, o lovitură bruscă, usturătoare, care îl făcu să se clatine. Vreun beţivan prea plin de entuziasm, încercînd să fie prietenos.

Sau Bruce Boyd. Bruce, care ni iodată nu-şi cunoscuse adevărata putere, avînd obiceiul copilăresc de a-l răni fizic. Însă pe Bruce nu-l mai văzuse de mai bine de un an. Bărbatul vru să-şi întoarcă capul pentru a vedea cine îl lovise, dar, spre surpriza lui, genunchii începură să-i cedeze. Într-o mişcare lentă, privindu-se parcă de la distanţă, îşi văzu corpul prăbuşindu-se pe trotuar. Durerea surdă pe care o simţea în spate începu să se extindă. Îi venea greu să respire. Era conştient de parada de pantofi care defilau pe lîngă faţa lui, înzestraţi parcă

1. Armata Salvării: organizaţie religioasă filantropică în Anglia şi S.U.A.

cu o viaţă a lor. Obrazul începu să-i amorţească din cauza asfaltului îngheţat. Ştia că nu trebuie să zacă aici. Deschise gura pentru a cere cuiva să-l ajute şi un rîu cald, roşu, ţîşni afară, scurgîndu-se în zăpada care se topea. Uluit şi fascinat, îl urmări cum traversează trotuarul pierzîndu-se în canal. Acum durerea era mult mai puternică, dar nu-i prea păsa, pentru că îşi adus brusc aminte de vestea lui cea mare. Era liber. Îi va spune lui Mary că e liber. Închise ochii pentru a-i feri de albul orbitor al cerului. Ninsoarea se transformă în lapoviţă, dar el nu mai simţea nimic.

Doi

Carol Roberts auzi uşa de la recepţie deschi îndu-se şi închi îndu-se, bărbaţii păşind înăuntru şi, chiar înainte să-şi ridice privirea, putu să miroasă ce anume erau. Erau doi. Unul dintre ei avea cam peste patruzeci de ani. Un tip solid, de peste un metru optzeci, numai muşchi. Avea un cap masiv, ochi albaştri, reci ca oţelul, ascunşi în fundul capului, şi o gură severă, obosită şi plictisită. Al doilea bărbat era mai tînăr. Un chip cu trăsături sensibile, bine pronunţate. Avea ochi căprui şi vioi. Cei doi bărbaţi

erau complet diferiţi şi, totuşi, în ce o privea pe Carol, semănau ca două picături de apă.

Erau doi copoi. Le simţise bine mirosul. În timp ce se apropiau de biroul ei, picături de transpiraţie începură să-i curgă de la subsuoară, în ciuda protecţiei oferite de deodorant. Înnebunită, mintea ei trecu în revistă toate posibilele trădări şi slăbiciuni. Chick? Dumnezeule, de şase luni reuşise să se ţină departe de toate necazurile. Din noaptea petrecută în apartamentul lui cînd îi ceruse să se căsătorească cu el şi îi promisese să părăsească banda.

Sammy? Era undeva peste ocean la o bază a Forţelor Armate şi, dacă s-ar fi întîmplat ceva cu fratele ei, nu i-ar fi trimis doi copoi ca să o anunţe. Nu, veniseră să o înhaţe. Avea iarbă în poşetă şi vreun căcăcios cu gură mare ciripise prea multe. Dar de ce doi? Carol încerca să-şi spună că nu au cum să-i facă vreun rău. Nu mai era o tîrfă neagră şi prostuţă din Harlem, pe care să o poată speria. Acum, nu. Acum era secretara unuia dintre cei mai mari psihologi din ţară. Însă, pe măsură ce cei doi bărbaţi se apropiau de ea, panica lui Carol era tot mai puternică. În mintea ei încă mai existau amintirile sumbre din prea numeroşii ani în care se ascunsese prin apartamente ieftine, înghesuite şi împuţite, în timp ce legea albilor spărgea uşi, tîrînd pe scări un tată, o soră sau un văr.

Însă nimic din zbuciumul ei nu i se văzu pe faţă. La o primă privire, detectivii nu văzură decît o atrăgătoare tînără negresă, într- o elegantă rochie de culoare bej. Vocea îi era calmă şi impersonală.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea.

În clipa aceea, locotenentul Andrew McGreavy, cel mai în vîrstă, observă pata de transpiraţie care continua să se lărgească sub braţul ei. Automat o înregistră ca pe o informaţie interesantă care ar putea fi folosită în viitor. Secretara doctorului era foarte încordată. McGreavy scoase afară un portofel cu o legitimaţie uzată, lipită de imitaţia de piele crăpată în mai multe locuri.

– Locotenent McGreavy, Secţia de poliţie nouăsprezece. Arătă spre partenerul lui. Detectivul Angeli. Sîntem de la Departamentul de Criminalistică.

Departamentul de Criminalistică? Un muşchi în braţul lui Carol zvîcni involuntar. *Chick! A ucis pe cineva. Şi-a încălcat promisiunea făcută şi s-a întors la bandă. A luat parte la un jaf înarmat şi a împuşcat pe ineva sau el era cel împuşcat? Mort? De aceea au venit?* Simţea cum pata de transpiraţie se lărgeşte tot mai mult. Şi, brusc, Carol deveni foarte conştientă de ea. McGreavy îi privea faţa, dar ştia că şi el o observase. Ea şi cei ca McGreavy nu aveau nevoie de cuvinte. Se recunoşteau dintr-o singură privire. Se ştiau bine de sute de ani.

– Am dori să discutăm cu doctorul Judd Stevens, spuse detectivul mai tînăr. Vocea îi era plăcută şi politicoasă, şi se potrivea cu înfăţişarea lui.

Carol observă abia acum că avea în mînă un pachet mic înfăşurat în hîrtie maronie şi legat cu sfoară. Trecu o secundă pînă pricepu sensul cuvintelor lui. Deci nu era Chick. Sau Sammy. Sau rba.

– Îmi pare rău, spuse ea, ascunzîndu-şi cu greu

sentimentul de destindere. Doctorul Stevens este ocupat cu unul din pacienţii săi.

– Nu-l vom deranja decît cîteva minute, spuse McGreavy. Vrem să-i punem cîteva întrebări. Făcu o pauză. O putem face aici sau la secţia de poliţie.

Pentru o clipă îi privi, uimită, pe amîndoi. Ce dracu' ar putea dori de la doctorul Stevens doi detectivi de la Criminalistică? Indiferent ce-ar crede poliţia, doctorul nu făcuse nici un rău. Îl cunoştea prea bine. Cît timp a trecut de atunci? Patru ani. Totul începuse într-o noapte, la tribunal...

Era ora trei a.m. şi becurile de deasupra sălii d şedinţe a tribunalului le dădeau tuturor celor prezenţi o paloare bolnăvicioasă. Încăperea era veche, deprimantă şi neîngrijită, îmbîcsită de mirosul rînced al fricii care se acumulase de-a lungul anilor, lipindu-se de pereţi ca un strat de vopsea scorojită.

Era ghinionul afurisit al lui Carol ca judecătorul Murphy să fie cel care se ocupa de cazuri. Fusese adusă în faţa lui doar cu două săptămîni în urmă şi scăpase cu o eliberare condiţionată. Era la prima abatere. Asta însemnînd că era prima dată cînd ticăloşii o prinseseră. De data asta, ştia că judecătorul va cere respectarea legii.

Cazul care se judeca înaintea ei era aproape p terminate. Un bărbat înalt, cu o înfăţişare calmă, stătea în faţa judecătorului spunîndu-i ceva despre

lientul său, un bărbat gras, cu cătuşe la mîini, care tremura din tot corpul. Îşi imagină că bărbatul liniştit trebuie să fie avocat. Exista ceva în felul în care arăta, un aer de încredere în sine care o făcu să simtă că bărbatul cel gras era norocos să-l aibă de partea lui. Ea nu avea pe nimeni.

Bărbaţii se îndepărtară, iar Carol îşi auzi numele strigat. Se ridică, lipindu-şi genunchii aproape unul de celălalt pentru a-i împiedica să tremure. Aprodul o împinse uşor înainte spre scaunul judecătorului. Secretarul puse dosarul ei pe masa din faţa judecătorului.

Judecătorul Murphy privi spre Carol, apoi la hîrtiile din dosar.

– Carol Roberts. Prostituţie pe străzi, vagabondaj, eţinere de marijuana şi opunere de rezistenţă în momentul arestării.

Ultima acuzaţie era o porcărie. Poliţistul o înghiontise şi ea îl lovise în testicule. La urma urmei, era cetăţeancă americană.

– Ai mai fost aici acum cîteva săptămîi, nu-i aşa, Carol?

Ea se strădui să-i răspundă cu o voce nesigură.

– Cred că da, Onorată Instanţă.

– Şi te-am eliberat condiţionat?

– Da, domnule.

– Cîţi ani i?

Ar fi trebuit să-şi dea seama că o vor întreba.

– Şaisprezece. Astăzi e ziua mea de naştere. La mulţi ani, spuse ea. Şi izbucni în lacri i, hohotele de plîns zguduindu-i tot trupul.

Bărbatul înalt şi liniştit era lîngă o masă laterală adunînd nişte hîrtii şi punîndu-le într-o servietă de piele. Auzindu-i hohotele de plîns, ridică privirea şi o cercetă atent. Apoi vorbi cu judecătorul Murphy. Acesta propuse suspendarea şedinţei şi cei doi bărbaţi dispărură în biroul judecătorului, unde bărbatul cel liniştit vorbea sincer şi foarte serios cu judecătorul Murphy.

– Eşti o fată norocoasă, Carol, spuse judecătorul Murphy. Ţi se va acorda încă o şansă. Tribunalul te încredinţează spre supraveghere doctorului Stevens.

Deci tipu' ăsta înalt nu e un avocat – e un vraci. Lui Carol nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost Jack Spintecătorul. Nu voia decît să plece cît mai repede din sala ai împuţită, înainte să-şi dea seama cineva că nu era ziua ei de naştere.

Doctorul o duse cu maşina la apartamentul lui, vorbind despre fleacuri, nepunînd nici o întrebare, dîndu-i posibilitatea lui Carol să-şi revină şi să-şi lămurească problemele personale. Opri maşina în faţa unei clădiri moderne de pe strada Seventy-first, care dădea spre East River. Clădirea avea un portar şi un liftier şi, după felul calm în care îl salutară pe doctor, îţi venea să crezi că în fiecare zi venea acasă la ora trei dimineaţa, însoţit de o prostituată neagră de şaisprezece ani.

Carol nu mai văzuse niciodată un apartament ca acela al doctorului. Sufrageria era în alb, cu două canapele lungi şi joase, acoperite cu un material de tweed de culoarea ovăzului. Între canapele era o imensă masă pătrată joasă acoperită cu sticlă groasă.

Pe ea se afla o tablă de şah cu figurine veneţiene sculptate. Pe pereţi atîrnau picturi moderne. În foaier, pe ecranul unui televizor cu circuit închis, se vedea intrarea în clădire. Într-un colţ al sufrageri i se găsea un bar cu sticlă fumurie, pe rafturile căruia se aflau p hare şi carafe de cristal. Privind pe fereastră, Carol văzu în depărtare micile ambarcaţiuni care pluteau pe East River.

– Sălile de tribunal mă fac întotdeauna să-mi fie oame, spuse Judd. Ce-ar fi să pregătesc în grabă o mică cină pentru a sărbători ziua ta de naştere?

Şi o duse cu el în bucătărie, unde îl urmări cum regăteşte cu îndemînare o omletă mexicană, cartofi fr nţuzeşti, pîine prăjită, o salată şi cafea.

– E unul din avantajele de a trăi singur, spuse el. ot să gătesc atunci cînd am chef.

Deci trăia singur, fără nici o păsărică în casă. acă îşi va juca bine cărţile, va da, probabil, peste o mină de aur. După ce terminară de mîncat, o duse în camera de oaspeţi. Era zugrăvită în albastru şi în centru domina un mare pat dublu acoperit cu o cuvertură albastră în carouri. Lîngă fereastră, o măsuţă de toaletă joasă, dintr-un lemn închis la culoare, cu încrustaţii de alamă.

– Poţi să-ţi petreci noaptea ai i, spuse el. Îţi voi căuta o pijama.

În timp ce Carol privea prin camera aranjată cu gust, prin minte îi treceau tot felul de gînduri. *Carol, fetiţo! Ai dat lovitura! Tipu' ăsta caută un poponeţ negru tocmai scăpat de la închisoare. Iar tu eşti cea care i-l va oferi.*

Se dezbrăcă şi îşi petrecu sub duş următoarea jumătate de oră. Cînd ieşi afară, cu un prosop înfăşurat în jurul trupului ei lucios, voluptuos, văzu că bietul amărît pusese pe pat o pijama. Rîse, sigură de ine, şi o lăsă acolo. Aruncă jos prosopul şi intră în sufragerie. Nu era. Privi prin uşa deschisă care dădea spre o cameră mai retrasă. El stătea la un birou mare, confortabil, cu un abajur demodat pus deasupra. Camera era încărcată de cărţi, din podea şi pînă în tavan. Se opri în spatele lui şi îl sărută pe gît.

– Hai să începem, scumpule, şopti ea. Sînt aşa de excitată că nu mai rezist. Îşi lipi corpul de al lui. Ce mai aştepţi, frumosule? Dacă nu mi-o înfigi cît mai r pede, o să-mi ies din minţile astea îndobitocite de strămoşi care au cules bumbacul.

El o privi o secundă cu ochi gînditori, de un gri închis.

– Nu ai destule necazuri? o întrebă el blînd. Nu e vina ta că te-ai născut neagră, dar cine ţi-a spus că trebuie neapărat să fii o tîrfă de şaisprezece ani, v gaboandă şi fumătoare de marijuana?

Ea se holbă la el, încurcată, întrebîndu-se unde greşise. Poate că avea nevoie să se monteze mai întîi i să o biciuiască ca să se excite. Sau poate era partea aceea cu reverendul Davidson. Îl va predica fundului ei negru, o va reforma şi apoi o va regula. Încercă din nou. Îşi strecură mîna între picioarele lui, mîngîindu-l şi şoptind:

– Haide, frumosule. Vîră-mi-o.

El se eliberă calm de braţele ei şi o aşeză pe un fotoliu. Carol nu mai fusese niciodată atît de zăpăcită.

Nu arăta ca un poponar, dar în zilele astea nimic nu era sigur.

– Ce-ţi place, frumosule? Spune-mi cum să te ba în călduri şi o fac.

– În regulă, spuse el. Hai să ciripim.

– Vrei să spui – *să vorbim?*

– Exact.

Şi au vorbit. Toată noaptea. Cea mai ciudată noapte din viaţa lui Carol. Doctorul Stevens trecea mereu de la un subiect la altul, cercetînd-o, testînd-o. Îi ceru părerea despre Vietnam, ghetouri şi marşurile studenţeşti. De fiecare dată cînd Carol credea că descoperise ce anume urmărea, doctorul schimba subiectul. Au vorbit despre lucruri de care ea nu mai auzise niciodată şi despre probleme în care se considera cel mai mare expert din întreaga lume. Cu multe luni mai tîrziu, obişnuia să rămînă trează în pat, încercînd să-şi amintească cuvîntul, ideea, fraza magică care o schimbase. Însă nu reuşise niciodată pentru că, pînă la urmă, îşi dăduse seama că nu existase, de fapt, nici un cuvînt magic. Doctorul Stevens făcuse ceva foarte simplu. Stătuse de vorbă cu ea. Într-adevăr discutaseră. Nimeni nu mai făcuse aşa ceva. O tratase ca pe o fiinţă omenească, un egal al său, ale cărei păreri şi sentimente contează pentru el.

La un moment dat, în timpul nopţii, Carol îşi dădu brusc seama că stă goală în faţa lui, intră în dormitor şi îmbrăcă pijamaua. El veni după ea, se aşeză pe marginea patului şi au continuat să vorbească. Au

discutat despre Mao Tse-tung, hula hoop[1], şi pilulele anticoncepţionale. Şi despre cum e să ai o mamă şi un tată care nu s-au căsătorit niciodată. Carol îi povesti lucruri pe care nu le mai spusese nimănui niciodată în viaţa ei. Lucruri care fuseseră adînc îngropate în subconştientul ei. Şi cînd, în sfîrşit, adormi, se simţi complet secată. De parcă i se făcuse o operaţie şi un rîu de otravă se scursese din ea.

În dimineaţa următoare, după micul dejun, doctorul îi întinse o bancnotă de o sută de dolari. Ea ezită, apoi spuse:

– Am minţit. Nu e ziua mea de naştere.

– Ştiu, zîmbi el. Dar nu-i vom spune judecătorului. Vocea i se schimbă. Poţi să iei banii ăştia şi să pleci, şi nimeni nu te va bate la cap, pînă data viitoare, cînd poliţia te va aresta. Făcu o pauză. Am nevoie de o secretară. Cred că ai fi foarte potrivită.

Ea îl privi fără să-i vină să creadă.

– Îţi baţi joc de mine. Nu ştiu stenografie şi habar n-am să scriu la maşină.

– Ai putea învăţa dacă te întorci la şcoală.

Carol îl privi o clipă, apoi exclamă entuziasmată:

– Nici nu m-am gîndit la aşa ceva. E o idee excelentă!

Abia aştepta să plece naibii din acest apartament cu cei o sută de dolari şi să-i fluture sub nasul băieţilor şi fetelor de la *Fishman's Drug Store* din Harlem, unde banda îşi avea sediul. Cu banii ăştia

1. cerc mare pentru dansul hawaian hula

putea să cumpere destulă marijuana, ca să-i ajungă o săptămînă întreagă.

Cînd intră în *Fishman's Drug Store,* se simţi d parcă ni i n-ar fi fost plecată. Văzu aceleaşi chipuri dezamăgite şi auzi aceeaşi vorbărie goală şi lăudăroasă. Era acasă. Continua să se gîndească la apartamentul doctorului. Nu mobila era cea care făcea ca totul să pară atît de diferit. Era atît de curat. Şi liniştit. Ca o mică insulă, undeva într-o altă lume. Iar el îi oferise un paşaport. Ce avea de pierdut? Putea să încerce, doar ca să se distreze, să-i arate doctorului că greşea, că nu va reuşi ni iodată.

Spre propria-i suprindere, Carol se înscrisese la nişte cursuri serale. Îşi părăsi camera mobilată sărăcăcios, cu o chiuvetă pătată de rugină, toaleta spartă, roletele verzi, rupte, şi patul de fier plin de noduri, unde îşi făcea meseria şi interpreta diferite roluri. Era o frumoasă prinţesă în Paris, Londra sau Roma, iar bărbatul care se zvîrcolea peste ea era un prinţ frumos şi bogat care ardea de dorul de a se căsători cu ea. Şi, după ce fiecare dintre bărbaţi ajungea la orgasm şi se tîra de pe ea, visul ei murea. Pînă data viitoare.

Îşi părăsi camera şi toţi prinţii, fără să arunce nici o privire în urma ei, şi se întoarse acasă la părinţi. Doctorul Stevens îi oferi bani pentru a putea studia. Termină liceul cu note maxime. La absolvire, venise şi doctorul, ochii lui cenuşii strălucind de mîndrie. Cineva credea în ea. Ajunsese o persoană important pentru cineva. Îşi luă o slujbă şi urmă cursurile d secretară, seara. A doua zi, după ce le termină,

octorul o angajă şi în curînd îşi putu permite să-şi cumpere un apartament.

În cei patru ani care trecuseră de atunci, doctorul Stevens se purtase cu ea cu aceeaşi bunăvoinţă plină de înţelegere pe care i-o arătase şi în prima noapte. La început aşteptase ca el să facă vreo referire la ce fusese ea, şi la ce ajunsese. Însă, pînă la urmă, îşi ădu seama că el o văzuse întotdeauna aşa cum era *acum*. Nu făcuse decît să o ajute să se descopere ingură. Ori de cîte ori avea o problemă, el îşi găsea mereu timp să discute cu ea. În ultima vreme, se gîndea mereu să-i spună ce se întîmplase cu ea şi cu Chick şi să-l întrebe dacă să-i spună adevărul lui Chick, dar continua să amîne această discuţie. Voia ca doctorul Stevens să fie mîndru de ea. Ar fi făcut orice pentru el. S-ar fi culcat cu el, ar fi ucis pentru l...

Şi acum au venit aceşti doi tipi de la Criminalistică ca să vorbească cu el. McGreavy era tot mai nerăbdător.

– Ei, ne anunţi, domnişoară? întrebă el.

– Am ordin să nu-l deranjez atunci cînd înăuntru se află un pacient, spuse Carol. Văzu expresia din ochii lui McGreavy. Însă îi voi anunţa că sînteţi aici. idică receptorul şi apăsă pe butonul interfonului. După treizeci de secunde de linişte, vocea doctorului se auzi la receptor.

– Da?

– Au venit doi detectivi să discute o problemă. Sînt e la Departamentul de Criminalistică.

Ascultă pentru a observa o schimbare în vocea

lui... încordare... frică. Însă nu auzi nimic deosebit.

– Să aştepte, spuse el, şi închise telefonul.

O străbătu un val de mîndrie. Poate că pe ea o puteau sperla, însă nu-l vor face niciodată pe doctor să-şi piardă siguranţa de sine. Îi privi sfidător.

– Aţi auzit ce-a spus.

– Cît timp va mai rămîne înăuntru pacientul? întrebă Angeli, cel mai tînăr.

Ea privi la ceasul de pe masă.

– Încă douăzeci şi cinci de minute. Este ultimul lui pacient astăzi.

Cei doi au schimbat o privire.

– Vom aştepta, oftă McGreavy.

S-au aşezat pe scaune. McGreavy o studia atent.

– Îmi pari cunoscută, spuse el.

Ea nu se lăsă înşelată. Tipu' pornise la vînătoare.

– Ştiţi cum se spune, replică Carol. Toţi negrii arată la fel.

Peste exact douăzeci şi cinci de minute, Carol auzi deschi îndu-se uşa laterală care ducea direct de pe coridor în cabinetul doctorului. Cîteva clipe mai tîrziu, uşa cabinetului se deschise şi doctorul Judd Stevens păşi în sala de aşteptare. Ezită văzîndu-l p McGreavy.

– Ne-am mai întîlnit, spuse el. Nu-şi putea aduce aminte unde anume.

McGreavy dădu din cap, nepăsător.

– Da... Sînt locotenentul McGreavy. Arătă spre Angeli. Detectivul Frank Angeli.

Judd şi Angeli şi-au dat mîna.

– Poftim înăuntru.

Bărbaţii intrară în cabinet şi uşa se închise în urma lor. Carol îi privi încercînd să înţeleagă ce se întîmpla. Detectivul cel voinic părea cam supărat pe doctorul Stevens. Dar, probabil, că în asta consta farmecul lui personal. Carol nu era sigură decît de un singur lucru. Rochia ei trebuia trimisă la curăţătorie.

Cabinetul lui Judd era mobilat ca o sufragerie dintr-o casă de ţară franţuzească. Nu exista un birou. În schimb, scaune confortabile şi măsuţe joase cu abajururi vechi şi valoroase erau împrăştiate peste tot prin cameră. La celălalt capăt al cabinetului o uşă ducea direct spre coridor. Pe podea se afla un minunat covor cu desene de Edward Fields şi într-un colţ o canapea ovală, confortabilă, acoperită cu amasc. McGreavy observă că nu existau diplome pe pereţi. Însă verificase înainte de a veni aici. Dacă doctorul Stevens ar fi vrut, şi-ar fi putut acoperi pereţii cu diplome şi atestate.

– Este primul cabinet al unui psihiatru în care am păşit vreodată, spuse Angeli, profund impresionat. Aş vrea ca şi casa mea să arate la fel.

– Relaxează pacienţii, spuse Judd, binevoitor. Şi, apropo, sînt psiholog.

– Îmi cer scuze, spuse Angeli. Care e diferenţa?

– Cam cincizeci de dolari pe oră, spuse McGreavy. Partenerul meu nu se prea pricepe la lucrurile astea.

Partener. Şi Judd îşi aminti dintr-odată. Partenerul lui McGreavy fusese împuşcat şi ucis, iar McGreavy, rănit în timpul unui furt la un depozit de băuturi alcoolice, acum patru sau poate cinci ani. Un vagabond neînsemnat, pe nume Amos Ziffren, fuses arestat şi acuzat de crimă. Avocatul lui Ziffren îl declarase nevinovat susţinînd că este handicap mintal. Judd fusese chemat ca expert al apărării şi i se ceruse să-l examineze pe Ziffren. Descoperise că era nebun, fără posibilitatea de a fi tratat, şi suferea şi de pareză avansată. Pe baza mărturiei lui Judd, Ziffren scăpase de pedeaspa cu moartea şi fusese trimis la un spital de boli mintale.

– Îmi amintesc acum, spuse Judd. Cazul Ziffren. Aţi primit trei gloanţe; partenerul dumneavoastră a fost ucis.

– Şi eu îmi amintesc, replică McGreavy. I-a permis criminalului să scape.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Avem nevoie de nişte informaţii, doctore, spus McGreavy. Înclină din cap spre Angeli. Angeli începu să desfacă, neîndemînatic, sfoara pachetului.

– Am dori să identificaţi ceva pentru noi, spus McGreavy. Vorbea prudent, vocea lui netrădînd nimic.

Angeli reuşise să desfacă pachetul. Ţinea în mînă un impermeabil galben.

– L-aţi mai văzut undeva?

– Seamănă foarte mult cu al meu, spuse Jud

surprins.

– *Este* al dumneavoastră. Pe o etichetă dinăuntr este scris Judd Stevens.

– Unde l-aţi găsit? Cei doi nu mai păreau nepăsători. Pe feţele lor se produsese o schimbar evidentă.

Judd îl studie o clipă pe McGreavy, apoi luă o pipă de pe o măsuţă lungă şi joasă şi începu să o umple cu tutun.

– Cred că ar fi mai bine să-mi spuneţi despre c este vorba, rosti el încet.

– Este vorba despre acest impermeabil, doctor Stevens, spuse McGreavy. Dacă vă aparţine, am vre să ştim unde l-aţi pierdut.

– Nu e nici un mister. Ploua azi-dimineaţă cînd a venit la cabinet. Haina mea de ploaie este la curăţătorie, aşa că am luat impermeabilul galben. Îl păstrez pentru pescuit. Unul dintre pacienţi nu a veni cu umbrelă sau haină de ploaie. Începuse să ning puternic, aşa că i-am împrumutat impermeabilul. Se opri, brusc îngrijorat. Ce s- a întîmplat cu el?

– Ce s-a întîmplat cu cine? întrebă McGreavy.

– Cu pacientul meu – John Hanson.

– Corect, spuse încet Angeli. Aţi nimerit drept l ţintă. Motivul pentru care domnul Hanson nu v-a putut aduce înapoi impermeabilul este că a murit.

Judd simţi un mic şoc trecîndu-i prin corp.

– A murit?

– Cineva i- împlîntat un cuţit în spate, spuse McGreavy.

Judd îi privea înmărmurit. McGreavy luă imperm

abilul de la Angeli şi îl întoarse pentru ca Judd să vadă tăietura mare şi urîtă. Partea din spate a impermeabilului era acoperită cu pete mate, stacojii. Pe Judd îl cuprinse greaţa.

– Cine ar fi dorit să-l ucidă?

– Sp ram că ne puteţi spune dumneavoastră, doctore, spuse Angeli. Cine să ştie dacă nu psihologul lui?

Judd clătină din cap, deprimat.

– Cînd s-a întîmplat?

Îi răspunse McGreavy.

– La ora unsprezece, azi-dimineaţă. Pe Lexington Avenue, la un bloc distanţă de acest cabinet. Zeci de oameni trebuie să-l fi văzut căzînd, dar se grăbeau să ajungă acasă pentru a sărbători naşterea lui Cristos, aşa că l-au lăsat să sîngereze în zăpadă, pînă a murit.

Judd strînse puternic marginile mesei, pumnii lui învineţindu-se.

– La ce oră a fost ai i Hanson? întrebă Angeli.

– La zece.

– Cît durează o şedinţă?

– Cincizeci de minute.

– A plecat imediat ce s-a terminat?

– Da. Aşteptam un alt pacient.

– Hanson a ieşit prin sala de aşteptare?

– Nu. Pacienţii mei intră prin sala de aşteptare şi pleacă pe uşa aceea. Arătă spre uşa care ducea spre coridor. În felul acesta nu se întîlnesc unii cu alţii.

McGreavy dădu din cap.

– Deci Hanson a fost ucis la cîteva minute după ce a plecat de aici. De ce venea la dumneavoastră?

Judd ezită.

– Îmi pare rău. Nu pot discuta despre pacienţii mei.

– Cineva l-a ucis, spuse McGreavy. Ne-aţi putea ajuta să-l găsim pe ucigaş.

Pipa lui Judd se stinsese. Şi-o aprinse din nou, foarte încet.

– De cît timp venea la dumneavoastră? De data asta întrebase Angeli. O adevărată muncă de echipă a doi poliţişti.

– De trei ani, răspunse Judd.

– Ce problemă avea?

Judd ezită. Şi-l aminti pe Hanson aşa cum arătase în dimineaţa aceea: zîmbind plin de entuziasm, dornic să se bucure de noua lui libertate.

– A fost homosexual.

– Încă unul din cazurile acelea trăsnite, spuse McGreavy, cu amărăciune.

– *A fost* homosexual, spuse Judd. Hanson s-a vindecat. Azi-dimineaţă i-am spus că nu e nevoie să mai vină la mine. Se putea întoarce la familia lui. Are – avea o soţie şi doi copii.

– Un homosexual cu familie? întrebă McGreavy.

– Se întîmplă deseori.

– Poate că unul din prietenii lui homişti nu a vrut să-i dea drumul. S-au bătut. Acesta s-a înfuriat şi i-a înfipt un cuţit în spate.

Judd rămase pe gînduri.

– Este posibil, spuse el prudent, dar eu nu cred.

– De ce nu, doctore Stevens? întrebă Angeli.

– Pentru că Hanson nu a avut nici un contact

homosexual de mai bine de un an. Probabil că cineva a încercat să-l jefuiască. Hanson era genul de om are s-ar fi luptat cu curaj.

– Un homosexual viteaz şi însurat, rosti McGreavy, e un ton aspru. Îşi scoase o ţigară şi şi-o aprinse. Un ingur lucru nu se potriveşte cu această teorie. Portofelul nu i-a fost atins. Erau peste o sută de dolari în el. Urmări reacţia lui Judd.

– Dacă am căuta un nebun, ar fi mult mai uşor, puse Angeli.

– Nu neapărat, se împotrivi Judd. Se îndreptă spre reastră. Priviţi la mulţimea de jos. Unul din douăzeci este, a fost sau va fi într-un spital de nebuni.

– Dar dacă e nebun?

– Nu e absolut necesar să pară nebun, explică Judd. Pentru fiecare caz clar de nebunie există cel puţin zece cazuri fără diagnostic încă.

McGreavy îl studia pe Judd cu un interes evident.

– Ştiţi multe despre natura umană, nu-i aşa, octore?

– Nu există aşa ceva, spuse Judd. Aşa cum nu xistă, spre exemplu, natură animală. Încercaţi să omparaţi un iepure cu un tigru. Sau o veveriţă cu un lefant.

– De cît timp sînteţi psiholog? întrebă McGreavy.

– De doisprezece ani. De ce?

McGreavy ridică din umeri.

– Sînteţi un bărbat cu o înfăţişare plăcută. Pun r măşag că mulţi dintre pacienţii dumneavoastră sînt îndrăgostiţi de dumneavoastră, nu?

Judd îl privi cu răceală.

– Nu înţeleg sensul întrebării.

– Ei, haide, doctore. Sînt convins că înţelegeţi. Amîndoi sîntem oameni de lume. Un homosexual vin la tratament şi dă peste un doctor tînăr şi atrăgător. Vocea îi deveni confidenţială. Şi vreţi să spuneţi că în trei ani petrecuţi pe canapea, Hanson nu v-a făcut nici un avans?

Judd îl privi calm.

– Asta înţelegeţi dumneavoastră prin a fi om d lume, locotenente?

McGreavy arăta netulburat.

– S-ar fi putut întîmpla. Şi vă mai spun ce anum s-ar fi putut întîmpla. I-aţi spus lui Hanson că nu m vreţi să-l vedeţi. Poate că nu i-a plăcut treaba ast Ajunsese să depindă de dumneavoastră în aceşti trei ani. Şi v-aţi certat.

Chipul lui Judd se întunecă de furie. Angeli risipi încordarea.

– Cunoaşteţi pe cineva care ar avea vreun motiv ă-l urască, doctore? Sau pe cineva pe care el l-a urît?

– Dacă ar exista o astfel de persoană, spuse Judd, v-aş fi informat deja. Cred că ştiu destul d multe despre John Hanson. Era un om fericit. Nu ura pe nimeni şi nu cunosc pe nimeni care să-l fi urît.

– Ce bine de el. Trebuie să fiţi un doctor al naibii de grozav, spuse McGreavy. Îi vom lua fişa cu noi.

– Nu.

– Putem obţine un ordin de la procuratură.

– Vă priveşte. Nu există nimic în fişa lui care să v fie de vreun ajutor.

– Atunci de ce nu ne-o daţi? întrebă Angeli.

– Pentru că i-ar putea face rău soţiei lui Hanson şi copiilor lui. Aţi pornit pe o pistă greşită. Veţi descoperi că Hanson a fost ucis de un străin.

– Nu cred, se răsti McGreavy.

Angeli împachetă din nou impermeabilul şi înfăşură sfoara în jurul lui.

– Vi-l aducem înapoi după ce mai facem cîteva teste.

– Păstraţi-l, spuse Judd.

McGreavy deschise uşa care dădea spre coridor.

– Vom ţine legătura cu dumneavoastră, doctore. Ieşi afară. Angeli înclină din cap în direcţia lui Judd şi îl urmă.

Judd stătea nemişcat, cu mintea înceţoşată. Carol intră în cabinet.

– Totul e în regulă? întrebă ea, prudentă.

– John Hanson a fost ucis.

– *Ucis?*

– Înjunghiat, spuse Judd.

– Dumnezeul ! Dar de ce?

– Poliţia nu ştie.

– Îngrozitor! Îl privi şi văzu suferinţa din ochii lui. Vă pot ajuta cu ceva?

– Vrei să închizi tu cabinetul, Carol? Plec la doamna Hanson. Aş vrea să o anunţ eu însumi.

– Nu vă faceţi probleme. Aranjez eu totul, spuse Carol.

– Mulţumesc.

Şi Judd plecă.

Peste treizeci de minute Carol terminase de

aranjat dosarele şi le încuiase în biroul ei, cînd auzi uşa de la coridor deschizîndu-se. Era trecut de ora şase şi clădirea se închisese. Carol ridică privirea în timp ce bărbatul zîmbi şi veni spre ea.

Trei

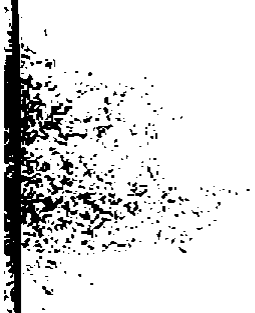

Mary Hanson era ca o păpuşă; mică, frumoasă, cu un trup superb. După înfăţişare, părea o femeie din sud, feminină, neajutorată, blîndă. În realitate, era o c ţea afurisită. Judd o întîlnise la o săptămînă după ce începuse terapia soţului ei. Se luptase ca o leoaică pentru a-l împiedica pe John să vadă un psiholog, iar Judd o rugase să discute cu el.

– De ce vă opuneţi atît de puternic ca soţul dumneavoastră să la parte la aceste şedinţe?

– Nu vreau ca prietenii mei să spună că m-am

măritat cu un nebun, îi spusese ea lui Judd. Spuneţi-i să divorţeze; apoi, poate să facă indiferent ce vrea.

Judd îi explicase că în acel moment un divorţ l-ar distruge complet pe soţul ei.

– Nu a mai rămas nimic de distrus, urlase Mary. Dacă aş fi ştiut că e homosexual, credeţi că m-aş fi măritat cu el? Soţul meu e femeie.

– În fiecare bărbat există ceva dintr-o femeie, spuse Judd. Aşa cum în fiecare femeie există ceva dintr-un bărbat. Iar în cazul soţului dumneavoastră, anumite probleme psihologice trebuie depăşite. Însă el încearcă, doamnă Hanson. Cred că i-o datoraţi lui şi copiilor să faceţi tot posibilul să-l ajutaţi.

Mai mult de trei ore încercase să o convingă şi, în cele din urmă, acceptase, cam fără chef, să renunţe pentru moment la divorţ. În lunile care au urmat, devenise tot mai interesată şi apoi se implicase şi ea în bătălia pe care o ducea soţul ei. Judd îşi făcuse o regulă să nu trateze perechi căsătorite, însă Mary îl rugase să o accepte ca pacientă, şi el descoperise că asta îl ajuta în tratarea lui John. Iar pe măsură ce începea să se înţeleagă şi să-şi dea seama unde greşise ca soţie, vindecarea lui John se accelerase într-un ritm rapid.

Şi acum Judd era aici pentru a-i spune că soţul ei fusese ucis fără nici un sens. Ea îl privi, incapabilă să înţeleagă cuvintele lui, convinsă că e vorba de o glumă macabră. Şi apoi, brusc, totul îi deveni clar.

– Niciodată nu se va mai întoarce la mine! ţipă ea. Niciodată nu se va mai întoarce la mine! Disperată, începu să-şi smulgă hainele de pe ea, gemînd ca un

animal rănit. Au apărut şi cei doi gemeni de şase ani. Şi din acea clipă totul s-a transformat într-un coşmar. Judd reuşi să liniştească copiii şi să-i ducă în casa unui vecin. Îi dădu doamnei Hanson un calmant şi îl chemă pe doctorul familiei. După ce se asigură că nu mai putea face nimic, plecă. Se urcă în maşină şi porni la drum fără o ţintă anume, pierdut în gîndurile sale. Hanson se luptase din toate puterile pentru a scăpa de iad, iar în clipa victoriei... Era o moarte stupidă. S-ar putea să fi fost un homosexual cel care l-a atacat? Vreun fost iubit furios că Hanson l-a părăsit? Era posibil, bineînţeles, însă Judd nu credea aşa ceva. Locotenentul McGreavy îi spusese că Hanson fusese ucis la un bloc distanţă de cabinetul lui. Dacă ucigaşul ar fi fost un homosexual, i-ar fi cerut o întîlnire lui Hanson, într-un loc cît mai retras, fie pentru a încerca să-l convingă să se reîntoarcă la el, fie pentru a-i aduce învinuiri înainte de a-l ucide. Nu s-ar fi mulţumit să-i înfigă un cuţit în spate pe o stradă aglomerată, şi apoi să dispară.

La colţul străzii văzu o cabină telefonică şi îşi aminti că promisese să ia cina cu doctorul Peter Hadley şi soţia lui, Norah. Erau cei mai buni prieteni i săi, însă acum nu era dispus să vorbească cu nimeni. Opri maşina la marginea trotuarului, intră în cabină şi formă numărul lui Hadley. Îi răspunse Norah.

– Ai întîrziat. Unde eşti?

– Norah, spuse Judd, mă tem că nu voi veni în seara asta.

– Nu se poate, se tîngui ea. Am aici lîngă mine o blondă sexy care abia aşteaptă să te cunoască.

– Rămîne pe altă dată, spuse Judd. Astăzi nu mă simt în stare. Te rog să mă ierţi.

– Doctorii pufni Norah. Aşteaptă puţin să-ţi chem prietenul.

Peter veni la telefon.

– S-a întîmplat ceva, Judd?

Judd ezită înainte de a-i răspunde.

– Doar o zi foarte grea, Peter. Îţi povestesc mîine.

– Vei pierde o delicioasă *smorgasbord*[1] scandinavă. Adică *frumoasă.*

– O voi cunoaşte cu altă ocazie, promise Judd. Auzi o şoaptă grăbită, apoi din nou vocea lui Norah.

– Va fi aici şi de Crăciun, Judd. Nu vrei [illegible] ii?

Ezită.

– Vorbim altă dată, Norah. Îmi pare rău pentru seara asta. Închise telefonul. Ar fi vrut să cunoască o modalitate cît mai plină de tact pentru a o împiedica pe Norah să facă pe peţitoarea.

Judd se căsătorise în ultimul an de studenţie. Elizabeth fusese studentă la ştiinţe sociale, o tînără inteligentă şi veselă, şi amîndoi erau tineri, foarte îndrăgostiţi şi plini de planuri minunate pentru a schimba lumea pentru viitorii lor copii. Şi în timpul primului Crăciun al căsătoriei lor, Elizabeth şi copilul pe care îl purta în pîntece au fost ucişi într-un accident de maşină. Judd se îngropase complet în munca lui şi, cu timpul, ajunsese unul dintre cei mai

1. masă pregătită din mai multe feluri de mîncare picante, reci şi calde

remarcabili psihologi din ţară. Dar nici acum nu se simţea capabil să sărbătorească ziua de Crăciun împreună cu alţi oameni. Într-un fel, deşi ştia că nu are dreptate, ziua aceea îi aparţinea lui Elizabeth şi copilului lor.

Împinse uşa cabinei telefonice. O văzu pe tînăra care stătea afară aşteptînd ca el să termine. Era foarte drăguţ îmbrăcată, cu un pulover strîns pe corp, o fustă mini şi o haină de ploaie în culori vii. Ieşi din cabină.

– Îmi pare rău, îşi ceru el scuze.

Ea îi zîmbi cu căldură.

– Nu-i nimic. Pe chip i se aşternu o privire visătoare. Judd mai văzuse această privire. Singurătatea încercînd să spargă zidul pe care, inconştient, îl ridicase în jurul lui.

Dacă Judd ştia că are vreo calitate care să-l facă atrăgător femeilor, acest lucru era bine ascuns în subconştientul lui. Niciodată nu analizase această situaţie. Era mai degrabă un handicap decît un avantaj faptul că majoritatea pacientelor lui se îndrăgosteau de el. Îi făceau viaţa foarte dificilă cîteodată.

Trecu pe lîngă fată, salutînd-o prietenos. Simţi că îl urmăreşte cu privirea în timp ce se urcă în maşină şi demară.

Porni pe East River Drive îndreptîndu-se spre Merrit Parkaway. Peste o oră şi jumătate se afla pe Connecticut Turnpike. Zăpada din New York era murdară şi se transformase în zloată, însă aceeaşi ninsoare transformase peisajul din Connecticut

într-un ţinut de basm.

Trecu pe lîngă Westport şi Danbury, forţîndu-şi intenţionat mintea să se concentreze la şoseaua care se întindea în faţa lui şi la feeria care îl înconjura. De fiecare dată cînd gîndurile lui se întorceau la John Hanson, se obliga să se gîndească la altceva. Conduse maşina prin întunericul din regiunea Connecticut şi, cîteva ore mai tîrziu, secătuit emoţional, întoarse, în cele din urmă, maşina şi porni spre casă.

Mike, portarul, roşu la faţă, care de obicei îl întîmpina zîmbind, părea preocupat şi distant. Probleme de familie, presupuse Judd. De cele mai multe ori, Judd se oprea să discute cu el despre fiul lui adolescent şi fetele lui căsătorite, însă în seara asta Judd nu prea avea chef de discuţii. Îi ceru lui Mike să-i trimită maşina la garaj.

– Imediat, domnule Stevens. Mike parcă ar fi vrut să mai adauge ceva, apoi se răzgîndi.

Judd intră în clădire. Ben Katz, administratorul imobilului, traversa holul. Îl văzu pe Judd, îi făcu un semn nervos cu mîna, apoi dispăru grăbit în apartamentul lui.

Ce s-a întîmplat cu toţi în seara asta? se întrebă Judd. Sau nu sînt decît nervii mei? Intră în ascensor.

Eddie, liftierul, îl salută cu răceală.

– Bună seara, domnule Stevens.

– Bună seara, Eddie.

Eddie înghiţi greu şi privi în altă parte.

– S-a întîmplat ceva, Eddie?

Eddie scutură repede din cap, dar fără să-l privească.

Dumnezeule, îşi zise Judd, *încă un candidat pentru canapeaua mea.* Clădirea parcă se umpluse de ei.

Eddie deschise uşa şi Judd ieşi din ascensor. Porni spre apartamentul său. Nu auzi închizîndu-se uşa ascensorului, aşa că se întoarse. Eddie se holba la el. Cînd dădu să vorbească, Eddie închise brusc uşa. Judd ajunse în faţa apartamentului, descuie şi intră.

Toate luminile erau aprinse. Locotenentul McGreavy deschidea un sertar din sufragerie. Angeli ieşea din dormitor. Judd simţi cum îl cuprinde furia.

– Ce căutaţi în apartamentul meu?

– Vă aşteptam, doctore Stevens, spuse McGreavy.

Judd se îndreptă spre el şi trînti sertarul, aproape peste degetele lui McGreavy.

– Cum aţi intrat?

– Avem ordin de percheziţie, spuse Angeli.

Judd îl privi uluit.

– Ordin de percheziţie? Pentru apartamentul meu?

– Ce-ar fi să punem noi întrebările, doctore? se răsti McGreavy.

– Nu sînteţi obligat să răspundeţi, interveni Angeli. decît în prezenţa avocatului dumneavoastră. Şi trebuie să ştiţi că tot ce spuneţi va putea fi folosit ca mărturie împotriva dumneavoastră.

– Vreţi să vă chemaţi avocatul? întrebă McGreavy.

– N-am nevoie de avocat. V-am spus că i-am împrumutat lui Hanson impermeabilul meu şi nu l-am mai văzut pînă nu mi l-aţi adus înapoi în di ineaţa asta. N-aş fi putut să-l ucid. Am avut pacienţi toată

ziua. Domnişoara Roberts poate confirma.

McGreavy şi Angeli au schimbat o privire.

– Unde aţi plecat după ce aţi părăsit cabinetul? întrebă Angeli.

– La doamna Hanson.

– Ştim asta, spuse McGreavy. După aceea.

Judd ezită.

– M-am plimbat cu maşina.

– Pe unde?

– Prin zona Connecticut.

– Unde v-aţi oprit să cinaţi? întrebă McGreavy.

– N-am cinat. Nu mi-a fost foame.

– Deci nu v-a văzut nimeni?

Judd se gîndi o clipă.

– Cred că nu.

– Poate v-aţi oprit să luaţi benzină, îi sugeră Angeli.

– Nu, spuse Judd. Nu m-am oprit. Ce importanţă are unde am fost în noaptea asta? Hanson a fost ucis azi-dimineaţă.

– V-aţi întors la cabinet în seara asta? rosti McGreavy, cu o voce lipsită de expresie.

– Nu, răspunse Judd. De ce?

– S-a pătruns forţat în cabinetul dumneavoastră.

– Poftim? Cine a fost?

– Nu ştim, spuse McGreavy. Aş dori să veniţi cu noi şi să aruncaţi o privire. Ne puteţi spune dacă vă lipseşte ceva.

– Bineînţeles, replică Judd. Cine v-a anunţat?

– Paznicul de noapte, spuse Angeli. Păstraţi ceva de valoare în cabinet, doctore? Bani? Droguri? Ceva

asemănător?

– Foarte puţini bani, spuse Judd. Nici un medicament. Nu există nimic care să merite să fie furat. Nu are nici un sens.

– În regulă, spuse McGreavy. Să mergem.

În ascensor Eddie îl privi pe Judd parcă cerîndu-şi iertare. Judd îi întîlni ochii şi dădu din cap în semn că înţelege.

Cu siguranţă, poliţia nu poate să-l bănuiască că-şi forţase propriul cabinet, îşi zise Judd. Totul arăta de parcă McGreavy era hotărît să-l găsească vinovat de ceva pentru a se răzbuna pentru moartea partenerului său. Dar asta se întîmplase acum cinci ani. Se poate ca în toţi aceşti ani McGreavy să fi avut mereu gînduri negre, considerîndu-l pe el răspunzător? Aşteptînd un prilej favorabil ca să-i facă rău?

La cîţiva metri de intrarea în clădire se afla o maşină a poliţiei. Au urcat în ea şi au plecat spre cabinet în tăcere.

Cînd au ajuns la clădirea în care se afla biroul său. Judd semnă în registrul de intrare. Bigelow, paznicul îl privi foarte ciudat. Sau îşi imagina doar?

Au luat ascensorul pînă la etajul cincisprezece şi au pornit pe coridor pînă la cabinetul lui. În faţa uşii se afla un poliţist în uniformă. Îl salută pe McGreavy şi se dădu la o parte. Judd îşi căută cheia.

– E deschis, spuse Angeli. Împinse uşa şi intrară înăuntru, Judd fiind primul.

Sala de aşteptare era întoarsă pe dos. Toate sertarele fuseseră trase afară şi podeaua era plină de hîrtii. Judd privi cu ochi mari în jurul său, nevenindu-

să creadă, şocat de această pîngărire a vieţii sale.

– Ce credeţi că doreau să găsească, doctore? întrebă McGreavy.

– Nu-mi pot da seama, spuse Judd. Se îndreptă spre uşa din interior, deschizînd-o, urmat îndeaproape de McGreavy.

În cabinetul său, două mese fuseseră răsturnate, o lampă spartă zăcea pe podea, iar covorul Fields era îmbibat de sînge.

În colţul îndepărtat al camerei, răstignit grotesc, se afla corpul lui Carol Roberts. Era goală. Mîinile îi erau legate la spate cu corzi de pian şi i se turnase acid peste faţă, sîni şi între coapse. Degetele de la mîna dreaptă erau rupte. O batistă făcută cocoloş îi era îndesată în gură.

Cei doi detectivi îl urmăreau pe Judd holbîndu-se la cadavru.

– Sînteţi palid, spuse Angeli. Luaţi loc.

Judd clătină din cap şi respiră adînc de cîteva ori. Cînd vorbi, vocea îi tremura de furie.

– Cine – cine a putut face aşa ceva?

– Asta urmează să ne spuneţi dumneavoastră, doctore Stevens, replică McGreavy.

Judd îşi ridică privirea spre el.

– Nimeni n-ar fi putut dori să-i facă aşa ceva lui Carol. Niciodată în viaţa ei nu a făcut vreun rău cuiva.

– Cred că a venit vremea să schimbaţi placa, spuse McGreavy. Nimeni nu a vrut să-i facă vreun rău lui Hanson, dar i-au împlîntat un cuţit în spate. Nimeni nu a vrut să-i facă vreun rău lui Carol, dar au acoperit-o cu acid şi au torturat-o pînă a murit. Vocea

îi deveni asprã. Şi aveţi tupeul sã ne spuneţi cã nimeni nu ar fi dorit sã le facã vreun rãu. Ce se întîmplã cu dumneavoastrã? Sînteţi surd, idiot sau orb? Fata asta lucrează de patru ani pentru dumneavoastrã. Sînteţi psiholog. Vreţi sã spuneţi cã nu cunoaşteţi sau nu vã pãsa deloc de viaţa ei personalã?

– Fireşte cã-mi pãsa, spuse Judd, cu dinţii strînşi. Avea un prieten cu care urma sã se cãsãtoreascã.

– Chick. Am discutat deja cu el.

– Însã el niciodatã nu ar fi fãcut aşa ceva. E un bãiat de treabã şi a iubit-o pe Carol.

– Cînd aţi vãzut-o pe Carol ultima datã în viaţã? întrebã Angeli.

– V-am spus. Cînd am plecat de aici pentru a-i face o vizitã doamnei Hanson. Am rugat-o pe Carol sã închidã cabinetul. Vocea i se frînse, înghiţi în sec şi trase adînc aer în piept.

– Aveaţi programat şi un alt pacient astãzi?

– Nu.

– Credeţi cã e opera unui psihopat? întrebã Angeli.

– Trebuie sã fi fost un psihopat, dar chiar şi un nebun are nevoie de un motiv.

– Aşa cred şi eu, spuse McGreavy.

Judd privi spre locul unde zãcea trupul lui Carol. Avea înfãţişarea tristã a unei pãpuşi din cîrpe, desfigurate, uzate şi aruncate într-un colţ.

– Cît timp o veţi mai lãsa sã zacã aşa? întrebã Judd, furios.

– Va fi dusã acum, spuse Angeli. Medicul legist şi

cei de la Criminalistică au terminat deja.

Judd se întoarse spre McGreavy.

– Aţi lăsat-o aşa pentru mine?

– Îhî, spuse McGreavy. Vă întreb din nou. Există ceva în acest cabinet pe care cineva să-l fi dorit atît de mult ca să – arătă spre Carol – facă aşa ceva?

– Nu.

– Şi dosarele pacienţilor dumneavoastră?

Judd clătină din cap.

– Nu e nimic deosebit în ele.

– Nu ne prea ajutaţi, doctor , -i aşa? spuse McGreavy.

– Credeţi că eu nu vreau să-l găsiţi pe cel care a făcut asta? se răsti Judd. Dacă în dosarele mele ar fi ceva care v-ar putea fi de vreun ajutor, v-aş fi spus imediat. Îmi cunosc pacienţii. Nu există nici unul printre ei care să fi fost capabil să o ucidă. Altcineva e ucigaşul.

– De unde ştiţi că nu v-au căutat dosarele?

– Nu s-a umblat la ele.

McGreavy îl privi cu interes crescînd.

– De unde ştiţi? întrebă el. Nici măcar nu v-aţi uitat.

Judd se duse la peretele din spate. În timp ce cei doi îl priveau, apăsă pe un segment din lambriuri şi zidul se deschise, dînd la iveală mai multe rînduri de rafturi zidite în perete. Erau pline de casete.

– Înregistrez fiecare şedinţă a pacienţilor mei, spuse Judd. Casetele le păstrez aici.

– Nu s-ar putea să o fi torturat pe Carol pentru a le spune unde sînt casetele?

– Nu există nimic important pe aceste casete. A fost ucisă dintr- un alt motiv. Privi din nou corpul plin de răni al lui Carol şi-l cuprinse o furie oarbă, de nestăpînit. Trebuie să-l găsiţi pe cel care a făcut asta!

– Este şi intenţia mea, spuse McGreavy. Privea spre Judd.

Pe strada pustie din faţa clădirii vîntul sufla puternic. McGreavy îi ceru lui Angeli să-l ducă pe Judd acasă.

– Mai am un drum de făcut, spuse McGreavy. Se întoarse spre Judd. Noapte bună, doctore.

Judd urmări silueta urlaşă, mişcîndu-se greoi.

– Să mergem, spuse Angeli. Am îngheţat.

Judd urcă în faţă lîngă el şi maşina se îndepărtă de trotuar.

– Trebuie să anunţ familia lui Carol, spuse Judd.

– Am fost deja acolo.

Judd dădu din cap, epuizat. Dorea totuşi să vorbească cu ei, dar nu era urgent.

Amîndoi tăceau. Judd se întrebă ce problemă mai avea de rezolvat McGreavy la această oră a dimineţii.

De parcă i-ar fi citit gîndurile, Angeli spuse:

– McGreavy e un poliţist bun. Crede că Ziffren ar fi trebuit să ajungă pe scaunul electric pentru că i-a ucis partenerul.

– Ziffren era nebun.

Angeli înălţă din umeri.

– Vă cred pe cuvînt, doctore.

Însă McGreavy nu-l credea, îşi zise Judd. Se gîndi la Carol şi îşi aminti de strălucirea şi afecţiunea ei, de mîndria de a fi scăpat din noroi, şi Angeli îi spunea ceva, iar el observă că au ajuns în faţa blocului în care se afla apartamentul său.

Peste cinci minute, Judd era deja în casă. Nici nu putea fi vorba de somn. Îşi turnă un coniac şi intră în camera sa de lucru. Îşi aminti de noaptea cînd Carol intrase aici, goală şi frumoasă, frecîndu-şi de el trupul ei cald şi suplu. Se purtase rece şi distant pentru că ştia că era singura şansă de a o ajuta. Însă ea nu-şi dăduse niciodată seama cîtă voinţă îi trebuise pentru a nu face dragoste cu ea. Sau ştiuse? Ridică paharul şi-l goli.

Morga arăta ca oricare altă morgă la ora trei dimineaţa, doar că cineva pusese o coroană de vîsc deasupra uşii. Cineva, îşi zise McGreavy, care fie că deborda de entuziasmul sărbătorilor de iarnă, fie că avea un macabru simţ al umorului.

McGreavy aşteptă nerăbdător pe coridor pînă se termină autopsia. Cînd medicul legist îl chemă la el, intră în sala bolnăvicios de albă. Doctorul îşi spăla mîinile în chiuveta mare, albă. Era un bărbat mic de statură, semănînd cu o pasăre, cu o voce ascuţită, piţigăiată şi cu mişcări repezi, nervoase. Răspunse la toate întrebările lui McGreavy într-un ritm rapid şi

sacadat, apoi plecă. McGreavy rămase pe loc încă cîteva minute, absorbit de ceea ce aflase. Apoi ieşi în aerul îngheţat al nopţii, încercînd să găsească un taxi. Nu se vedea nici unul. Ticăloşii naibii îşi petrec sărbătorile în insulele Bermude. Putea să stea în frig pînă îi îngheţa fundul. Zări o maşină de patrulare a poliţiei, îi făcu semn să oprească, îi arătă legitimaţia mucosului de la volan şi îi ordonă să-l ducă la secţia nouăsprezece. Era împotriva regulamentului, dar la dracu'. Urma să fie o noapte lungă.

Cînd McGreavy ajunse la secţie, Angeli îl aştepta deja.

– Tocmai au terminat autopsia lui Carol Roberts, spuse McGreavy.

– Şi?

– Era însărcinată.

Angeli îl privi consternat.

– Trei luni. Puţin cam tîrziu pentru a face un avort fără probleme, şi prea devreme pentru a se vedea.

– Crezi că asta are vreo legătură cu moartea ei?

– O întrebare bună, spuse McGreavy. Dacă a aranjat-o prietenul ei şi urmau să se căsătorească – ce e aşa de teribil? Se căsătoresc şi copilul se naşte peste cîteva luni. Se întîmplă în fiecare zi a săptămînii. Pe de altă parte, dacă a aranjat-o şi *nu a vrut* să se căsătorească cu ea – nici asta nu e ceva atît de îngrozitor. Ea rămîne cu copilul şi fără soţ. Se întîmplă de două ori în fiecare săptămînă.

– Am discutat cu Chick. Dorea să se însoare cu ea.

– Ştiu, replică McGreavy. Aşa că trebuie să ne

întrebăm unde ne duce asta. Ne duce la o negresă care era însărcinată. Îi spune tatălui despre copil şi el o ucide.

– Ar trebui să fie nebun.

– Sau foarte şiret. Şi eu asta presupun. Hai să analizăm situaţia din acest punct de vedere: să presupunem că Carol s-a dus la tată şi l-a anunţat despre copil, informîndu-l că nu are de gînd să facă un avort; îi va păstra copilul. Poate că se foloseşte de acest motiv pentru a-l şantaja să se căsătorească cu ea. Însă să presupunem că el nu se poate însura cu ea pentru că e deja căsătorit. Sau poate că e un alb. Să zicem, un doctor faimos cu o clientelă din înalta societate. Dacă s-ar afla aşa ceva, i-ar distruge imediat întreaga carieră. Cine s-ar mai duce la un psihiatru care s-a culcat cu secretara lui şi a trebuit să se însoare cu ea?

– Stevens e doctor, spuse Angeli. Ar fi putut-o ucide în zeci de feluri fără să atragă atenţia asupra sa.

– Poate da, spuse McGreavy, poate nu. Dacă ar fi fost totuşi bănuit şi i s-ar fi găsit o vină cît de mică, i-ar fi fost al naibii de greu să scape cu faţa curată. Cumpără otravă – cineva îşi aminteşte. Cumpără o frînghie sau un cuţit – e uşor să i se găsească urma. Dar uită-te la înscenarea asta isteaţă. Un nebun pătrunde în cabinet, îi ucide secretara fără nici un motiv logic, iar el este patronul lovit de durere care îi cere poliţiei să-l găsească pe criminal.

– Sună cam neserios.

– Încă n-am terminat. Să-l luăm pe pacientul lui, John Hanson. O altă crimă fără sens săvîrşită de un

nebun necunoscut. Îţi spun ceva, Angeli. Nu cred în coincidenţe. Şi două astfel de coincidenţe într-o singură zi mă fac foarte nervos. Aşa că m-am întrebat ce legătură poate fi între moartea lui John Hanson şi cea a lui Carol Roberts şi dintr-odată nu mi s-a mai părut o coincidenţă aşa de mare. Să zicem că negresa intră în cabinetul lui Stevens şi îi dă vestea teribilă că va fi tătic. Urmează o ceartă cumplită şi ea încearcă să-l şantajeze. Îi spune că trebuie să se căsătorească cu ea, să-i dea bani, nu are importanţă ce anume. John Hanson e în sala de aşteptare, ascultînd atent. Poate că Stevens nu e sigur că a auzit ceva pînă ce acesta nu se aşează pe canapea. Atunci Hanson îl ameninţă că va da totul în vileag. Sau încearcă să-l facă să se culce cu el.

– Prea multe presupuneri.

– Dar totul se potriveşte. După ce Hanson pleacă, doctorul se furişează în urma lui şi îl înjunghie pentru ca el să nu vorbească. Apoi trebuie să se întoarcă şi să scape de fată. Aranjează ca să pară că a făcut-o un nebun, apoi trece pe la doamna Hanson şi face o plimbare prin Connecticut. Iar acum problemele lui s-au rezolvat. Stă frumos la locul lui, iar poliţia aleargă cu limba scoasă să găsească un criminal psihopat.

– Nu mi se pare deloc convingător. Încerci să aduci o acuzaţie de crimă fără nici o dovadă concretă, spuse Angeli.

– Ce înţelegi tu prin „dovadă concretă"? întrebă McGreavy. Avem două cadavre. Unul este o tipă însărcinată care lucra pentru Stevens. Celălalt este unul dintre pacienţii săi, ucis la cîţiva metri distanţă de

cabinetul lui. Vine la el să se trateze pentru că e homosexual. Cînd îi cer benzile refuză să mă lase să le ascult. De ce? Pe cine apără doctorul Stevens? L-am întrebat dacă cineva şi-ar fi putut dori ceva din cabinetul lui. Atunci poate am fi putut născoci o teorie că negresa i-a prins şi au torturat-o pentru a încerca să afle unde se găseşte acel misterios ceva. Însă ce să vezi? Nu există nici un misterios ceva. Benzile lui nu fac nici două parale. Nu are medicamente în cabinet. Nici bani. Aşa că noi căutăm un afurisit de nebun. Da? Doar că eu nu accept asta. Cred că Stevens este vinovat.

– Iar eu cred că ţi-ai pus în gînd să-l găseşti vinovat cu orice preţ.

Chipul lui McGreavy se înroşi de furie.

– Pentru că este vinovat.

– Îl vei aresta?

– Îl voi lăsa liber ca să-şi frîngă singur gîtul, spuse McGreavy. Şi în timpul ăsta voi scotoci prin viaţa lui căutînd toate lucrurile compromiţătoare. Iar cînd îl voi aresta, nu va mai avea nici o scăpare. McGreavy se întoarse şi plecă.

Angeli privi, gînditor, în urma lui. Dacă nu va face nimic, exista o mare şansă ca McGreavy să-l desfiinţeze pe Stevens. Şi el nu putea permite aşa ceva. Îşi notă în gînd să discute mîine dimineaţă cu căpitanul Bertelli.

Patru

Ziarele de dimineaţă au prezentat pe prima pagină senzaţionala moarte prin tortură a lui Carol Roberts. Judd fusese tentat să-şi sune pacienţii şi să anuleze toate şedinţele din ziua aceea. Nu dormise, iar ochii îi erau obosiţi şi roşii. Însă revăzînd lista cu pacienţi, îşi dădu seama că doi ar fi fost disperaţi dacă ar fi anulat şedinţele, trei ar fi fost foarte supăraţi, iar ceilalţi mai puteau aştepta. Hotărî că ar fi mai bine să-şi continue rutina zilnică, în parte pentru binele pacienţilor, şi în parte pentru că era o bună terapie pentru el să nu se

gîndească la tot ce se întîmplase.

Judd sosi la cabinet devreme, dar coridorul era deja plin de reporteri de la ziare şi televiziune şi de fotografi. Refuză să-i lase să intre, nu acceptă să dea nici o declaraţie şi, în cele din urmă, reuşi să scape de ei. Deschise încet uşa cabinetului, adînc tulburat de ceea ce va găsi acolo. Însă covorul îmbibat de sînge fusese îndepărtat şi toate erau la locul lor. Cabinetul arăta ca întotdeauna. Doar că tînăra Carol nu va mai intra niciodată aici, zîmbind, plină de poftă de viaţă.

Judd auzi deschizîndu-se uşa sălii de aşteptare. Sosise primul pacient.

Harrison Burke era un bărbat distins, cu păr argintiu care arăta ca modelul desăvîrşit al unui important director executiv, ceea ce, de fapt, şi era: vicepreşedinte la *International Steel Corporation*. Cînd Judd îl văzuse pentru prima oară, se întrebase dacă funcţia lui crease imaginea stereotipă sau imaginea crease funcţia. Într-o zi va scrie o carte despre semnificaţia chipurilor umane: comportarea unui doctor la patul unui bolnav, faţa şi silueta unei actriţe, vioiciunea unui avocat în sala de procese – etaloane universale în judecarea unui om: imaginea de suprafaţă şi nu valorile de bază.

Burke se întinse pe canapea, iar Judd îşi îndreptă atenţia asupra lui. Burke fusese trimis la Judd de doctorul Peter Hadley în urmă cu două luni. Lui Judd îi trebuiseră zece minute pentru a stabili că Harrison Burke era un paranoic cu înclinaţii spre crimă. Ziarele de dimineaţă comentaseră pe larg crima care

avusese loc în acest cabinet, dar Burke nici nu pomeni de ea. Era ceva tipic pentru condiţia în care se afla. Era preocupat în întregime doar de persoana lui.

– Ştiu că nu m-ai crezut, dar acum am dovada că sînt pe urmele mele, spuse Burke.

– Credeam că am stabilit că nu e bine să ai păreri preconcepute în această privinţă, Harrison, replică Judd, precaut. Ieri am ajuns la concluzia că imaginaţia poate să-ţi joace feste.

– Nu e imaginaţia mea, strigă Burke. Se ridicase în picioare, cu pumnii strînşi. Încearcă să mă ucidă!

– Ce-ar fi să te întinzi şi să încerci să te relaxezi? îi sugeră, calm, Judd.

Burke ţîşni în picioare.

– Doar atît poţi să spui? Nici nu vrei să ştii ce dovadă am! Îşi micşoră ochii. De unde să ştiu că nu eşti unul dintre ei?

– Ştii foarte bine că nu sînt, spuse Judd. Sînt prietenul tău. Încerc să te ajut. Se simţi cuprins de dezamăgire. Progresul pe care credea că-l făcuse în timpul ultimei luni, dispăruse complet. Privea acum la acelaşi paranoic îngrozit care intrase în biroul lui în urmă cu două luni.

Burke începuse să lucreze pentru *International Steel* ca băiat care duce corespondenţa. În douăzeci şi cinci de ani, înfăţişarea lui distinsă şi felul de-a fi, afabil şi prietenos, îl făcuseră să urce aproape pînă în fruntea conducerii corporaţiei. Urma să fie următorul preşedinte. Apoi, acum patru ani, soţia şi cei trei copii au pierit într-un incendiu la casa lor de vară din

Southampton. Burke fusese cu amanta în Insulele Bahamas. Tragedia îl marcase mult mai puternic decît îşi putuse imagina cineva. Educat în spirit catolic, nu reuşise să scape de povara vinovăţiei. Începuse să aibă mereu gînduri negre şi se întîlnea tot mai rar cu prietenii. Serile şi le petrecea acasă, retrăind agonia soţiei şi a copiilor care arseseră de vii, în timp ce, într-o altă parte a minţii lui, se revedea în pat cu amanta. Ca un film pe care îl proiecta din nou şi din nou în mintea lui. Se considera singurul vinovat de moartea familiei lui, Dacă ar fi fost cu ei, i-ar fi putut salva. Gîndul acesta devenise o obsesie. Era un monstru. O ştia el şi o ştia şi Dumnezeu. Cu siguranţă, o observau şi ceilalţi! Era firesc să-l urască aşa cum se ura şi el. Oamenii îi zîmbeau şi se prefăceau că-i înţeleg durerea, însă tot timpul aşteptau ca el să se dea de gol, aşteptau să-l prindă în capcană. Dar el era mult mai viclean. Încetă să se mai ducă în sala de mese a directorilor şi începu să ia prînzul în biroul său. Evita pe toată lumea cît mai mult posibil.

Cu doi ani în urmă, cînd compania avusese nevoie de un nou preşedinte, consiliul de conducere trecuse peste Harrison Burke şi angajase un om străin de companie. Peste un an rămăsese liber postul de vicepreşedinte executiv şi fusese încredinţat unui alt om. Acum avea toate dovezile necesare că există o conspiraţie împotriva lui. Începuse să-i spioneze pe oamenii din jurul lui. Noaptea ascundea casetofoane în birourile celorlalţi directori. Cu şase luni în urmă, fusese prins. Nu fusese concediat doar din cauza

poziţiei lui şi a timpului îndelungat petrecut în cadrul companiei.

Încercînd să-l ajute şi să-i uşureze munca, preşedintele companiei începuse să-i dea tot mai puţine responsabilităţi. Însă în loc ca asta să-l ajute, îl convinsese pe Burke că *ei* voiau să-i facă rău. *Ei* se temeau de el pentru că era mai deştept decît ei. Dacă el ar fi ajuns preşedinte, *ei* şi-ar fi pierdut slujbele pentru că erau nişte idioţi. Începuse să facă tot mai multe greşeli. Cineva îi modifica rapoartele, schimbînd cifrele şi statisticile, încercînd să-l discrediteze. În curînd îşi dădu seama că nu doar cei din companie erau pe urmele lui. Şi afară existau spioni. Era încontinuu urmărit pe străzi. Îi ascultau convorbirile telefonice, îi citeau corespondenţa. Se temea să mănînce, ca nu cumva mîncarea să-i fie otrăvită. Slăbise într-un mod alarmant. Preşedintele companiei, îngrijorat de starea lui, îi aranjă o vizită la doctorul Peter Hadley şi insistă ca el să discute cu doctorul. După ce petrecuse o jumătate de oră cu el, doctorul Hadley îi telefonă lui Judd. Judd avea foarte mulţi pacienţi, însă cînd Peter îi spuse cît de urgent este, Judd acceptă, fără nici o tragere de inimă să se ocupe de acest caz.

Acum Harrison Burke era aşezat pe canapeaua de damasc, cu pumnii strînşi de o parte şi de alta a pieptului.

– Povesteşte-mi despre dovada ta.

– Au intrat în casa mea azi-noapte. Au venit să mă ucidă. Dar eu sînt prea deştept pentru ei. Dorm în debara şi am yale în plus la toate uşile, pentru ca ei

să nu poată ajunge la mine.

– Ai raportat spargerea la poliţie? întrebă Judd.

– Fireşte că nu! Poliţia e cu ei. Au ordin să mă împuşte. Dar nu ar îndrăzni să o facă cît timp sînt oameni în jurul meu, aşa că eu sînt atent să fiu mereu înconjurat de oameni.

– Mă bucur că mi-ai dat această informaţie, spuse Judd.

– Ce vei face? întrebă Burke, curios şi excitat.

– Ascult foarte atent tot ce-mi spui, replică Judd. Arătă spre casetofon. Am totul pe casete, aşa că dacă te vor ucide, vom avea dovada unei conspiraţii.

Chipul lui Burke se lumină.

– Dumnezeule, ce idee bună! Casete! Asta îi va pune la punct!

– De ce nu vrei să te întinzi din nou? îi propuse Judd.

Burke dădu din cap şi se lăsă pe spate. Închise ochii.

– Sînt obosit. N-am dormit de luni de zile. Nu îndrăznesc să închid ochii. Nu ştii ce înseamnă cînd toţi sînt pe urmele tale.

Nu ştiu? se gîndi McGreavy.

– Omul de serviciu n-a auzit cînd ţi-au intrat în apartament? întrebă Judd.

– Nu ţi-am spus? replică Burke. L-am concediat acum două săptămîni.

Judd trecu repede în revistă celelalte şedinţe cu Harrison Burke. Doar cu trei zile în urmă, Burke îi descrisese cearta pe care o avusese cu omul de serviciu. Deci simţul timpului îi fusese dereglat.

– Nu-mi aduc aminte să-mi fi spus așa ceva, răspunse Judd, pe un ton obișnuit. Ești sigur că i-ai dat drumul acum două săptămîni?

– Eu nu fac greșeli, se răsti Burke. Cum dracu' crezi că am ajuns vicepreședintele uneia dintre cele mai mari corporații din lume? Pentru că am o minte strălucită, doctore, și te rog să nu uiți asta.

– De ce l-ai concediat?

– A încercat să mă otrăvească.

– Cum?

– Cu un platou de șuncă și ouă. Acoperit din plin cu arsenic.

– Ai gustat? întrebă Judd.

– Fireşte că nu, pufni Burke.

– Atunci de unde știi că era otrăvit?

– Am mirosit otrava.

– Ce i-ai spus?

Pe chipul lui Burke se așternu o privire plină de satisfacție.

– Nu i-am spus nimic. I-am tras o bătaie soră cu moartea.

Pe Judd îl cuprinse un sentiment de zădărnicie. Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție, era sigur că l-ar fi putut ajuta pe Harrison Burke. Însă timpul se terminase. În psihanaliză există întotdeauna pericolul ca, sub influența liberei asocieri, legătura fragilă dintre realitate și subconștient să dispară complet, lăsînd să scape afară toate pasiunile și emoțiile primitive care se înghesuie în mintea cuiva, ca niște fiare sălbatice, îngrozite de lăsarea întunericului. Exprimarea liberă era primul pas în tratament. În cazul lui Burke,

aceasta se transformase într-un bumerang. Şedinţele eliberaseră toate ostilităţile latente care fuseseră ţinute ascunse în mintea lui. Starea lui Burke părea să se îmbunătăţească cu fiecare şedinţă, el ajungînd să fie de acord cu Judd, că nu există nici o conspiraţie împotriva lui, că era doar extenuat din cauza muncii intense şi epuizat emoţional. Judd simţise că îl conduce pe Burke spre un punct de unde puteau să înceapă o analiză mai profundă şi să atace rădăcinile problemei lui. Însă Burke îl minţise tot timpul cu viclenie. Îl testase pe Judd, păcălindu-l pentru a încerca să-l prindă în cursă şi să descopere dacă era unul dintre ei. Harrison Burke era o bombă cu efect întîrziat care se mişca în libertate, gata să explodeze în orice secundă. Nu exista nici o rudă care să fie informată. Oare Judd trebuia să-l sune pe preşedintele companiei şi să-i spună părerea lui? Dacă o va face, va distruge complet viitorul lui Burke. Va trebui dus la un azil de boli mintale. Era, oare, corect diagnosticul lui că Burke e un posibil paranoic criminal? Ar fi vrut şi o altă opinie înainte de a telefona, însă Burke nu ar fi fost niciodată de acord. Judd ştia că va trebui să hotărască singur.

– Harrison, vreau să-mi promiţi ceva, spuse Judd.

– Ce anume? întrebă Burke, neliniştit.

– Dacă vor să te păcălească, vor dori ca tu să faci ceva violent, ca să te poată închide... Dar tu eşti prea deştept pentru aşa ceva. Indiferent în ce mod te vor provoca, vreau să-mi promiţi că nu le vei face nimic. În felul acesta nu te pot atinge.

Ochii lui Burke se luminară.

– Dumnezeule, ai dreptate! spuse el. Deci ăsta e planul lor! Ei bine, noi sîntem mult mai deştepţi, nu-i aşa?

Judd auzi cum uşa sălii de aşteptare se deschide şi se închide. Îşi privi ceasul. Următorul pacient sosise deja.

Judd apăsă încet pe butonul casetofonului.

– Cred că ajunge pentru astăzi, spuse el.

– Ai înregistrat totul pe bandă? întrebă Burke cu nerăbdare.

– Fiecare cuvînt, spuse Judd. Nimeni nu va putea să-ţi facă nici un rău. Eziţă. Nu cred că ar trebui să mai mergi la birou astăzi. Mai bine du-te acasă şi odihneşte-te.

– Nu pot, şopti Burke, cu o voce încărcată de disperare. Dacă nu sînt la birou, îmi vor şterge numele de pe uşă şi îl vor pune pe al altcuiva. Se aplecă spre Judd. Fii atent. Dacă vor afla că eşti prietenul meu, vor încerca să te ucidă şi pe tine. Burke se îndreptă spre uşa care dădea spre coridor. O deschise încet şi privi de-a lungul coridorului. Apoi se furişă afară, grăbit şi speriat.

Judd privi în urma lui, îndurerat de ceea ce trebuia să facă cu viaţa lui Harrison Burke. Poate dacă ar fi venit la el cu şase luni mai devreme... Apoi un gînd neaşteptat îl făcu să-i îngheţe sîngele în vene. Era, oare, Burke deja un criminal? Era, oare, posibil ca el să fie implicat în moartea lui John Hanson şi a lui Carol Roberts? Burke şi Hanson erau pacienţii lui. Şi s-ar fi putut întîlni cu uşurinţă. De mai multe ori în timpul ultimelor luni, şedinţele lui Burke le-au urmat

pe cele ale lui Hanson. Iar Burke întîrziase de mai multe ori. S-ar fi putut întîlni cu Hanson pe coridor. Şi, văzîndu-l frecvent, ar fi putut să-i declanşeze paranoia, să-l facă să simtă că Hanson îl urmăreşte, că reprezintă o ameninţare pentru el. În ce o privea pe Carol, Burke o văzuse de fiecare dată cînd intrase în sala de aşteptare. Oare mintea lui bolnavă percepuse vreo ameninţare din partea ei care nu putea fi îndepărtată decît prin moartea ei? De cît timp era Burke bolnav mintal? Soţia şi cei trei copii îi muriseră într-un incendiu. Accident sau nu? Dintr-odată i se păru necesar să afle mai multe.

Porni spre uşa care dădea spre sala de aşteptare şi o deschise.

– Poftim înăuntru, spuse el.

Anne Blake se ridică, plină de graţie, şi veni spre el, un zîmbet prietenos luminîndu-i faţa. Judd simţi acelaşi junghi în inimă ca atunci cînd o văzuse prima oară. De la moartea lui Elizabeth i se întîmpla pentru prima dată să simtă o emoţie puternică pentru o altă femeie.

Nu semănau absolut deloc. Elizabeth fusese blondă, mică şi cu ochi albaştri. Anne Blake avea părul negru, ochi incredibil de violeţi, mărginiţi de gene lungi şi negre. Era înaltă şi cu un corp superb cu rotunjimi voluptuoase. Avea o inteligenţă vie şi o frumuseţe clasică. Aceasta ar fi făcut-o să pară inaccesibilă dacă nu ar fi existat căldura din ochii ei. Avea o voce joasă şi plăcută, uşor răguşită.

Anne se apropia de treizeci de ani. Era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie pe care Judd o

văzuse vreodată. Însă pe Judd îl fermecase acel ceva ce exista dincolo de frumusețea ei. O forță aproape palpabilă îl atrăgea spre ea, o reacție inexplicabilă care-l făcea să simtă că o cunoaște dintotdeauna. Trăiri, pe care le crezuse demult moarte, ieșiră din nou la suprafață, surprinzîndu-l prin intensitatea lor.

Apăruse cu trei săptămîni în urmă în cabinetul lui Judd, fără să se fi anunțat dinainte. Carol îi explicase că programul doctorului era mult prea încărcat și că nu putea lua un nou pacient. Însă Anne întrebase încet dacă poate aștepta. Rămăsese două ore în sala de așteptare și, pînă la urmă, lui Carol i se făcuse milă de ea și i-o prezentase doctorului.

Văzînd-o, Judd simțise o emoție atît de puternică, încît în primele minute nici nu înțelesese ce anume îi spune. Își amintea că îi ceruse să se așeze și că ea îi spusese numele, Anne Blake. Nu lucra nicăieri. Judd o întrebase ce problemă are. Ea ezitase și îi răspunsese că nu e sigură. Nu știa nici măcar dacă are o problemă, într-adevăr. Un prieten de-al ei, doctor, îi spusese că Judd este cel mai strălucit psiholog din țară, însă cînd Judd o rugase să-i spună numele acestui doctor, Anne s-a eschivat de la un răspuns. După cîte putea Judd să-și dea seama, Anne i-ar fi putut lua numele din cartea de telefon.

Încercase să-i explice cît de complicat este programul lui, că, pur și simplu, nu-și putea permite să ia nici un alt pacient. Se oferise să-i recomande vreo șase alți psihologi. Însă Anne insistase, calmă, ca el să o trateze. În final, Judd acceptase. În exterior, exceptînd faptul că era într-o stare de încordare,

părea perfect normală, şi era convins că problema ei e una simplă, şi cu uşurinţă de rezolvat. Îşi încălcă regula de a nu lua pacienţi fără recomandarea unui medic şi renunţă la pauza de masă pentru a discuta cu Anne. În ultimele trei săptămîni, venise la el de două ori pe săptămînă, iar Judd ştia doar cu foarte puţin mai mult decît atunci cînd venise pentru prima oară. Aflase, în schimb, ceva despre el însuşi. Se îndrăgostise – pentru prima dată de la moartea lui Elizabeth.

În timpul primei şedinţe, Judd o întrebase dacă îşi iubeşte soţul şi se detestă pentru faptul că-şi dorise să o audă spunînd că nu. Însă ea zisese:

– Da. Este un bărbat bun şi foarte puternic.

– Crezi că pentru tine reprezintă imaginea unui tată? o întrebase Judd.

Anne îşi întoarse spre el incredibilii ei ochi violeţi.

– Nu. Nu căutam imaginea unui tată. Am avut o viaţă foarte fericită în copilărie.

– Unde te-ai născut?

– În Revere, un mic oraş lîngă Boston.

– Părinţii tăi mai trăiesc?

– Doar tata. Mama a murit de infarct cînd aveam doisprezece ani.

– Mama şi tatăl tău au fost fericiţi împreună?

– Da. Se iubeau foarte mult.

Se vede pe tine, se gîndi Judd, fericit. Pe lîngă toate bolile, aberaţiile şi mizeriile pe care le văzuse, prezenţa lui Anne în cabinetul lui era ca o adiere proaspătă de primăvară.

– Mai ai fraţi şi surori?

– Nu. Sînt singurul copil. O mucoasă rîzgîiată. Îi zîmbi. Deschis, prietenește, fără nici o urmă de șiretenie sau afectare.

Îi povesti că trăise în străinătate împreună cu tatăl ei, care lucra la Ministerul de Externe, iar cînd el se recăsătorise și se mutase în California, ea începuse să lucreze ca translator la ONU. Vorbea fluent franceza, italiana și spaniola. Își cunoscuse viitorul soț în Insulele Bahamas, în timpul unei vacanțe. Era proprietarul unei firme de construcții. Nu se simțise atrasă de el, însă el fusese insistent și convingător. La două luni după ce s-au cunoscut, Anne se căsătorea cu el. De atunci trecuseră șase luni. Locuiau la o proprietate din New Jersey.

Doar atît reușise Judd să afle de-a lungul celor șase ședințe cu ea. Nu avea cel mai vag indiciu despre problema ei. Avea un blocaj emoțional în privința discutării ei. Își aminti de cîteva dintre întrebările pe care i le pusese în timpul primei ședințe.

– Problema pe care o ai este legată de soțul tău?

Nici un răspuns.

– Sînteți compatibili fizic, tu și cu soțul tău?

– Da. Stinghertă.

– Bănuiești cumva că ar avea o aventură cu o altă femeie?

– Nu. Amuzată.

– Ai tu o aventură cu un bărbat?

– Nu. Supărată.

Judd ezită, încercînd să-și dea seama care era cea mai bună modalitate de a-i înfrînge rezistența. Se hotărî pentru o tehnică de întrebări în rafală: va atinge

fiecare domeniu important pînă va nimeri o coardă sensibilă.

– Vă certaţi din cauza banilor?

– Nu. E foarte generos.

– Vreo problemă cu rudele?

– El e orfan. Tatăl meu locuieşte în California.

– Tu şi soţul tău aţi fost vreodată toxicomani?

– Nu.

– Îl suspectezi pe soţul tău că ar fi homosexual?

Un rîs grav, afectuos.

– Nu.

Judd insistă, pentru că trebuia.

– Ai avut vreodată o relaţie sexuală cu o femeie?

– Nu. Un ton de reproş.

Continuase cu întrebări referitoare la alcoolism, frigiditate, o sarcină posibilă de care ea se temea – tot ceea ce-i trecu prin minte. Şi, de fiecare dată, ea îl privise cu ochii gînditori, inteligenţi, şi doar clătinase din cap. Ori de cîte ori încercase să-i definească problema, ea îl întîmpina cu: „Te rog să ai răbdare cu mine. Lasă-mă să o fac aşa cum cred eu".

Cu oricine altcineva, Judd ar fi renunţat demult. Însă ştia că trebuie să o ajute. Şi trebuia să continue să o vadă.

O lăsase să vorbească despre orice subiect dorea. Anne călătorise printr-o mulţime de ţări împreună cu tatăl ei şi întîlnise oameni fascinanţi. Avea o minte iute şi un neaşteptat simţ al umorului. Descoperi că le plac aceleaşi cărţi, aceeaşi muzică, aceleaşi piese de teatru. Era înţelegătoare şi prietenoasă, dar Judd niciodată nu observă nici cel

mai mic semn că ar reacţiona la prezenţa lui altfel decît ca în faţa unui doctor. Ce ironie amară. În subconştientul său căutase ani de zile pe cineva ca Anne, iar acum, că ea intrase în viaţa lui, meseria îi cerea să o ajute să-şi rezolve problema, indiferent care ar fi fost ea, şi să o trimită înapoi la soţul ei.

Cînd Anne păşi în cabinetul lui, Judd se îndreptă spre scaunul de lîngă canapea, aşteptînd ca ea să se întindă pe ea.

– Astăzi nu, spuse ea încet. Am venit doar să văd dacă nu te pot ajuta cu ceva.

El o privi cu ochi mari, rămînînd pentru o clipă fără glas. În ultimele două zile trecuse prin nişte emoţii atît de tulburătoare, încît simpatia ei neaşteptată îl lăsă fără vlagă. În timp ce se uita la ea, simţi o dorinţă sălbatică să-i destăinuie tot ce se întîmplase. Să-i povestească despre coşmarul care pusese stăpînire pe el, despre McGreavy şi presupunerile lui idioate. Dar ştia că nu o poate face. El era doctorul şi ea era pacienta lui. Mai rău. O iubea, iar ea era femeia de care nu se putea apropia pentru că aparţinea soţului ei.

Ea stătea în faţa lui, urmărindu-l atentă. Judd dădu doar din cap, neîndrăznind să vorbească.

– Carol mi-a fost foarte dragă, spuse Anne. De ce ar fi ucis-o cineva?

– Nu ştiu, spuse Judd.

– Poliţia nu bănuieşte nimic?

Cum să nu! îşi zise Judd, cu amărăciune. *Dacă Anne ar şti!*

Ea îl privea ciudat.

– Poliţia are cîteva teorii, spuse Judd.

– Ştiu cît de groaznic trebuie să te simţi. Nu am vrut decît să vin să-ţi spun cît de rău îmi pare. Nu eram sigură că te voi găsi aici.

– Nu aveam de gînd să vin, spuse Judd. Dar – uite, sînt aici. Şi din moment ce amîndoi sîntem aici, ce-ar fi să mai discutăm puţin despre tine?

Anne ezită.

– Nu cred că mai avem despre ce să discutăm.

Judd simţi cum îi tresare inima. *Dumnezeule, te rog, nu o face să-mi spună că nu o voi mai vedea niciodată.*

– Săptămîna viitoare plec în Europa cu soţul meu.

– Minunat, se auzi el replicînd.

– Mă tem că te-am făcut să-ţi pierzi timpul cu mine, doctore, şi îmi cer scuze.

– Te rog să nu o faci, spuse Judd. Descoperi că vocea îi era sugrumată de emoţie. Îl părăsea. Însă bineînţeles că ea nu ştia asta. Se purta copilăreşte. Mintea îi reacţiona logic în timp ce stomacul îl chinuia din cauza durerii fizice că o va pierde. Pentru totdeauna.

Anne îşi deschise poşeta şi scoase nişte bani. Obişnuia să-i plătească după fiecare vizită, spre deosebire de ceilalţi pacienţi care îl trimiteau cecuri.

– Nu, spuse Judd, repede. Ai venit ca prietenă. Şi eu îţi sînt recunoscător.

Judd făcu ceea ce nu mai făcuse niciodată cu un pacient.

– Aş vrea să mai vii încă o dată, spuse el.

Ea îl privi, tăcută.

– De ce?

Pentru că nu suport să-ți dau drumul atît de repede, își zise el. *Pentru că ni iodată nu voi mai întîlni pe cineva ca tine. Pentru că aș vrea ca eu să te fi cunoscut primul. Pentru că te iubesc.* Însă cu voce tare spuse:

– Mă gîndeam că ar trebui să găsim o încheiere Să mai discutăm puțin pentru a fi siguri că ți ai depășit problema.

Ea îi zîmbi cu șiretenie.

– Adică, să mai vin o dată pentru a trece examenul de diplomă?

– Cam așa ceva, spuse el. Vei veni?

– Dacă asta vrei, fireşte. Se ridică. Nu ți-am dat nici o șansă. Însă știu că ești un doctor excelent Dacă vreodată voi avea nevoie de ajutor, voi veni la tine.

Întinse mîna și el i-o luă. Strîngerea ei de mînă fu fermă, călduroasă. Judd simți din nou aceeași atracție irezistibilă care exista între ei și se mîră că ea nu simțea nimic.

– Ne vedem vineri, spuse ea.

– Atunci, pe vineri.

O urmări ieșind prin ușa care dădea spre coridor și se lăsă să cadă pe scaun. Niciodată în viața lui nu se mai simțise atît de singur. Însă nu putea să zacă aici, fără să facă nimic. Trebuia să existe o explicație și, dacă McGreavy nu intenționa să o găsească, va trebui să o descopere el înainte ca McGreavy să l distrugă. Partea îngrozitoare era că locotenentul McGreavy îl suspecta de două crime pe care nu

putea dovedi că nu le-a comis. Putea fi arestat în orice clipă, iar asta îi va distruge cariera. Era îndrăgostit de o femeie căsătorită pe care o va mai vedea doar o singură dată. Se forţă să se gîndească la lucruri mai plăcute. Însă nimic nu-i veni în minte.

Cinci

Restul zilei trecu foarte încet. Cîjiva dintre pacienți amintiră de uciderea lui Carol, dar cei cu adevărat bolnavi erau prea tulburați și preocupați doar de persoana lor, pentru a se mai gîndi și la altceva. Judd încercă să se concentreze, însă gîndurile îi zburau mereu în altă parte, căutînd răspunsuri la ceea ce se întîmplase. Va reasculta benzile mai tîrziu pentru a vedea dacă nu-i scăpase ceva.

La ora șapte, după ce Judd își conduse afară și ultimul pacient, se îndreptă spre dulapul cu băuturi și

își turnă un coniac mare. Băutura îl făcu să tresară și își aminti, brusc, că nu luase nici micul dejun, nici prînzul. Gîndul la mîncare îi provocă greață. Se așeză pe un scaun și se gîndi la cele două crime. Nu exista nimic în dosarele pacienților săi care să indice că unul dintre ei ar fi capabil de crimă. Un șantajist ar fi încercat, poate, să le fure. Dar șantajiștii sînt niște lași care se bazează pe slăbiciunile altora, iar dacă Carol l-ar fi surprins pe unul, și acesta ar fi ucis-o, ar fi făcut-o repede, cu o singură lovitură. Nu ar fi torturat-o. Trebuia să existe o altă explicație.

Judd rămase mult timp în cabinetul său, mintea lui analizînd încet evenimentele din ultimele două zile. În cele din urmă, oftă și renunță. Privi ceasul de pe perete și îl surprinse faptul că era atît de tîrziu.

Pînă plecă din cabinet era trecut deja de ora nouă. Ieșind din holul clădirii și pășind pe stradă, îl izbi o rafală de vînt rece. Începuse din nou să ningă. Zăpada cădea din cer rotindu-se în vîrtejuri, ștergînd ușor contururile clădirilor, și totul arăta de parcă orașul ar fi fost pictat pe o pînză care încă nu se uscase, iar vopselele curgeau jos, topind zgîrie-nori și străzi în griuri și alburi fluide. În vitrina unui magazin, de cealaltă parte a lui Lexington Avenue, o reclamă în alb și roșu avertiza:

Mai sînt 6 zile de cumpărături pînă la Crăciun.

Crăciunul. Își îndepărtă cu hotărîre gîndurile de la el și porni pe strada care era pustie, cu excepția unui pieton în depărtare, grăbindu-se acasă la soție sau iubită. Judd se trezi întrebîndu-se ce făcea Anne. Era, probabil, acasă cu soțul ei, discutînd despre ziua lui

la birou, curioasă şi plină de afecţiune. Sau erau deja în pat şi... *Opreşte-te!* îşi spuse el.

Nu se vedea nici o maşină pe strada bătută de vînt, aşa că, înainte de a ajunge la colţ, Judd porni să o traverseze în diagonală, îndreptîndu-se spre garajul în care îşi ţinea maşina în timpul zilei. Ajungînd în mijlocul străzii, auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse. O limuzină mare, neagră, cu farurile stinse, venea spre el, cauciucurile străduindu-se să înainteze prin pulberea fină a zăpezii. Era doar la trei metri de el. *Beţivan idiot*, îşi spuse Judd. *Derapează şi va muri într-un accident*. Judd se răsuci şi porni înapoi spre trotuar şi siguranţă. Botul maşinii se îndreptă spre el, maşina accelerînd. Judd îşi dădu seama mult prea tîrziu că maşina vrea să treacă peste el.

Ultimul lucru pe care şi-l aminti a fost ceva dur lovindu-se de pieptul lui şi o ciocnire asurzitoare care îi sună în urechi ca un bubuit de tunet. Strada întunecată se lumină brusc de strălucitoare focuri de artificii care explodară în capul lui. În fracţiunea de secundă a acelei iluminări, Judd descoperi răspunsul la tot ce se întîmplase. Ştia de ce au fost ucişi John Hanson şi Carol Roberts. Îl cuprinse o exaltare sălbatică. Trebuia să-i spună lui McGreavy. Apoi lumina păli şi rămase doar tăcerea întunericului umed

De afară, secţia nouăsprezece de poliţie semăna cu clădirea veche, dărăpănată a unei şcoli cu patru

etaje: cărămidă cenuşie, tencuială de ghips şi cornişe albite de murdăriile unor generaţii întregi de porumbei. Secţia nouăsprezece răspundea de zona Manhattan. de la strada Cincizeci şi nouă la Optzeci şi şase, şi de la Fifth Avenue la East River.

Telefonul de la spital prin care se anunţa un accident de maşină fu înregistrat la cîteva minute după ora zece şi transferat imediat la brigada de detectivi. Secţia nouăsprezece avea o noapte agitată. Din cauza vremii crescuse numărul violurilor şi al furturilor. Străzile pustii deveniseră o ţară îngheţată a nimănui, unde jefuitorii îi prădau pe hoinarii nefericiţi care se rătăciseră pe teritoriul lor.

Cei mai mulţi detectivi erau pe teren în patrulare, iar biroul lor era gol, cu excepţia detectivului Frank Angeli şi a unui sergent, care interoga un suspect de incendiu.

Cînd telefonul sună, Angeli răspunse. Era o soră care avea în grijă o victimă a unui accident de maşină. Pacientul dorea să vorbească cu locotenentul McGreavy. McGreavy era plecat în misiune. Cînd ea îi spuse lui Angeli numele pacientului. acesta o asigură că va veni cît mai repede.

Angeli tocmai punea receptorul în furcă, cînd McGreavy păşi înăuntru. Angeli îi povesti repede despre telefonul primit.

– Ar fi bine să mergem cît mai repede la spital, spuse Angeli.

– Las' că nu moare. Mai întîi vreau să vorbesc cu poliţistul de la secţia unde s-a produs accidentul.

Angeli îl urmări formînd numărul de telefon. Se

întrebă dacă căpitanul Bertelli îi povestise lui McGreavy despre discuţia avută cu el. Fusese scurtă şi la obiect.

– Locotenentul McGreavy este un poliţist bun, spusese Angeli, dar cred că se lasă influenţat de ce s-a întîmplat acum cinci ani.

Căpitanul Bertelli îi aruncase o privire lungă şi rece.

– Îl acuzi că-i înscenează un proces doctorului Stevens?

– Nu îl acuz de nimic, căpitane. Am crezut doar că ar trebui să fiţi la curent cu această situaţie.

– O.K., acum sînt. Şi discuţia lor se terminase.

Convorbirea telefonică a lui McGreavy dură trei minute, timp în care acesta mormăi şi îşi notă ceva, iar Angeli se plimbă, nerăbdător, încoace şi încolo. Zece minute mai tîrziu, detectivii erau într-o maşină de patrulare, în drum spre spital.

Camera în care se afla Judd era la etajul şase, la capătul unui coridor lung şi mohorît, impregnat de mirosul dulce-bolnăvicios specific tuturor spitalelor. Sora care telefonase îi conducea spre camera lui Judd.

– În ce stare se află? întrebă McGreavy.

– Asta vă va spune doctorul, răspunse ea înţepată. Apoi continuă, obligată să-i informeze: E o minune că omul acesta nu a fost ucis. Are, probabil, o

comoţie cerebrală, cîteva vînătăi în regiunea coastelor şi e rănit la braţul drept.

– E conştient? întrebă Angeli.

– Da. Şi ne este foarte greu să-l facem să rămînă în pat. Se întoarse spre McGreavy. Spune mereu că trebuie să vorbească cu dumneavoastră.

Au intrat în cameră. Aici se aflau şase paturi, toate ocupate. Sora le arătă un pat de lîngă colţul îndepărtat care avea perdeaua trasă, iar Angeli se îndreptă spre el, ridicînd-o.

Judd era întins, sprijinit de perne. Chipul îi era palid şi avea un bandaj pe frunte. Braţul stîng îi era prins într-o eşarfă.

McGreavy vorbi primul.

– Am auzit că aţi avut un accident.

– Nu a fost un accident, spuse Judd. Cineva a încercat să mă ucidă. Vocea îi era slabă şi nesigură.

– Cine? întrebă Angeli.

– Nu ştiu, dar toate se potrivesc. Se întoarse spre McGreavy. Ucigaşii nu-l urmăreau pe Hanson şi pe Carol. Pe mine mă voiau mort.

McGreavy îl privi surprins.

– Ce vă face să credeţi aşa ceva?

– Hanson a fost ucis pentru că purta impermeabilul meu galben. Probabil m-au văzut intrînd în clădire îmbrăcat în acel impermeabil. Cînd a ieşit Hanson îmbrăcat cu el, l-au confundat cu mine.

– E posibil, spuse Angeli.

– Bineînţeles, zise McGreavy. Se întoarse spre Judd. Şi cînd au descoperit că au ucis pe cine nu trebuia, au intrat în birou, au smuls hainele de pe tine

şi au descoperit că erai, de fapt, o micuţă negresă, şi s-au înfuriat aşa de tare, că te-au omorît în bătaie.

– Carol a fost ucisă pentru că au găsit-o acolo cînd au venit după mine, spuse Judd.

McGreavy îşi vîrî mîna în buzunarul de la jachetă şi îşi scoase însemnările.

– Tocmai am discutat cu căpitanul de la secţia unde s-a întîmplat accidentul.

– Nu a fost un accident.

– Conform raportului poliţiei, treceaţi strada pe roşu.

Judd se holbă la el.

– Treceam pe roşu? repetă el, fără vlagă.

– Aţi traversat prin mijlocul străzii, doctore.

– Nu se vedea nici o maşină şi eu...

– *Era* o maşină, îl corectă McGreavy. Doar că nu aţi văzut-o. Ningea şi vizibilitatea era slabă. Aţi apărut de nicăieri. Şoferul a pus frînă, a derapat şi v-a lovit. Apoi a intrat în panică şi a fugit de la locul accidentului.

– Nu aşa s-a întîmplat şi maşina avea farurile stinse.

– Şi credeţi că asta e o dovadă că i-a ucis pe Hanson şi pe Carol Roberst?

– Cineva a încercat să mă ucidă, insistă Judd.

McGreavy clătină din cap.

– N-o să-ţi meargă, doctore.

– Ce n-o să meargă? întrebă Judd.

– Chiar te-ai aşteptat ca eu să-mi pierd vremea căutînd un ucigaş misterios pentru ca tu să scapi de orice bănuială? Brusc, tonul vocii lui deveni foarte

aspru. Ştiai că secretara era însărcinată?

Judd închise ochii şi îşi lăsă capul să cadă pe perne. Deci despre asta voia Carol să discute cu el. Aproape că ghicise. Iar acum, McGreavy va crede... Deschise ochii.

– Nu, spuse el, obosit. N-am fost eu.

Capul începu să-i zvîcnească din nou. Durerea îi revenea. Înghiţi pentru a înlătura greaţa care îl cuprinsese. Ar fi vrut să cheme sora, dar nici nu-i trecea prin cap să-i dea vreo satisfacţie lui McGreavy.

– Am studiat dosarele de la tribunal, spuse McGreavy. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că micuţa şi simpatica ta secretară însărcinată a fost o prostituată, înainte de a fi angajată la tine? Durerea de cap devenea tot mai puternică. Ai ştiut asta, doctore Stevens? Nu e nevoie să-mi răspunzi. O voi face eu în locul tău. Ai ştiut pentru că tu ai cules-o de la tribunal cu patru ani în urmă, cînd a fost arestată pentru acostarea unor bărbaţi. Nu este puţin cam deplasat pentru un doctor respectabil să angajeze ca secretară o fostă prostituată, mai ales într-un cabinet pentru înalta societate?

– Nici o femeie nu se naşte prostituată, spuse Judd. Am încercat doar să-i dau o şansă unui copil de şaisprezece ani.

– Şi, pe de altă parte, să-ţi faci rost de o micuţă negresă pe gratis.

– Ticălos afurisit!

McGreavy îi zîmbi sardonic.

– Unde ai dus-o pe Carol după ce ai luat-o de la tribunal?

– Acasă la mine.

– Şi a dormit acolo?

– Da.

McGreavy rînji.

– Eşti, într-adevăr, un exemplar rar! Îţi alegi o tîrfă tînără şi drăguţă la tribunal şi o duci să-şi petreacă noaptea în apartamentul tău. La ce-ţi trebuia – ca parteneră de şah? Dacă zici că nu te-ai culcat cu ea, atunci există mari şanse să fii homosexual. Şi ia ghiceşte de cine te leagă asta? Exact. John Hanson. Dacă însă te-ai culcat cu Carol, atunci înseamnă că ai mai făcut-o şi altădată, pînă cînd ai lăsat-o însărcinată. Şi ai tupeul să zaci acolo şi să-mi spui o poveste cusută cu aţă albă despre un maniac care-şi petrece timpul ucigînd oameni? McGreavy se întoarse şi ieşi din cameră, cu faţa roşie de furie.

Loviturile de ciocan pe care Judd le simţea în cap deveniră o agonie îngrozitoare.

Angeli îl privea îngrijorat.

– Vă simţiţi bine?

– Trebuie să mă ajuţi, spuse Judd. Cineva încearcă să mă ucidă. Suna ca o lamentaţie pînă şi pentru urechile sale.

– Cine ar avea vreun motiv să vă ucidă, doctore?

– Nu ştiu.

– Aveţi duşmani?

– Nu.

– V-aţi culcat vreodată cu soţia sau cu prietena altui bărbat?

Judd clătină din cap, regretînd imediat mişcarea.

– Aveţi vreo moştenire de primit – rude care ar dori

să vă elimine?

– Nu.

Angeli oftă.

– O.K. Deci, nu există nici un motiv să vă ucidă cineva. Dar pacienţii? Cred că ar fi bine să ne daţi o listă pentru a-i putea verifica.

– Nu pot face aşa ceva.

– Nu vă cer decît numele lor.

– Îmi pare rău. Îi era tot mai greu să vorbească. Dacă aş fi dentist sau pedichiurist, v-aş da-o imediat. Dar nu înţelegeţi? Oamenii ăştia au probleme. Cei mai mulţi, probleme foarte serioase. Dacă aţi începe să le puneţi întrebări, nu numai că le-aţi distruge nervii, i-aţi face chiar să-şi piardă încrederea în mine. Nu aş mai fi capabil să-i tratez. Nu pot să vă dau o astfel de listă.

Angeli îl privi tăcut, apoi întrebă:

– Cum aţi numi dumneavoastră un om care crede că toţi vor să-l ucidă?

– Paranoic, răspunse Judd. Văzu expresia de pe chipul lui Angeli. Doar nu crezi că...?

– Puneţi-vă în locul meu, spuse Angeli. Dacă eu aş fi acum în acel pat şi aş vorbi aşa cum vorbiţi dumneavoastră, iar dumneavoastră aţi fi doctorul, ce aţi crede despre mine?

Judd închise ochii din cauza valurilor de durere din capul său. Auzi vocea lui Angeli continuînd:

– McGreavy mă aşteaptă.

Judd deschise ochii.

– O clipă doar. Dă-mi o şansă să dovedesc că spun adevărul.

– Cum?

– Indiferent cine a încercat să mă ucidă, va încerca din nou. Vreau pe cineva lîngă mine. Data viitoare, cînd vor încerca, îi va prinde.

Angeli îl privi drept în ochi.

– Doctore Stevens, dacă cineva vrea, într-adevăr, să vă ucidă, nu-l vor putea opri toţi poliţiştii din lumea asta. Dacă nu va reuşi într-un fel, va încerca în altul. Dacă nu astăzi, atunci mîine. Nu are importanţă dacă eşti rege, preşedinte sau un om obişnuit. Viaţa este un fir foarte subţire. Nu-ţi trebuie decît o secundă ca să-l rupi.

– Şi nu se poate face absolut nimic?

– Pot să vă dau un sfat. Puneţi-vă yale noi la uşile apartamentului şi asiguraţi-vă că ferestrele sînt bine închise. Nu lăsaţi pe nimeni să intre în apartament. Numai dacă îl cunoaşteţi. Nici un băiat venit să vă aducă ceva, doar dacă aţi făcut o comandă.

Judd dădu din cap. Gîtul îi era uscat şi îl ustura.

– Clădirea în care locuiţi are un portar şi un liftier, continuă Angeli. Puteţi avea încredere în ei?

– Portarul lucrează acolo de zece ani. Liftierul de opt. Mi-aş încredinţa viaţa în mîinile lor.

Angeli încuviinţă dînd din cap.

– Bine. Cereţi-le să fie mult mai vigilenţi. Dacă vor fi cu ochii în patru, va fi foarte dificil să se furişeze cineva în apartamentul dumneavoastră. Cum rămîne cu cabinetul? Veţi angaja o altă secretară?

Judd se gîndi la cineva străin stînd la biroul lui Carol, pe scaunul ei. Îl zgudui un spasm de furie neajutorată.

– Nu chiar acum.

– Gîndiţi-vă să angajaţi un bărbat, spuse Angeli.

– Mă voi gîndi.

Angeli se întoarse să plece, apoi se opri.

– Am o idee, spuse el ezitînd, dar s-ar putea să nu însemne mare lucru.

– Da? Judd detestă nerăbdarea din propria-i voce.

– Tipu' care l-a ucis pe partenerul lui McGreavy...

– Ziffren.

– A fost, într-adevăr, nebun?

– Da. A fost trimis la spitalul Mattewan State pentru criminali bolnavi mintal.

– Poate că vă învinovăţeşte pe dumneavoastră pentru că a ajuns acolo. Voi verifica. Doar pentru a fi siguri că nu a scăpat sau nu i- au dat drumul. Sunaţi-mă mîine dimineaţă.

– Mulţumesc, spuse Judd, recunoscător.

– Asta e meseria mea. Dar dacă sînteţi vinovat, îl voi ajuta pe McGreavy să găsească toate dovezile împotriva dumneavoastră. Se întoarse să plece. Se opri din nou. Nu e nevoie să-i spuneţi lui McGreavy că-l verific pe Ziffren.

– Nu o voi face.

Cei doi bărbaţi îşi zîmbiră. Angeli plecă. Judd rămase din nou singur.

Dacă situaţia lui i se păruse sumbră dimineaţa, acum era şi mai îngrozitoare. Judd ştia că ar fi fost demult arestat pentru crimă, dacă nu ar fi existat caracterul lui McGreavy. McGreavy dorea răzbunare şi şi-o dorea atît de mult încît voia să se asigure că are în posesia sa toate dovezile pentru a-l inculpa. Să fi fost, într-adevăr, un accident? Strada fusese

acoperită de zăpadă, iar maşina derapase şi-l lovise din greşeală. Însă atunci de ce nu avusese farurile aprinse? Şi de unde apăruse atît de neaşteptat?

Era convins că un asasin lovise şi va mai lovi din nou. Cu gîndul acesta în minte, adormi.

A doua zi dis-de-dimineaţă, Peter şi Nora Hadley îi făcură o vizită la spital. Auziseră despre accident la ştirile de dimineaţă.

Peter era de vîrsta lui Judd, mai scund decît el, şi exagerat de slab. Amîndoi erau din acelaşi oraş, din Nebraska, şi făcuseră împreună facultatea de medicină.

Norah era englezoaică. Blondă, cu obraji bucălaţi şi un bust generos, cam mare pentru cei un metru cincizeci ai ei. Era plină de viaţă, îndrăgind pe toată lumea, şi după cinci minute petrecute în compania ei, oamenii simţeau că o cunosc dintotdeauna.

– Arăţi îngrozitor, spuse Peter, studiindu-l critic pe Judd.

– Asta îmi place, doctore. O atitudine liniştitoare. Durerea de cap aproape că dispăruse, iar în corp nu simţea decît nişte junghiuri uşoare, suportăbile.

Norah îi întinse un buchet de garoafe.

– Ţi-am adus nişte flori, scumpule, spuse ea Sărmanul de tine. Se aplecă şi îl sărută pe obraz.

– Cum s-a întîmplat? întrebă Peter.

Judd ezită o clipă.

– Un accident stupid.

– Necazurile se ţin lanţ, nu-i aşa? Am citit despre Carol.

– E îngrozitor, spuse Norah. Îmi era aşa de dragă.

Judd zise cu vocea gîtuită:

– Şi mie.

– Există vreo şansă să fie prins ticălosul care te-a lovit? întrebă Peter.

– Poliţia încearcă.

– În ziarul de dimineaţă scrie că un anume locotenent McGreavy este foarte aproape de a face o arestare. Ştii cumva despre ce e vorba?

– Puţin, spuse Judd, sec. Lui McGreavy nu îi place să mă ţină la curent.

– Nu-ţi dai seama cît de minunaţi sînt poliţiştii decît atunci cînd ai nevoie de ei, spuse Norah.

– Doctorul Harris mi-a dat voie să arunc o privire peste radiografiile tale. Ai cîteva vînătăi urîte, dar nu e rupt nimic. Vei pleca de aici peste cîteva zile.

Însă Judd ştia că nu are timp de pierdut.

Următoarea jumătate de oră şi-au petrecut-o discutînd despre fleacuri, evitînd cu grijă să pomenească de Carol Roberts. Peter şi Norah nu ştiau că John Hanson a fost un pacient de-al lui Judd. Din motive cunoscute doar de el, McGreavy nu transmisese presei această informaţie.

Cînd s-au pregătit să plece, Judd îi ceru lui Peter să vorbească între patru ochi. În timp ce Norah aştepta afară, Judd îi povesti lui Peter despre Harrison Burke.

– Îmi pare rău, spuse Peter. Cînd l-am trimis la tine, ştiam că e într-o stare deplorabilă, dar speram că încă mai există timp pentru a fi ajutat. Bineînţeles că va trebui să-l trimiţi la un azil. Cînd o vei face?

– De îndată ce ies de aici, spuse Judd. Însă ştia că

minte. Nu voia să-l trimită pe Harrison Burke la un spital de nebuni. Nu încă. Mai întîi voia să afle dacă Burke putuse comite cele două crime.

– Dacă te pot ajuta cu ceva, prietene, dă-mi un telefon. Apoi Peter plecă.

Judd rămase întins în pat, plănuindu-şi următoarea mişcare. Din moment ce nu exista nici un motiv logic să-i dorească cineva moartea, era evident că ambele crime au fost comise de un bolnav psihic, de cineva care-l considera răspunzător pentru o nedreptate. Singurii care ar fi putut intra în această categorie ar fi fost Harrison Burke şi Amos Ziffren, cel care îl ucisese pe partenerul lui McGreavy. Dacă Burke nu avea nici un alibi pentru dimineaţa în care Hanson fusese asasinat, atunci Judd îi va cere detectivului Angeli să-l verifice mai amănunţit. Dacă Burke avea un alibi, atunci se va concentra asupra lui Ziffren. Sentimentul de disperare începu să-l părăsească. Simţea că, în sfîrşit, face ceva. Dintr-odată deveni teribil de nerăbdător să plece cît mai repede din spital.

Chemă sora şi îi spuse că doreşte să vorbească cu doctorul Harris. Peste zece minute, Seymour Harris intră în cameră. Era un bărbat foarte mic de statură, cu ochi albaştri strălucitori şi smocuri de păr negru pe obraz. Judd îl cunoştea de foarte mult timp şi avea un mare respect pentru el.

– Aşa deci! Frumoasa adormită s-a trezit, în sfîrşit. Arăţi groaznic.

Judd se cam săturase să o tot audă.

– Mă simt bine, minţi el. Vreau să plec.

– Cînd?

– Acum.

Doctorul Harris îi aruncă o privire încărcată de reproşuri.

– Abia ai venit. De ce nu vrei să mai pierzi vremea pe aici încă vreo cîteva zile? Îţi trimit cîteva surori nimfomaniace ca să-ţi ţină companie.

– Mulţumesc, Seymour. Dar trebuie să plec.

Doctorul Harris oftă.

– O.K. Tu eşti doctorul, doctore. În ce mă priveşte, nu mi-aş lăsa nici pisica să iasă pe stradă dacă ar arăta ca tine. Îl privi pătrunzător. Te pot ajuta cu ceva?

Judd clătină din cap.

– O trimit pe domnişoara Bedpan să-ţi aducă hainele.

O jumătate de oră mai tîrziu, fata de la recepţie chemă un taxi pentru el. Ajunse la cabinet la zece şi cincisprezece.

Şase

Primul lui pacient, Teri Washburn, aştepta pe coridor. Acum douăzeci de ani, Teri fusese unul dintre cele mai mari staruri ale Hollywood-ului. Cariera ei se terminase peste noapte, ea se căsătorise cu proprietarul unui depozit de cherestea şi dispăruse de pe scena publică. De atunci, Teri mai fusese căsătorită de vreo cinci sau şase ori, iar acum locuia la New York, cu ultimul ei soţ, un importator. Văzîndu-l pe Judd pe coridor, se ridică şi-l privi furioasă.

– Ei... spuse ea. Discursul de reproş pe care îl exersase îi îngheţă pe buze cînd îi văzu faţa. Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă ea. Arăţi de parcă ai fi nimerit într-un malaxor excitat.

– Am avut un mic accident. Îmi pare rău că am întîrziat. Descuie uşa şi o pofti pe Teri în sala de aşteptare. Scaunul şi biroul lui Carol se iviră, ameninţător, în faţa lui.

– Am citit despre Carol, spuse Teri. În voce i se simţi o notă de surescitare. A fost o crimă pasională?

– Nu, replică Judd, scurt. Deschise uşa cabinetului său. Începem peste zece minute.

Intră în cabinet, îşi consultă programarea şi începu să le telefoneze pacienţilor, anulînd şedinţele pentru restul zilei. Reuşi să vorbească cu toţi în afară de trei dintre ei. Pieptul şi braţul îl dureau la fiecare mişcare, iar durerea de cap revenise. Luă două pastile dintr-un sertar şi le înghiţi cu apă. Se duse la uşă şi o deschise pentru Teri. Se sili să-şi golească mintea, pentru următoarele cincizeci de minute, de orice altceva, cu excepţia problemelor pacientei sale. Teri se întinse pe canapea, fusta i se ridică în sus şi ea începu să vorbească.

Cu douăzeci de ani în urmă, Teri Washburn fusese o frumuseţe răpitoare, iar urme ale ei erau încă vizibile. Avea cei mai mari, mai blînzi şi mai inocenţi ochi pe care Judd îi văzuse vreodată. Gura senzuală avea cîteva cute adînci în jurul ei, dar era încă ademenitoare, iar sînii erau rotunzi şi fermi sub tricoul strîns pe corp. Judd bănuia că îşi făcuse o injecţie cu silicon, dar aştepta ca ea să i-o spună. Corpul îi era

încă într-o formă excelentă şi avea nişte picioare grozave.

Mai devreme sau mai tîrziu, cele mai multe dintre pacientele lui Judd ajungeau să creadă că sînt îndrăgostite de el, un transfer afectiv natural de la pacient-doctor la pacient-protector-iubit. Dar cazul lui Teri era diferit. Încercase să aibă o aventură cu Judd din prima clipă cînd intrase în cabinetul lui. Încercase să-l excite folosindu-se de toate trucurile care îi trecuseră prin minte, şi Teri era o expertă. Pînă la urmă se purtase destul de rezonabil cu el: îl studia cu atenţie, străduindu-se să-i găsească călcîiul lui Ahile. Un eminent doctor englez i-o trimisese pe Teri după un dezgustător scandal internaţional petrecut în Antibe. Un ziarist francez care scria o rubrică de scandal o acuzase pe Teri că şi-ar fi petrecut sfîrşitul de săptămînă pe iahtul unui mare magnat grec cu care era logodită, şi că s-ar fi culcat cu cei trei fraţi ai lui, în timp ce acesta era la Roma pentru a rezolva nişte afaceri. Povestea fusese repede muşamalizată, ziaristul retractase public ceea ce scrisese, apoi fusese concediat. La prima şedinţă, Teri se lăudase că povestea ar fi fost adevărată.

– E o nebunie, îi spusese Teri. Am nevoie de sex tot timpul. Nu mă mai satur. Îşi frecase palmele de şolduri, ridicîndu-şi în sus fusta şi îl privise pe Judd cu inocenţă. Ştii la ce mă gîndesc, dragule? îl întrebase ea.

De la acea primă vizită, Judd aflase foarte multe despre Teri. Se născuse într-un mic oraş minier din Pennsylvania.

– Tata a fost un polonez cretin. Nu-i plăcea decît să se îmbete în fiecare sîmbătă noaptea şi să o snopească în bătăi pe mama.

La treisprezece ani, Teri avea corpul unei femei şi chipul unui înger. Descoperise că putea să cîştige cîţiva bani în plus dacă mergea cu minerii în spatele grămezilor de cărbuni. În ziua în care tatăl ei aflase, intrase în mica lor baracă, urlînd incoerent în poloneză, şi o azvîrlise afară pe mama lui Teri. Încuiase uşa, îşi scosese cureaua groasă de la pantaloni şi începuse să o bată pe Teri. Cînd se săturâ de bătaie, o violă.

Judd o urmărise în timp ce ea îi descria scena. Chipul ei era lipsit de orice expresie.

– Atunci i-am văzut ultima oară pe mama şi pe tata.

– Ai fugit, spuse Judd.

Teri, întinsă pe canapea, se răsucise spre el, surprinsă.

– Poftim?

– După ce tatăl tău te-a violat...

– Să fug? spuse Teri. Îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de rîs. *Mi-a plăcut.* Scorpia aia de mama m-a dat afară!

Acum Judd porni casetofonul.

– Despre ce-ai vrea să discutăm? întrebă el.

– Despre regulat, spuse ea. Ce-ar fi să te analizăm pe tine şi să vedem de ce eşti aşa corect?

Judd ignoră remarca.

– De ce ai crezut că moartea lui Carol poate fi legată de un atac sexual?

– Pentru că totul îmi aminteşte de sex, scumpule. Se învârti pe canapea şi fusta îi alunecă şi mai sus.

– Trage-ţi fusta, Teri.

Ea îi aruncă o privire inocentă.

– Scuze... Ai pierdut o petrecere grozavă duminică noaptea, doctore.

– Povesteşte-mi despre ea.

Ea ezită, în voce apărându-i o notă neaşteptată de îngrijorare.

– Nu mă vei urî?

– Ţi-am spus că nu ai nevoie de aprobarea mea. Singura persoană de a cărei aprobare ai nevoie eşti tu însăţi. Corect sau greşit, sînt reguli pe care le stabilim noi înşine pentru a putea respecta jocul cu alţi oameni. Fără reguli, nici un joc nu este posibil. Dar nu uita niciodată – regulile sînt artificiale.

În cabinet se făcu linişte. Apoi Teri vorbi:

– A fost o petrecere dansantă. Soţul meu a angajat o formaţie de şase muzicanţi.

El aşteptă.

Se răsuci ca să-l privească.

– Eşti sigur că nu-ţi vei pierde respectul faţă de mine?

– Vreau să te ajut. Toţi am făcut lucruri de care ne e ruşine, dar asta nu înseamnă că trebuie să continuăm să le facem.

Ea îl studie o clipă, apoi se lăsă din nou pe canapea.

– Ţi-am spus că îl bănuiesc pe soţul meu, Harry, că ar fi impotent?

– Da. Mereu vorbea despre asta.

– Nu prea s-a mai culcat cu mine de cînd ne-am căsătorit. Întotdeauna găseşte cîte o scuză împuţită... Ei bine... Gura i se strîmbă, scîrbită. Ei bine. Ei bine... Sîmbătă noaptea m-am regulat cu întreaga formaţie, iar Harry a privit. Începu să plîngă.

Judd îi întinse nişte şerveţele de hîrtie şi rămase nemişcat, urmărind-o.

Niciodată în viaţa ei Teri nu primise nimic pentru care să nu fi plătit cu vîrf şi îndesat. Cînd ajunsese la Hollywood, se angajase chelneriţă într-un restaurant amărît şi cheltuise cea mai mare parte a salariului pentru a urma nişte cursuri de dramă, ţinute de un profesor de mîna a treia. După o săptămînă, profesorul o făcuse să se mute la el, să se ocupe de locuinţa lui, şi redusese lecţiile de dramă la patul din dormitor. Peste cîteva săptămîni, cînd Teri îşi dăduse seama că el nu-i putea oferi un rol nici dacă ar fi vrut, îl părăsise şi se angajase casieră la magazinul unui hotel din Beverly Hills. Un producător de filme apăruse în ultima clipă, în ajunul Crăciunului, pentru a cumpăra un cadou pentru soţia lui. Îi dădu lui Teri cartea lui de vizită şi îi spuse să-i telefoneze. O săptămînă mai tîrziu, Teri îşi dădea prima probă în faţa aparatului de filmat. Era stîngace şi lipsită de experienţă, dar o avantajau trei lucruri: avea un chip senzaţional, un corp extraordinar, aparatul de filmat o iubea. Şi producătorul o păstră.

În primul an, Teri Washburn apăru în roluri neînsemnate. Începu să primească scrisori de la admiratori. Rolurile ei au crescut în importanţă. La sfîrşitul primului an, binefăcătorul ei murise de un atac

de cord şi Teri se temea că studioul o va concedia. însă noul producător o chemase la el şi îi spusese că are mari planuri pentru ea. Teri a semnat un nou contract, salariul i-a fost mărit şi a primit un apartament mai mare, cu oglindă deasupra patului din dormitor. Rolurile ei au devenit tot mai importante, pînă ajunsese să joace roluri principale în filme din categoria B. Apoi, în sfîrşit, pentru că publicul îşi arăta dragostea faţă de ea, cheltuindu-şi banii pentru a vedea fiecare film în care juca Teri Washburn, a primit roluri principale în filme de categoria A.

Toate astea se întîmplaseră cu mult timp în urmă, iar lui Judd îi părea rău pentru ea, văzînd-o acum întinsă pe canapea, străduindu-se să-şi controleze hohotele de plîns.

– Vrei puţină apă? întrebă el.

– Nu, spuse ea. Mă... mă simt bine. Scoase o batistă din poşetă şi îşi suflă nasul. Îmi cer scuze, mă port ca o idioată. Se ridică.

Judd aşteptă calm ca ea să-şi revină.

– De ce mă mărit cu oameni ca Harry?

– O întrebare bună. Ai vreo idee de ce?

– De unde dracu' vrei să ştiu! ţipă Teri. Tu eşti doctorul. Dacă aş şti că sînt aşa, crezi că m-aş mărita cu nenoriciţi ca ăştia?

– Tu ce crezi?

Ea se holbă la el, şocată.

– Vrei să spui că aş face-o oricum? Se ridică în picioare, furioasă. Ticălos împuţit! Crezi că mi-a plăcut să mă regulez cu întreaga formaţie?

– Ţi-a plăcut?

Enervată, apucă o vază şi o aruncă spre el. Se sparse de o masă.

– Te mulţumeşte răspunsul?

– Nu. Vaza te costă două sute de dolari. Ţi-i trec în nota de plată.

Ea se uită la el, neajutorată.

– Mi-a plăcut, oare, într-adevăr? şopti ea.

– Tu să-mi spui.

Vocea ei abia dacă se mai auzi.

– Probabil că sînt bolnavă, spuse ea. Dumnezeule, sînt bolnavă. Te rog, Judd, ajută-mă. Ajută-mă!

Judd veni spre ea.

– Va trebui ca tu să mă ajuţi, ca să te pot ajuta.

Ea dădu din cap, fără să mai rostească nici un cuvînt.

– Vreau să mergi acasă şi să te gîndeşti la ceea ce simţi, Teri. Nu în timp ce faci lucrurile astea, ci înainte. Gîndeşte-te de ce vrei să le faci. Cînd vei şti asta, vei cunoaşte mult mai multe despre tine însăţi.

Ea îl privi o clipă, apoi faţa i se relaxă. Îşi scoase batista şi îşi suflă din nou nasul.

– Eşti un tip dat dracului, doctore, spuse ea. Îşi luă poşeta şi mănuşile. Ne vedem săptămîna viitoare?

– Da, spuse el. Săptămîna viitoare. Deschise uşa spre coridor şi Teri plecă.

Ştia deja răspunsul la problema lui Teri, dar va trebui ca ea singură să găsească soluţia. Va trebui să înveţe că nu poate cumpăra dragostea, că aceasta se oferea. Şi nu va putea accepta faptul că şi ei i se putea oferi, pînă nu va învăţa să creadă că este

demnă de a primi dragostea cuiva. Pînă atunci, Teri va continua să încerce să o cumpere, folosind singurul mijloc de plată pe care îl avea la dispoziţie: trupul ei. Cunoştea agonia prin care trecea, adînca disperare a dispreţului de sine, şi îl durea inima pentru ea. Dar singurul mod de a o ajuta era să pară neimplicat şi detaşat. Ştia că pacienţilor săi atitudinea lui le părea distantă şi rece, împărţind înţelepciune de la o înălţime olimpiană. Însă era o parte vitală a terapiei. În realitate, problemele pacienţilor săi îl preocupau enorm de mult. Ar fi rămas surprinşi dacă ar fi ştiut cît de des acei demoni, care încercau să distrugă scutul fragil al emoţiilor lor, apăreau în coşmarul lui Judd.

În primele şase luni din practica lui de psihiatru, din cei doi ani necesari pentru a ajunge psiholog, Judd suferise de îngrozitoare dureri de cap. Îşi însuşise şi retrăia simptomele tuturor pacienţilor săi, şi îi trebui aproape un an pentru a-şi canaliza şi controla implicarea afectivă.

Acum, după ce pusese la loc caseta cu şedinţa lui Teri Washburn, gîndurile i se întoarseră la propria sa dilemă. Ridică receptorul şi formă numărul *Secţiei nouăsprezece.*

Telefonista îi făcu imediat legătura cu brigada de detectivi. Auzi la telefon vocea de bas a lui McGreavy.

– Locotenent McGreavy.

– Cu detectivul Angeli, vă rog.

– Rămîneţi la aparat.

Judd auzi cum McGreavy pune jos receptorul.

Peste o clipă Angeli veni la telefon.

– Detectivul Angeli.

– Judd Stevens. Aş vrea să ştiu dacă ai obţinut deja acea informaţie.

Urmă o scurtă ezitare.

– Am făcut o scurtă verificare, spuse, precaut, Angeli.

– Nu trebuie să-mi răspunzi decît prin da sau nu. Inima lui Judd bătea să-i spargă pieptul. Îi ceru un efort să pună întrebarea următoare. Ziffren e încă la Matteawan?

I se păru o eternitate pînă ce Angeli îi răspunse.

– Da. E încă acolo.

Un val de disperare îl cuprinse pe Judd.

– Da, înţeleg.

– Îmi pare rău.

– Mulţumesc, spuse Judd. Încet, închise telefonul. Asta însemna că-i rămîne Harrison Burke, un paranoic incurabil, care era convins că toată lumea doreşte să-l ucidă. Se hotărîse Burke să lovească primul? John Hanson plecase din acest cabinet la zece cincizeci şi fusese ucis cîteva minute mai tîrziu. Judd trebuia să afle dacă Harrison Burke se afla în biroul lui în acel interval de timp. Căută numărul de telefon şi îl formă.

– *International Steel.* Vocea avea timbrul rece şi impersonal al unui robot.

– Cu domnul Harrison Burke, vă rog.

– Domnul Harrison Burke... O clipă, vă rog.

Judd spera să-l răspundă secretara lui Burke.

Dacă ea plecase şi îi răspunde Burke...

– Biroul domnului Burke. Era vocea unei fete.

– Sînt doctorul Stevens. Aş dori o informaţie, dacă se poate.

– Oh, da, domnule Stevens. În vocea ei se simţea o notă de relaxare, amestecată cu teamă. Ştia, probabil, că Judd era analistul lui Burke. Aştepta ajutorul lui? Oare ce făcuse Burke ca ea să fie necăjită?

– Este vorba despre nota de plată a domnului Burke... începu Judd.

– *Nota de plată?* Nu făcu nici un efort să-şi ascundă dezamăgirea.

Judd continuă repede:

– Secretara mea nu mai lucrează şi încerc să-mi aranjez registrele. Văd că l-a trecut pe domnul Burke pentru o şedinţă lunea aceasta, la nouă treizeci, şi mă întreb dacă nu aţi putea verifica în agenda lui?

– Aşteptaţi o clipă, spuse ea. Acum vocea îi era dezaprobatoare. Şeful ei îşi pierdea minţile şi doctorul lui se gîndea doar la banii pe care i-i datora. Reveni la telefon peste cîteva minute.

– Mă tem că secretara dumneavoastră a făcut o greşeală, doctore Stevens, spuse ea pe un ton aspru. Domnul Burke nu putea fi în cabinetul dumneavoastră luni dimineaţa.

– Sînteţi sigură? insistă Judd. E scris în agenda ei - nouă treizeci.

– Nu-mi pasă ce scrie acolo. Era furioasă acum, enervată de cruzimea lui. Domnul Burke a luat parte

la o şedinţă a membrilor executivi care a durat toată dimineaţa de luni. A început la ora opt.

– Nu se poate să fi plecat pentru o oră?

– Nu, doctore, spuse ea. Domnul Burke nu-şi părăseşte niciodată biroul în timpul zilei. Tonul îi era acuzator. *Nu-ţi dai seama că e bolnav? Ce faci ca să-l ajuţi?* Să-i spun că l-aţi sunat?

– Nu e nevoie, spuse Judd. Mulţumesc. Ar fi vrut să adauge cîteva cuvinte pentru a o linişti şi consola, dar nu-i putea spune nimic. Închise telefonul.

Deci asta era. Eliminase cele două posibilităţi. Dacă nici Ziffren, nici Harrison Burke nu încercaseră să-l ucidă – nu putea fi nimeni altcineva care să aibă un motiv. Se întorsese de unde plecase. O persoană – sau mai multe – îi uciseseră secretara şi pe unul dintre pacienţi. Accidentul de maşină putea fi întîmplător sau intenţionat. Atunci cînd se petrecuse, i se păruse intenţionat. Dar, analizîndu-l cu sînge rece, Judd recunoscu în sinea sa că se lăsase influenţat de evenimentele din ultimele zile. În starea lui de tulburare, putuse foarte uşor transforma un accident în ceva sinistru. Adevărul era că nu exista nimeni care să aibă un motiv logic ca să-l ucidă. Era în relaţii excelente cu toţi pacienţii săi, avea legături afectuoase cu toţi prietenii. Niciodată, cel puţin din cîte ştia el, nu făcuse rău nimănui. Telefonul sună. Recunoscu imediat vocea joasă şi vibrantă a lui Anne.

– Eşti ocupat?

– Nu. Putem vorbi.

În vocea ei se simţea îngrijorarea.

– Am citit că ai avut un accident. Am vrut să te sun mai devreme, dar nu ştiam unde să te caut.

El se strădui să-i răspundă pe un ton lipsit de griji.

– N-a fost grav. Mă va învăţa minte să nu mai traversez pe roşu.

– În ziare scrie că maşina a plecat de la locul accidentului.

– Aşa este.

– L-au găsit pe şofer?

– Nu. A fost, probabil, un puşti pus pe năzbîtii. *Într-o limuzină neagră cu farurile stinse.*

– Eşti sigur? întrebă Anne.

Întrebarea îl luă prin surprindere.

– Ce vrei să spui?

– Nu ştiu nici eu. Vocea îi era nesigură. Doar - doar faptul că Carol a fost ucisă. Şi acum – accidentul.

Deci şi ea văzuse o legătură.

– Ca şi cum un maniac se învîrte prin preajma ta.

– Dacă este aşa, o asigură Judd, poliţia îl va prinde.

– Eşti cumva ameninţat de ceva?

Inima lui tresări de emoţie.

– Fireşte că nu. Urmă o tăcere apăsătoare. Avea atît de multe să-i spună, dar nu putea. Nu trebuia să considere un telefon prietenesc drept nimic altceva decît îngrijorarea normală a unui pacient pentru doctorul lui. Anne era genul de om care ar suna pe oricine ar fi avut necazuri. Acest telefon nu însemna nimic mai mult.

– Ne mai vedem vineri, nu? întrebă el.

– Da. O notă ciudată se făcu simţită în vocea ei. Intenţiona, oare, să se răzgîndească?

– Atunci avem o întîlnire, spuse el repede. Însă, firește, nu era o întîlnire a unui bărbat îndrăgostit. Era o întîlnire între pacient şi doctor.

– Da. La revedere, doctore Stevens.

– La revedere. Mulţumesc că m-ai sunat. Mulţumesc foarte mult. Închise. Şi se gîndi la Anne. Şi se întrebă dacă soţul ei îşi dădea seama cît de incredibil de norocos era.

Oare cum arăta soţul ei? Din puţinele lucruri pe care Anne i le povestise despre el, Judd îşi formase imaginea unui bărbat atrăgător şi înţelegător. Era sportiv, inteligent, un om de afaceri plin de succes, dona bani în folosul artei. Părea să fie genul de om care lui Judd i-ar fi plăcut să-l aibă prieten. În circumstanţe diferite.

Care putea fi oare problema lui Anne de se temea să discute cu soţul ei? Sau cu psihologul ei? Pentru cineva cu caracterul lui Anne, era, probabil, vorba de un copleşitor sentiment de vinovăţie din cauza unei aventuri pe care o avusese fie înainte de căsătorie, fie după. Nu şi-o putea imagina avînd aventuri sentimentale cu alţi bărbaţi. Poate că îi va spune vineri. Cînd o va vedea pentru ultima oară.

Restul după-amiezei trecu repede. Judd discută

cu pacienţii, ale căror şedinţe nu reuşise să le anuleze. Cînd plecă şi ultimul dintre ei, luă caseta de la ultima şedinţă cu Harrison Burke şi o ascultă din nou, făcîndu-şi cîteva însemnări.

După ce termină, închise casetofonul. Nu avea de ales. Trebuia să-l sune mîine dimineaţă pe şeful lui Burke şi să-l informeze de starea acestuia. Privi spre fereastră şi rămase uimit de faptul că afară se întunecase. Era aproape ora opt seara. Acum, că încetase să se mai concentreze la munca lui, se simţea anchilozat şi obosit. Îl dureau coastele, iar braţul îi zvîcnea. Va merge acasă şi va face o baie fierbinte.

Aşeză la loc toate casetele, exceptînd-o pe cea a lui Burke, pe care o încuie în sertarul unei mese. O va prezenta unui psihiatru desemnat de tribunal. Îşi luă pardesiul şi era deja la jumătatea drumului spre uşă, cînd sună telefonul. Judd se întoarse şi ridică receptorul.

– Doctorul Stevens, spuse el în aparat.

La celălalt capăt al firului nu se auzi nici un răspuns. Doar o respiraţie greoaie şi nazală.

– Alo?

Nu-i răspunse nimeni. Judd închise. Rămase o clipă pe loc, încruntîndu-se. Greşeală, îşi zise el. Stinse luminile din cabinet, încuie uşile şi porni spre ascensoare. Toţi ceilalţi care lucrau în clădire plecaseră demult acasă. Era prea devreme pentru cei care făceau curăţenie şi, cu excepţia lui Bigelow, paznicul de la intrare, clădirea era părăsită.

Judd ajunse lîngă ascensor şi apăsă pe buton. Nu se întîmplă nimic. Apăsă încă o dată. Nimic.

Şi în clipa aceea se stinseră toate luminile de pe coridor.

Şapte

Judd rămase în faţa ascensorului, valul de întuneric izbindu-l cu o violenţă fizică. Îşi simţi inima bătînd mai tare, apoi pulsînd tot mai rapid. Dintr-odată corpul îi fu străbătut de o spaimă primitivă şi îşi băgă mîna în buzunar căutînd o cutie de chibrituri. O lăsase în cabinet. Poate că luminile funcţionau încă la etajele inferioare. Mişcîndu-se încet şi cu grijă, pipăi cu mîna drumul pînă la uşa care dădea în casa scărilor. O împinse. Şi aici era întuneric. Ţinîndu-se atent de balustradă, începu să coboare în beznă. Jos, la mare

distanţă, văzu ondulîndu-se în sus pe scări raza de lumină a unei lanterne. Se linişti brusc. Bigelow, paznicul.

– Bigelow! strigă el. Bigelow. Sînt doctorul Stevens! Vocea îi ricoşă în zidurile de piatră, răsunînd cu un ecou sinistru prin casa scărilor. Silueta care ţinea lanterna continua să urce încet, necruţătoare. Cine-i acolo? strigă Judd. Singurul răspuns fu ecoul cuvintelor lui.

Şi, brusc, Judd ştiu cine se afla acolo. Asasinii săi. Trebuiau să fie cel puţin doi. Unul întrerupsese curentul de la subsol, în timp ce celălalt pîndea pe casa scărilor pentru a-l împiedica să scape.

Raza de lumină se apropia tot mai mult, era doar cu două sau trei etaje mai jos, urcînd rapid. Îngheţă de frică. Inima începu să-i bată ca un ciocan mecanic şi abia mai stătea pe picioare. Se întoarse repede şi urcă scările pînă la etajul lui. Deschise uşa şi rămase pe loc ascultînd. Dar dacă cineva îl aştepta în bezna de pe coridor?

Zgomotul paşilor care urcau scările se auzea tot mai puternic. Gura i se uscă. Păşi pe coridorul negru ca smoala. Cînd ajunse la ascensor, începu să numere uşile birourilor. Cînd se opri în faţa cabinetului său, auzi deschizîndu-se uşa de la casa scărilor. Cheile îi alunecară printre degetele nervoase şi căzură pe podea. Cotrobăi, înnebunit, după ele, le găsi, deschise uşa de la sala de aşteptare şi intră, încuind de două ori uşa în urma lui. Acum nimeni nu o va mai putea deschide fără o cheie specială.

De pe coridor auzi sunetul paşilor care se

apropiau. Intră în cabinetul său şi învîrti butonul întrerupătorului. Nu se întîmplă nimic. Nu exista curent în toată clădirea. Încuie şi această uşă, apoi se îndreptă spre telefon. Căută cu degetele rozeta şi formă numărul centralei. Se auziră sunete lungi, repetate, apoi vocea telefonistei, singura lui legătură cu lumea de afară.

Vorbi încet:

– Am o urgenţă. Sînt doctorul Judd Stevens. Vreau să vorbesc cu detectivul Frank Angeli de la secţia nouăsprezece. Vă rog, grăbiţi-vă!

– Numărul dumneavoastră, vă rog?

Judd i-l spuse.

– O clipă, vă rog.

Judd auzi cum cineva încearcă uşa dinspre coridor a cabinetului său. Pe acolo nu puteau intra pentru că nu exista clanţă pe dinafară.

– Vă rog, grăbiţi-vă!

– O clipă, vă rog, replică vocea rezervată, indiferentă.

Pe fir se auzi un bîzîit, apoi vocea centralistei de la poliţie:

– Secţia nouăsprezece.

Inima lui Judd zvîcni de emoţie.

– Cu detectivul Angeli, spuse el. E urgent!

– Cu detectivul Angeli... un moment, vă rog.

Afară se întîmpla ceva. Auzea voci vorbind în surdină. Cineva se alăturase primului bărbat. Ce pun la cale?

O voce cunoscută îi răspunse la telefon:

– Detectivul Angeli nu este aici. Eu sînt partenerul lui, locotenent McGreavy. Ce...

– Aici Judd Stevens. Sînt în biroul meu. Luminile s-au stins şi cineva încearcă să spargă uşa şi să mă ucidă!

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere ameninţătoare.

– Ascultă, doctore, spuse McGreavy. Ce-ar fi să vii aici şi să discutăm?

– Nu pot veni acolo. Judd mai că urlă. Cineva încearcă să mă asasineze!

Urmă o nouă tăcere. McGreavy nu-l credea şi nu intenţiona să-l ajute. De afară, Judd auzi o uşă deschizîndu-se, apoi voci în sala de aşteptare. Pătrunseseră în sala de aşteptare! Era imposibil fără o cheie. Însă îi auzea mişcîndu-se, venind spre uşa de la cabinetul său.

McGreavy îi spunea ceva la telefon, dar Judd nu-i mai dădu atenţie. Era prea tîrziu. Puse jos receptorul. Nu mai avea importanţă nici dacă McGreavy ar fi acceptat să vină. Asasinii erau aici! *Viaţa este un fir foarte subţire şi nu-ţi trebuie decît o secundă ca să-l rupi.* Frica ce-l cuprinsese se transformă într-o furie oarbă. Refuza să se lase măcelărit, ca Hanson şi Carol. Se va lupta. Pipăi prin jur în întuneric căutînd o posibilă armă. O scrumieră... un cuţit de deschis scrisorile... nu avea nici un sens. Asasinii aveau, cu siguranţă, pistoale. Era un coşmar dintr-un roman de Kafka. Era condamnat, fără nici un motiv, de călăi fără faţă.

Îi auzi venind mai aproape de uşa cabinetului şi ştiu că mai are doar un minut sau două de trăit. Într-o stare de ciudată indiferenţă şi calm, de parcă ar fi fost propriul lui pacient, îşi examină ultimele gînduri. Îşi aminti de Anne şi îl străbătu o senzaţie de pierdere dureroasă. Se gîndi la pacienţii săi şi la cît de mare nevoie aveau de el. Harrison Burke. Tresări îndurerat, amintindu-şi că încă nu-l informase pe şeful lui Burke că acesta va trebui închis într-un institut de boli mintale. Va pune benzile într-un loc unde să poată fi... Inima îi zvîcni puternic. Poate că totuşi avea o armă împotriva lor.

Auzi pe cineva apăsînd pe clanţa de la uşă. Era încuiată, dar era o uşă subţire. Era uşor pentru ei să o spargă. Îşi căută, grăbit, prin întuneric drumul spre masa unde pusese caseta lui Burke. Auzi cum uşa este împinsă încet. Apoi cum cineva încearcă să descuie yala. *De ce nu o sparg, pur şi simplu?* îşi zise el. Undeva, într-un colţ al minţii, simţi că răspunsul e important, dar nu avea acum timp să se gîndească la aşa ceva. Cu degetele care-i tremurau descuie sertarul în care se găsea caseta. O trase afară din cutia de plastic şi se îndreptă spre casetofon, încercînd să o deruleze. Era o şansă neînsemnată, dar singura pe care o avea.

Stătea în picioare, concentrîndu-se, străduindu-se să-şi amintească exact conversaţia lui cu Burke. Crescu presiunea exercitată asupra uşii. Judd spuse repede în gînd o rugăciune.

– Îmi pare rău că s-a întrerupt curentul, rosti el cu

voce tare. Dar sînt sigur că va reveni peste cîteva minute, Harrison. Ce-ar fi să te întinzi şi să te relaxezi?

Zgomotul de la uşă încetă brusc. Judd terminase de derulat banda. Apăsă pe butonul de pornire. Nimic. Fireşte! Curentul se întrerupsese în toată clădirea. Îi auzi cum încep din nou să meşterească la încuietoare. Îl cuprinse disperarea.

– Aşa e mai bine, spuse el tare. Fă-te cît mai comod. Bîjbîi după cutia cu chibrituri, o găsi pe masă, scoase un băţ şi îl aprinse. Ţinu flacăra aproape de casetofon. Exista un buton pe care era scris „baterie". Apăsă pe el, apoi porni din nou casetofonul. În clipa aceea, se auzi pocnetul brusc al yalei deschise. Dispăruse şi ultimul scut!

Apoi vocea lui Burke răsună în cameră:

„– Doar atît poţi să spui? Nici nu vrei să ştii ce dovadă am. De unde să ştiu că nu eşti unul dintre ei?"

Judd înlemni, neîndrăznind să se mişte, inima bubuindu-i ca un tunet.

„– Ştii foarte bine că nu sînt, spuse vocea lui Judd de pe bandă. Sînt prietenul tău. Încerc să te ajut. Povesteşte-mi despre dovada ta".

„– Au intrat în casa mea azi-noapte. Au venit să mă ucidă. Dar eu sînt prea deştept pentru ei. Dorm în debara şi am yale în plus la toate uşile, pentru ca ei să nu poată ajunge la mine".

Sunetele de afară încetaseră.

Vocea lui Judd din nou.

„– Ai raportat spargerea la poliţie?"

„– Fireşte că nu! Poliţia e cu ei. Au ordin să mă împuşte. Dar nu ar îndrăzni să o facă cît timp sînt oameni în jurul meu, aşa că eu sînt atent să fiu mereu înconjurat de oameni".

„– Mă bucur că mi-ai dat această informaţie."

„– Ce vei face cu ea?"

„– Ascult foarte atent tot ce-mi spui. Am totul..." în acea clipă un semnal de alarmă porni să sune strident în creierul lui Judd; următoarele cuvinte erau *pe casete.*

Plonjă spre casetofon şi-l închise.

– În mintea mea, continuă Judd cu voce tare. Şi vom găsi cea mai bună modalitate de a rezolva această problemă. Se opri. Nu putea să dea din nou drumul la bandă pentru că nu ştia de unde să reia. Singura lui speranţă era ca bărbaţii de afară să se fi convins că Judd era cu un pacient în cabinetul său. Însă chiar dacă credeau aşa ceva, îi va opri asta?

– Astfel de cazuri, spuse Judd, ridicînd vocea, sînt mult mai frecvente decît îţi poţi imagina, Harrison. Lăsă să-i scape o exclamaţie de nerăbdare. Aş vrea să vină din nou lumina. Ştiu că şoferul te aşteaptă în faţa clădirii. Se va întreba, probabil, ce s-a întîmplat şi va urca.

Judd se opri şi ascultă. De afară se auzeau şoapte de cealaltă parte a uşii. Ce hotărau? De jos, din stradă, auzi dintr-odată sunetul insistent al unei sirene care se apropia. Şoaptele încetară. Asculta atent aşteptînd să se închidă uşa de la coridor, dar nu auzi nimic. Erau tot aici, pregătiţi de atac. Urletul

sirenei era tot mai puternic. Se opri în faţa clădirii.

Şi, brusc, se aprinseră toate luminile.

Opt

– Ceva de băut?

McGreavy clătină din cap, indispus, studiindu-l pe Judd. Acesta îşi turnă al doilea pahar de coniac în timp ce McGreavy îl urmărea fără să facă vreun comentariu. Mîinile lui Judd încă tremurau. Pe măsură ce căldura coniacului i se împrăştia prin corp, simţi cum începe să se relaxeze.

McGreavy ajunsese la birou la două minute după ce se aprinseseră luminile. Adusese cu el un apatic sergent de poliţie care acum stătea jos făcînd

însemnări într-un carneţel.

McGreavy vorbi.

– Să mai recapitulăm o dată, doctore Stevens.

Judd trase adînc aer în piept şi începu din nou, păstrîndu-şi în mod intenţionat vocea cît mai calmă şi mai rezervată.

– Am încuiat cabinetul şi m-am dus spre ascensor. Luminile de pe coridor s-au stins. M-am gîndit că poate funcţionează luminile de la celelalte etaje, aşa că am pornit în jos pe scări. Judd ezită, retrăindu-şi spaima. Am văzut pe cineva urcînd scările, cu o lanternă în mînă. Am strigat. Credeam că e Bigelow, paznicul. Nu era el.

– Cine era?

– Ţi-am spus doar. Nu ştiu. Nimeni nu mi-a răspuns.

– Ce te face să crezi că veneau să te ucidă?

Lui Judd îi flutură pe buze o replică aspră, dar se opri la timp. Era esenţial ca McGreavy să-l creadă.

– M-au urmărit pînă în cabinet.

– Crezi că erau doi bărbaţi care doreau să te ucidă?

– Cel puţin doi, spuse Judd. I-am auzit şoptind.

– Ai spus că atunci cînd ai intrat în sala de aşteptare ai încuiat uşa de la coridor. Am înţeles bine?

– Da.

– Şi cînd ai intrat în acest cabinet ai încuiat uşa care dă spre sala de aşteptare.

– Da.

McGreavy se îndreptă spre uşa care făcea

legătura între sala de aşteptare şi biroul lui Judd.

– Au încercat să forţeze uşa?

– Nu, recunoscu Judd. Îşi aminti cum asta îl nedumerise şi pe el.

– În regulă, spuse McGreavy. Cînd se închide uşa de la sala de aşteptare care dă spre coridor, aceasta nu poate fi deschisă decît din afară cu o cheie specială.

Judd ezită. Ştia ce urmărea McGreavy.

– Da.

– Cine are cheia?

Judd simţi cum roşeşte.

– Eu şi Carol.

Vocea lui McGreavy era politicoasă.

– Şi cum rămîne cu cei care fac curăţenie? Cum intră aici?

– Am făcut cu ei un aranjament special. Carol venea mai devreme de trei ori pe săptămînă şi îi lăsa înăuntru. Terminau înainte de sosirea primului pacient.

– Mi se pare destul de incomod. De ce nu puteau intra în acest cabinet atunci cînd făceau curăţenie în celelalte birouri?

– Pentru că dosarele pe care le păstrez aici sînt foarte confidenţiale. Prefer acest dezavantaj faptului ca nişte străini să fie prezenţi aici cînd nimeni nu e prin preajmă.

McGreavy privi spre sergent pentru a se asigura că notează totul. Mulţumit, se întoarse din nou spre Judd.

– Cînd noi am intrat în sala de aşteptare, uşa era

descuiată. Nu forţată, descuiată.

Judd nu spuse nimic. McGreavy continuă:

– Tocmai mi-ai spus că dumneata şi Carol sînteţi singurii care aveţi cheia de la această uşă. Iar cheia lui Carol este la poliţie. Mai gîndeşte-te, doctore Stevens. Cine mai are cheia de la uşă?

– Nimeni altcineva.

– Atunci, cum crezi că au intrat acei oameni? Iar Judd îşi dădu, brusc, seama.

– Au făcut o copie după cheia lui Carol în timp ce o torturau.

– E posibil, recunoscu McGreavy. Pe buze îi apăru un zîmbet trist. Dacă au făcut o copie, vom găsi urme de parafină pe cheie. Voi cere laboratorului să facă un test.

Judd dădu din cap. Se simţea de parcă ar fi marcat un punct victorios, însă sentimentul său de satisfacţie dură scurt timp.

– Deci, după părerea dumitale, spuse McGreavy, doi bărbaţi – să presupunem deocamdată că nu e implicată nici o femeie – au făcut o copie după cheie pentru a putea intra în acest cabinet cu intenţia de a te ucide. Da?

– Da, spuse Judd.

– Ai spus că atunci cînd ai intrat în cabinet ai încuiat uşa care dă spre sala de aşteptare. Este adevărat?

– Da, spuse Judd.

Vocea lui McGreavy era aproape blîndă.

– Dar am găsit şi uşa aceasta descuiată.

– Probabil că au avut o cheie şi pentru uşa asta.

– Şi atunci, după ce au descuiat-o, de ce nu te-au ucis?

– Ţi-am spus deja. Au auzit vocile de pe bandă.

– Aceşti doi ucigaşi disperaţi îşi dau silinţa să întrerupă curentul, te prind alci într-o cursă, pătrund în cabinet – şi apoi se fac nevăzuţi, fără să-ţi atingă un fir de păr din cap? Vocea îi era plină de dispreţ.

O furie cumplită puse stăpînire pe Judd.

– Ce vrei să spui?

– Te lămuresc imediat, doctore. Nu cred că cineva a fost aici şi nu cred că cineva încearcă să te ucidă.

– Nu e nevoie să mă crezi pe cuvînt, îi răspunse Judd, enervat. Şi luminile? Şi paznicul Bigelow?

– E în hol.

Judd simţi că i se opreşte inima în loc.

– Mort?

– Cînd l-am văzut noi nu era. S-a ars un fir de la întrerupătorul principal. Bigelow a coborît la subsol ca să-l înlocuiască. A terminat exact cînd am ajuns noi.

Judd îl privi uimit.

– Oh, spuse el, în cele din urmă.

– Nu ştiu care ţi-e jocul, doctore Stevens, spuse McGreavy, dar de acum încolo nu mă mai pune la socoteală. Se îndreptă spre uşă. Şi fă-mi un serviciu. Nu mă mai căuta – te găsesc eu.

Sergentul îşi închise cu zgomot carneţelul şi îl urmă pe McGreavy.

Efectul coniacului dispăruse. Starea de euforie trecuse şi îl cuprinse o adîncă disperare. Habar n-avea ce ar mai fi trebuit să facă. Era în mijlocul unei enigme şi nu avea nici un punct de reper. Se simţea

ca un băiat care strigă „vine lupul", doar că lupii erau fantome nevăzute şi distrugătoare, şi de fiecare dată cînd apărea McGreavy, păreau să se evapore. Fantome sau... Exista doar o singură altă explicaţie. Era ceva îngrozitor pentru el însuşi faptul că ajunsese să o ia în considerare. Însă trebuia.

Trebuia să facă faţă posibilităţii că devenise paranoic.

O minte mult prea obosită putea să dea naştere unor iluzii care să pară absolut reale. Muncise prea mult. Nu-şi mai luase o vacanţă de ani de zile. Era uşor de imaginat că moartea lui Hanson şi a lui Carol să fi fost catalizatorul care să-i fi aruncat mintea într-un abis emoţional, astfel încît evenimentele să i se pară amplificate şi deplasate. Oamenii suferinzi de paranoia trăiau într-o lume unde lucruri obişnuite, de fiecare zi, reprezentau terori de nedescris. Spre exemplu, accidentul de maşină. Dacă ar fi fost o încercare premeditată de a-l ucide, cu siguranţă că şoferul ar fi coborît de la volan pentru a se asigura că îşi terminase treaba. Şi cei doi bărbaţi care veniseră aici în această seară. Nu ştia, de fapt, dacă avuseseră arme la ei. Oare nu un paranoic ar fi presupus că vor să-l ucidă? Era mult mai logic să fi fost nişte hoţi. Cînd au auzit vocile din cabinet, au luat-o la fugă. Fireşte, dacă ar fi fost asasini, ar fi deschis uşa şi l-ar fi ucis. Cum putea, oare, să descopere adevărul? Ştia că nu avea nici un sens să apeleze la poliţie. Nu exista nimeni căruia să-i ceară ajutorul.

Îi veni o idee. Născută din disperare, însă cu cît o examină mai mult, cu atît i se păru mai logică. Luă

cartea de telefon şi începu să frunzărească prin paginile galbene[1].

1. parte a unei cărţi de telefon în care sînt trecute companiile în funcţie de mărfurile şi serviciile pe care le oferă.

Nouă

La ora patru, în după-amiaza următoare, Judd ieşi din cabinetul său şi porni spre o adresă din partea de sud a cartierului West Side. Ajunse la o clădire cu apartamente, veche şi cam dărăpănată. Oprind maşina în faţa zidurilor în ruină, Judd începu să aibă îndoieli. Poate că greşise adresa. Apoi un carton de la o fereastră de la etajul întîi îi atrase atenţia:

NORMAN Z. MOODY
Detectiv particular
Satisfacţie garantată

Judd coborî din maşină. Era o zi umedă şi rece, vîntul bătea puternic şi se anunţa ninsoare în cursul serii. Traversă cu băgare de seamă trotuarul alunecos şi intră în vestibulul clădirii.

Aici îl întîmpină duhoarea mîncării rîncede şi a urinei. Apăsă pe butonul pe care scria *„Norman Z. Moody – 1"*, şi peste o clipă se auzi un ţîrîit. Intră şi găsi apartamentul 1. Pe uşă se putea citi:

Norman Z. Moody
Detectiv particular
SUNATI ŞI INTRAŢI

Judd sună şi intră.

Era evident că Moody nu era genul de bărbat care să-şi folosească banii pentru a trăi în lux. Biroul arăta de parcă fusese mobilat de un şobolan strîngător, orb şi suferind de hipertiroidie. Boarfe şi vechituri se îngrămădeau pe fiecare centimetru liber al camerei. Într-un colţ se afla un paravan japonez zdrenţuit. Lîngă el, un felinar indian şi, în faţa lui, o masă daneză modernă şi zgîriată. Peste tot se vedeau teancuri de ziare şi reviste vechi.

O uşă sări în lături şi Norman Z. Moody îşi făcu apariţia. Avea cam un metru cincizeci şi cinci şi peste o sută de kilograme. Se rostogolea în timp ce mergea şi lui Judd îi aminti de un Buddha care prinsese viaţă. Avea o faţă rotundă, jovială, cu ochi mari, nevinovaţi, de un albastru deschis. Era complet chel şi capul îi

era în formă de ou. Era imposibil să-ţi dai seama ce vîrstă are.

– Domnul Stevenson? îl întîmpină Moody.

– Doctor Stevens, spuse Judd.

– Luaţi loc, luaţi loc. Buddha cu accent sudist.

Judd privi în jurul său după un scaun. Luă un teanc de reviste vechi de nudism şi body-buiding de pe un fotoliu de piele cu aspect deteriorat, cu fişii smulse din el, şi se aşeză precaut.

Moody îşi coborî masa de carne într-un balansoar enorm.

– Aşa deci! Ce pot face pentru dumneata?

Judd îşi dădu seama că făcuse o greşeală. La telefon îi dăduse lui Moody numele lui întreg. Un nume care apăruse în ultimele zile pe prima pagină a fiecărui ziar din New York. Şi reuşise să dea peste singurul detectiv particular din întreg oraşul care nu auzise niciodată de el. Îşi storcea creierii în căutarea unei scuze pentru a pleca.

– Cine m-a recomandat? îl îndemnă să vorbească Moody.

Judd ezită, nedorind să-l jignească.

– Am găsit anunţul în paginile galbene.

Moody rîse.

– Nu ştiu ce m-aş face fără paginile galbene, spuse el. Cea mai mare invenţie de la lichiorul de porumb. Rîse din nou scurt.

Judd se ridică. Avea de-a face cu un mare idiot.

– Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Moody, spuse el. Aş vrea să mă mai gîndesc înainte să...

– Firește, firește. Înţeleg, spuse Moody. Va trebui

să-mi plătiţi totuşi această vizită.

– Bineînţeles, spuse Judd. Vîrî mîna în buzunar şi scoase cîteva bancnote. Cît?

– Cincizeci de dolari.

– Cincizeci? Judd înghiţi în sec, furios, trase cîteva bancnote şi le trînti în mîna lui Moody. Acesta le numără atent.

– Mulţumesc foarte mult, spuse Moody. Judd porni spre uşă, simţindu-se ca un prost. Doctore...

Judd se întoarse. Moody îi zîmbea binevoitor, îndesînd banii în buzunarul de la vestă.

– Din moment ce te-am taxat de cincizeci de dolari, spuse el prietenos, ai putea să stai jos şi să-mi spui ce problemă ai. Întotdeauna am spus că nimic nu te calmează mai mult decît să-ţi deschizi sufletul în faţa cuiva.

Ironia acestei fraze, rostită de bărbatul prostuţ din faţa sa, aproape că-l făcu pe Judd să izbucnească în rîs. Îl studie o clipă pe Moody. Ce avea de pierdut? Poate că discuţia cu un străin îl va ajuta. Încet, se întoarse înapoi şi se aşeză pe scaun.

– Arăţi de parcă porţi în spate necazurile întregii omeniri, doctore. Întotdeauna am spus că patru umeri sînt mai puternici decît doi.

Judd nu era sigur cîte dintre aforismele lui Moody va mai fi în stare să suporte. Moody îl cerceta atent.

– Ce te-a adus aici? Femeile sau banii? Întotdeauna am spus că dacă elimini femeile şi banii, cele mai multe probleme ale lumii s-ar rezolva de la sine. Moody îl privea curios, aşteptînd un răspuns.

– Cred – cred că cineva încearcă să mă ucidă.

Ochii albaştri clipiră des.

– Crezi?

Judd se făcu că nu aude întrebarea.

– Poate ai putea să-mi dai numele cuiva care s-a specializat în astfel de probleme.

– Bineînţeles că pot, spuse Moody. Norman Z. Moody. Cel mai bun din ţară.

Judd oftă cu disperare.

– Ce-ar fi să-mi povesteşti totul, doctore? propuse Moody. Să vedem dacă noi doi nu reuşim să-i dăm de capăt.

Judd zîmbi fără să vrea. Parcă se auzea pe el vorbind. *Doar întinde-te şi spune, indiferent ce-ţi trece prin minte.* De ce nu? Trase adînc aer în piept şi, cît mai concis posibil, îi povesti lui Moody evenimentele din ultimele cîteva zile. Pe măsură ce vorbea, uita de prezenţa lui Moody. Îşi vorbea de fapt sieşi, exprimînd în cuvinte întîmplările enigmatice care avuseseră loc. Evită cu grijă să pomenească despre temerile privind sănătatea lui mintală. Cînd Judd termină, Moody îl privea fericit.

– Ai intrat într-o încurcătură teribilă, doctore. Ori cineva vrea să te ucidă, ori te temi că vei ajunge un paranoic schizofrenic.

Judd îl privi surprins. Unu la zero pentru Norman Z. Moody. Acesta continuă:

– Ai spus că sînt doi detectivi care investighează acest caz. Îţi aminteşti numele lor?

Judd ezită. Nu-i prea venea să aibă încredere în acest om. Nu-şi dorea decît să plece.

– Frank Angeli, răspunse el, şi locotenentul

McGreavy.

Expresia de pe chipul lui Moody suferi o schimbare aproape imperceptibilă.

– Ce motiv ar avea cineva să te ucidă, doctore?

– Habar n-am. Din cîte ştiu eu, nu am duşmani.

– Ei, haide acum. Fiecare dintre noi are cîţiva duşmani prin jur. Întotdeauna am spus că duşmanii sînt sarea şi piperul vieţii.

Judd se strădui să nu se cutremure.

– Căsătorit?

– Nu, spuse Judd.

– Eşti homosexual?

Judd oftă.

– Am trecut prin toate astea cu cei de la poliţie şi...

– Îhî. Doar că pe mine mă plăteşti ca să te ajut, spuse Moody, netulburat. Datorezi bani cuiva?

– Numai notele de plată lunare.

– Şi pacienţii?

– Ce-i cu ei?

– Păi, întotdeauna am spus că dacă vrei să cauţi scoici, trebuie să te duci pe malul mării. Pacienţii tăi sînt o grămadă de ţicniţi. Aşa-i?

– Nu-i aşa, spuse Judd, tăios. Sînt oameni cu probleme.

– Probleme afective pe care nu le pot rezolva singuri. Nu s-ar putea ca unul dintre ei să-ţi poarte ranchiună? Oh, nu pentru un motiv logic, ci poate cineva care te consideră vinovat de ceva în imaginaţia lui.

– Posibil. Doar că mare parte din pacienţii mei se află sub grija mea de un an sau chiar de mai mult

timp. În această perioadă am ajuns să-i cunosc la fel de bine cît poate o fiinţă omenească să o cunoască pe alta.

– Nu se înfurie niciodată din cauza ta? întrebă Moody, inocent.

– Cîteodată. Dar noi nu căutăm pe cineva care este supărat pe mine. Căutăm un criminal paranoic care a ucis deja cel puţin doi oameni şi a făcut mai multe încercări să mă ucidă şi pe mine. Ezită, apoi se forţă să continue. Dacă am un astfel de pacient şi eu nu ştiu, atunci îl ai în faţă pe cel mai incompetent psiholog care a existat vreodată.

Ridică privirea şi-l văzu pe Moody studiindu-l.

– Întotdeauna am spus că lucrurile trebuie luate pe rînd, replică Moody, vesel. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să descoperim dacă cineva încearcă să-ţi facă de petrecanie sau dacă nu eşti nebun cumva. Nu-i aşa, doctore? Pe chip i se aşternu un zîmbet larg, îndepărtînd jignirea din cuvintele lui.

– Cum? întrebă Judd.

– Simplu, spuse Moody. Problema ta e că ai prea multe pe cap, nu poţi să le rezolvi pe toate şi nu ştii dacă cineva ţi-a pus gînd rău. Mai întîi trebuie să vedem în ce fel de joc ai intrat; apoi să îi descoperim pe ceilalţi jucători. Ai maşină?

– Da.

Judd uitase să mai plece şi să caute un alt detectiv particular. Îşi dădea seama acum că, sub chipul blînd, inocent şi dincolo de imaginea simplistă, se ascundea un om inteligent şi talentat.

– Cred că eşti epuizat nervos, spuse Moody.

Vreau să-ţi iei o mică vacanţă.

– Cînd?

– Mîine dimineaţă.

– E imposibil! protestă Judd. Am pacienţi programaţi...

Moody nu-l luă în seamă.

– Anulează programările.

– Dar ce rost are?

– Îţi spun eu cum să-ţi faci meseria? întrebă Moody. După ce pleci de aici, vreau să te duci direct la o agenţie de voiaj. Cere-le să-ţi rezerve un loc la – se gîndi o clipă – *Grossinger's*. E un drum plăcut prin Catskills... Clădirea în care locuieşti are un garaj?

– Da.

– O.K. Spune-le să-ţi pregătească maşina pentru călătorie. Nu vreau să ai defecţiuni pe drum.

– Nu s-ar putea săptămîna viitoare? Mîine e o zi...

– După ce termini la agenţie, te întorci la birou şi îţi suni pacienţii. Spune-le că ai o urgenţă şi te întorci peste o săptămînă.

– Zău că nu pot, spuse Judd. Este mult prea...

– Mai bine sună-l şi pe Angeli, continuă Moody. Nu vreau ca poliţia să te caute cît timp vei fi plecat.

– De ce să fac aşa ceva? întrebă Judd.

– Pentru a-ţi proteja cei cincizeci de dolari. Şi, fiindcă veni vorba, mai am nevoie de un avans de două sute de dolari. Plus cincizeci de dolari pe zi şi cheltuielile.

Moody îşi tîrî masa de carne afară din balansoar.

– Vreau ca mîine să porneşti la drum foarte devreme, spuse el, pentru a ajunge înainte de a se

întuneca. Poţi pleca pe la şapte dimineaţa?

– Cred – cred că da. Ce voi găsi acolo?

– Cu puţin noroc, răspunsul la o întrebare.

Cinci minute mai tîrziu, Judd se urca, gînditor, în maşină. Îi spusese lui Moody că nu poate pleca şi nu-şi poate părăsi pacienţii, aşa, dintr-odată. Însă ştia că o va face. Realmente îşi punea viaţa în mîinile acestui Falstaff al lumii detectivilor particulari. Cînd să plece, cartonul din fereastra lui Moody îi atrase privirea.

SATISFACŢIE GARANTATĂ

Ar fi bine să ai dreptate, îşi zise Judd, înverşunat.

Planificarea călătoriei se desfăşură fără nici o problemă. Judd se opri la o agenţie de voiaj de pe Madison Avenue. I-au rezervat o cameră la *Grosssinger's* şi i-au oferit o hartă a regiunii şi broşuri colorate cu imagini din Catskills. Apoi telefonă centralistei clădirii în care se afla cabinetul şi aranjă cu ea să-i sune pe pacienţi, anulîndu-le programările pînă la o dată care le va fi comunicată. Telefonă la secţia nouăsprezece şi-l ceru pe detectivul Angeli.

– Angeli e acasă, bolnav, îi spuse o voce impersonală. Vreţi să vă dau numărul de acasă?

– Da.

Peste cîteva clipe discuta cu Angeli. După cît de răguşită îi era vocea, Angeli răcise zdravăn.

– M-am hotărît să plec din oraş pentru cîteva zile,

spuse Judd. Plec mîine dimineaţă. Am vrut doar să te anunţ.

Urmă o tăcere, în timp ce Angeli analiza situaţia.

– S-ar putea să fie o idee bună. Unde pleci?

– M-am gîndit să fac un drum pînă la Grossinger's.

– În regulă, spuse Angeli. Nu-ţi face probleme. Îi explic eu lui McGreavy. Şovăi. Am auzit ce s-a întîmplat în cabinetul tău aseară.

– Vrei să spui că ai auzit versiunea lui McGreavy, spuse Judd.

– Ai reuşit să-i vezi pe cei care au încercat să te ucidă?

Deci, cel puţin Angeli îl credea.

– Nu.

– Nimic din ce ne-ar putea ajuta să-i găsim? Culoarea părului, vîrsta, înălţimea?

– Îmi pare rău, replică Judd. Era întuneric.

Angeli pufni dezamăgit.

– O.K. Voi mai cerceta. Poate voi avea nişte veşti bune pe cînd te întorci. Ai grijă de tine, doctore.

– Voi avea, spuse Judd, recunoscător. Şi închise.

Apoi îl sună pe şeful lui Harrison Burke şi îi explică pe scurt situaţia angajatului său. Nu mai exista altă soluţie decît să fie trimis la un spital de boli mintale. Apoi Judd îi telefonă lui Peter, îi explică că trebuie să plece pentru o săptămînă din oraş şi îi ceru să facă formalităţile necesare pentru Burke. Peter acceptă.

Era pregătit de luptă.

Lucrul care îl deranja cel mai mult pe Judd era faptul că nu o va mai putea vedea vineri pe Anne. Şi s-ar putea să nu o mai vadă niciodată.

În drum spre apartamentul său, se gîndi la Norman Z. Moody. Bănuia ce punea Moody la cale. Făcîndu-l pe Judd să-şi anunţe pacienţii că va pleca, Moody se asigura că în cazul în care criminalul era unul dintre ei – dacă exista un criminal – îl va prinde în cursă, folosindu-l pe Judd ca momeală.

Moody îl instruise să-şi lase adresa centralistei şi paznicului clădirii. Voia ca toată lumea să ştie unde va pleca Judd.

Cînd Judd opri maşina în faţa blocului său, Mike ieşi să-l salute.

– Plec într-o călătorie mîine dimineaţă, Mike, îl informă Judd. Vrei să ai grijă să mi se verifice maşina şi să mi se facă plinul?

– Mă voi ocupa imediat, doctore Stevens. La ce oră veţi avea nevoie de maşină?

– Plec la şapte. Judd simţi cum Mike îl urmăreşte cu privirea.

Ajungînd în apartament, încuie uşile şi verifică atent ferestrele. Totul părea să fie în ordine.

Luă două pilule de codeină, se dezbrăcă, dădu drumul apei fierbinţi şi îşi coborî cu grijă în cadă corpul chinuit de dureri, simţind cum i se relaxează muşchii spatelui şi ai gîtului. Rămase în apa fierbinte, binecuvîntat de liniştitoare, şi se gîndi. De ce îl avertizase Moody să nu aibă o defecţiune pe drum? Pentru că era cel mai potrivit loc pentru a fi atacat; undeva pe şoseaua singuratică, pustie, care trecea prin Catskills? Şi ce va face Moody dacă Judd ar fi atacat? Moody refuzase să-i spună care era planul său – dacă avea vreun plan. Cu cît Judd examina mai

mult întreaga situaţie, cu atît era mai convins că va intra într-o capcană. Moody îi spusese că o pregătea pentru urmăritorii lui Judd. Însă, indiferent de cîte ori trecea totul în revistă, ajungea inevitabil la aceeaşi concluzie: capcana părea făcută pentru a-l prinde pe Judd. Dar de ce? Ce interes ar avea Moody să-l vacă ucis? *Dumnezeule*, îşi zise Judd. *Am luat la întîmplare un nume din paginile galbene ale cărţii de telefon din Manhattan şi am ajuns să cred că vrea să fiu ucis! Sînt paranoic!*

Simţea cum i se închid ochii. Pilulele şi baia fierbinte îşi făcuseră efectul. Ieşi extenuat din cadă, îşi şterse cu grijă corpul plin de vînătăi şi luă o pijama. Se culcă şi puse ceasul să sune la ora şase. Sleit de puteri, căzu într-un somn adînc.

La ora şase, cînd sună ceasul, Judd se trezi imediat. De parcă nu s-ar fi scurs nici o perioadă de timp, primul lui gînd a fost: *Nu cred într-o serie de coincidenţe şi nu cred că unul dintre pacienţii mei este un ucigaş în masă. Ergo, sînt fie paranoic, fie pe cale să devin unul.* Fără întîrziere, trebuia să consulte un alt psihiatru. Îi va telefona doctorului Robbie. Ştia că asta însemna sfîrşitul carierei sale de doctor, dar nu mai avea ce să facă. Dacă suferea de paranoia, va trebui să fie închis. Bănuia, oare, Moody că avea de-a face cu un bolnav mintal? De aceea îi propusese o vacanţă? Nu pentru că presupunea că cineva dorea

să-l ucidă, ci pentru că văzuse semnele unei crize de nervi? Poate că lucrul cel mai înţelept ar fi să urmeze sfatul lui Moody şi să plece în Catskills pentru cîteva zile. Singur, fără problemele zilnice, va putea să-şi evalueze cu calm întreaga situaţie, va putea încerca să descopere motivele pentru care mintea lui o luase razna, cînd începuse să piardă contactul cu realitatea. Apoi, după ce se va întoarce, îşi va fixa o întîlnire cu doctorul Robbie şi se va lăsa pe mîinile lui.

Era o hotărîre dificil de luat, dar, odată luată, Judd se simţi mai bine. Se îmbrăcă, îşi puse în valiză cîteva haine care să-i ajungă pentru cinci zile şi ieşi din apartament pornind spre ascensor.

Eddie nu era încă de serviciu şi ascensorul funcţiona singur. Judd coborî la garajul de la subsol. Îl căută din priviri pe Wilt, îngrijitorul, dar nu se vedea prin preajmă. Garajul era pustiu.

Judd îşi zări maşina parcată într-un colţ, lîngă zidul de ciment. Porni spre ea, îşi puse valiza pe bancheta din spate, deschise uşa din faţă, se aşeză la volan. Cînd întinse mîna spre cheile de contact, un bărbat se ivi brusc lîngă el. Judd simţi cum i se opreşte inima în loc.

– Exact la timp. Era Moody.

– Nu ştiam că ai de gînd să mă conduci, spuse Judd. Moody îl privea încîntat, pe chipul lui angelic aşternîndu-se un zîmbet larg.

– N-am avut nimic mai bun de făcut şi n-am putut dormi.

Dintr-odată, Judd îi fu foarte recunoscător pentru felul în care, plin de tact, se ocupa de persoana lui.

Nici o referire la faptul că Judd era un bolnav mintal, ci doar propunerea ingenioasă de a pleca undeva pentru a se odihni. Ei bine, lui Judd nu-i rămînea decît să se prefacă că totul decurge normal.

– Am ajuns la concluzia că ai dreptate. Voi pleca la drum şi voi găsi un răspuns.

– Oh, nu e nevoie să pleci nicăieri pentru aşa ceva, spuse Moody. Lucrurile s-au limpezit.

Judd îi aruncă o privire uluită.

– Nu înţeleg.

– E simplu. Întotdeauna am spus că dacă vrei să ajungi la rădăcina a ceva trebuie să începi să scormoneşti.

– Domnule Moody!

Moody se sprijini de uşa maşinii.

– Ştii ce mi s-a părut curios la mica ta problemă, doctore? Se părea că din cinci în cinci minute cineva încearcă să te ucidă – poate. Ei bine, acest „poate" m-a fascinat. Nu puteam face nimic pînă nu clarificam dacă te-ai tîmpit sau exista, într-adevăr, cineva care dorea să te transforme într-un cadavru.

Judd îl privi uimit.

– Şi atunci, drumul la Catskills... spuse el fără vlagă.

– Oh, nici vorbă să mergi acolo, doctore. Deschise uşa maşinii. Ieşi afară.

Uluit, Judd coborî din maşină.

– Ştii, drumul la Catskills a fost doar reclamă. Întotdeauna am spus că dacă vrei să prinzi un rechin, trebuie să însîngerezi apa mai întîi.

Judd îi privea chipul.

– Mă tem că niciodată n-ai fi ajuns la Catskills, spuse Moody blînd. Înconjură maşina pînă la capotă, bîjbîi la încuietoare şi o ridică. Judd veni lîngă el. P una din ţevi erau lipite trei bucăţi de dinamită. Două fire subţiri atîrnau liber.

– O bombă ascunsă, spuse Moody.

Judd se uită nedumerit la el.

– Dar cum ai...

Moody rînji.

– Ţi-am spus, nu prea am somn. Am ajuns aici cam pe la miezul nopţii. I-am dat nişte bani paznicului de noapte, pentru a pleca să se distreze, şi am aşteptat ascuns în întuneric. Paznicul de noapte te costă încă douăzeci de dolari, adăugă el. N-am vrut să se spună că eşti zgîrcit.

Judd simţi brusc un sentiment de afecţiune pentru bărbatul mic şi gras.

– Ai văzut cine a pus bomba?

– Nu. A fost pusă aici înainte de sosirea mea. La ora şase dimineaţa, m-am gîndit că nu va mai apărea nimeni, aşa că am aruncat o privire. Arătă spre firele care atîrnau. Prietenii tăi sînt drăguţi. Au meşterit şi o a doua bombă. Dacă ai fi ridicat capota maşinii, firele astea ar fi detonat dinamita. Acelaşi lucru s-ar fi întîmplat dacă ai fi întors cheia de contact. Există destulă dinamită aici pentru a distruge jumătate din garaj.

Lui Judd i se făcu rău. Moody îl privi cu simpatie.

– Bucură-te, spuse el. Uite ce progrese mari am făcut. Ştim două lucruri. Mai întîi, că nu eşti ţicnit. Şi,

în al doilea rînd, – zîmbetul îi pieri de pe faţă – ştim că cineva este foarte hotărît să te ucidă, doctore Stevens

Zece

Se aflau în sufrageria din apartamentul lui Judd şi discutau, corpul enorm al lui Moody revărsîndu-se pe canapeaua mare. Moody pusese cu grijă piesele demontate ale bombei în portbagajul maşinii sale.

– Nu ar fi trebuit s-o laşi acolo pentru ca poliţia să o examineze? întrebă Judd.

– Întotdeauna am spus că ideile cele mai confuze sînt generate de prea multe informaţii.

– Dar asta i-ar fi dovedit locotenentului McGreavy că spun adevărul.

– Oare?

Judd înţelese unde bate. În ce-l privea pe McGreavy, Judd putea foarte bine să fi pus el însuşi bomba în propria-l maşină. Deşi, i se păru ciudat ca un detectiv particular să ascundă o dovadă poliţiei. Avea sentimentul că Moody era ca un enorm aisberg. Cea mai mare parte a lui era ascunsă sub înfăţişarea de prostănac blînd şi inofensiv. Însă acum, ascultîndu-l pe Moody vorbind, i se ridică moralul. Nu era nebun şi lumea nu se umpluse pe neaşteptate de coincidenţe ieşite din comun. Un asasin se plimba liber. Un asasin în carne şi oase. Şi, dintr-un anumit motiv îl alesese pe Judd drept ţintă. *Dumnezeule*, îşi zise Judd. *Cît de uşor poate fi distrusă personalitatea cuiva*. În urmă cu cîteva minute, fusese pregătit să recunoască că era paranoic. Îi datora enorm lui Moody.

– ... tu eşti doctorul, spunea Moody. Eu nu sînt decît un copil bătrîn. Întotdeauna am spus că dacă vrei miere, du-te la stupul de albine.

Judd începea să înţeleagă argoul lui Moody.

– Vrei părerea mea despre genul de bărbat, sau bărbaţi, pe care să-l căutăm.

– Asta e, răspunse Moody, încîntat. Avem oare de-a face cu un criminal maniac scăpat de la casa de nebuni?

Spital de boli mintale, se gîndi Judd, automat.

– ... sau e vorba despre ceva mult mai serios?

– Ceva mult mai serios, spuse imediat Judd.

– Ce te face să crezi asta, doctore?

– Mai întîi, *doi* bărbaţi au încercat să pătrundă în

cabinetul meu. Aş putea înghiţi teoria cu un alienat mintal, dar doi alienaţi mintali, e prea mult.

Moody dădea din cap aprobîndu-l.

– În al doilea rînd, o minte bolnavă poate suferi de o obsesie, dar aceasta funcţionează după un anumit tipar. Nu ştiu de ce au fost ucişi Hanson şi Carol Roberts, dar, doar dacă nu mă înşel, eu sînt programat să fiu a treia şi ultima victimă.

– Ce te face să crezi că vei fi ultimul? îl întrebă Moody, curios.

– Faptul că, replică Judd, dacă urmau să aibă loc şi alte crime, atunci cînd au dat greş să mă ucidă prima oară, ar fi continuat cu indiferent cine s-ar mai fi aflat pe lista lor. În schimb, însă, s-au concentrat doar asupra mea, încercînd totul pentru a mă asasina.

– Ştii, zise Moody, apreciativ, ai instinctul natural al unui detectiv.

Judd se încruntă.

– Există cîteva lucruri care nu au nici un sens.

– Spre exemplu?

– În primul rînd, motivul, spuse Judd. Nu cunosc pe nimeni care...

– Vom reveni la asta. Altceva?

– Dacă cineva este, într-adevăr, atît de nerăbdător să mă ucidă, atunci cînd maşina m-a lovit, şoferul nu trebuia decît să dea înapoi şi să treacă peste mine. Eu eram inconştient.

– Aha. Aici intră în scenă domnul Benson.

Judd îl privi fără să priceapă.

– Domnul Benson este martorul care a asistat la accidentul tău, îi explică Moody, binevoitor. I-am găsit

numele în raportul poliţiei şi m-am dus să discut cu el după ce ai părăsit biroul meu. Taxiul te costă trei cincizeci. O.K?

Judd dădu din cap, fără a mai avea puterea să vorbească.

– Domnul Benson este blănar, asta fiindcă veni vorba. Are o marfă excelentă. Dacă vreodată vrei să-i cumperi ceva iubitei tale, pot să aranjez o reducere. Deci, marţi seara, cînd a avut loc accidentul, ieşea din clădirea unde lucrează cumnata lui. A trecut pe la ea cu nişte medicamente pentru că fratele său, care este comis-voiajor, avea gripă şi ea urma să-i ducă pilulele acasă.

Judd îşi stăpîni nerăbdarea. Dacă Norman Z. Moody avea chef să stea acolo şi să-i recite toată lista drepturilor omului, el îl va asculta.

– Aşa că domnul Benson îi ducea pilulele şi tocmai ieşea din clădire, cînd limuzina se îndrepta spre tine. Bineînţeles că nu ştia că eşti tu.

Judd dădu din cap.

– Maşina care aluneca într-o parte şi din unghiul în care se afla Benson lui i se păru că derapează. Cînd a văzut că maşina te-a lovit, a început să alerge spre tine să vadă dacă nu te poate ajuta. Limuzina s-a dat în spate pentru a termina treaba. Şoferul l-a văzut pe Benson şi maşina a dispărut mîncînd pămîntul.

Judd înghiţi în sec.

– Deci, dacă Benson nu s-ar fi întîmplat să...

– Da, răspunse Moody, blînd. Poţi fi sigur că noi doi nu ne-am fi întîlnit niciodată. Tipii ăştia nu ştiu de glumă. Sînt gata de orice ca să te scoată din

circulaţie.

– Şi atacul de la cabinetul meu? De ce nu au spart uşa?

– E o enigmă. Ar fi putut intra cu uşurinţă, uciglndu-te pe tine şi pe indiferent cine mai era acolo, fără să-i vadă cineva. Însă, crezînd că nu eşti singur, au plecat. Nu se potriveşte cu restul acţiunilor lor. Începu să-şi muşte buza de jos. Doar dacă... spuse el.

– Doar dacă ce?

O expresie meditativă se aşternu pe chipul lui Moody.

– Mă întreb... rosti el.

– Ce?

– Deocamdată nu vreau să spun nimic. Am o idee, dar nu are nici o logică pînă cînd nu găsim un motiv.

Judd ridică din umeri, neajutorat.

– Nu cunosc pe nimeni care să aibă un motiv să mă ucidă.

Moody rămase pe gînduri.

– Doctore, nu există, oare, un secret pe care să-l fi împărţit cu acest pacient al tău, Hanson, şi cu Carol Roberts? Ceva ce doar voi trei ştiaţi?

Judd scutură din cap.

– Singurele mele secrete sînt secretele profesiei mele. Şi nu există nimic în dosarele pacienţilor mei care să justifice o crimă. Nici unul dintre pacienţii mei nu este agent secret, spion străin sau evadat dintr-o închisoare. Sînt oameni obişnuiţi – casnice, oameni de afeceri, funcţionari de bănci care au probleme cărora nu le pot face faţă.

Moody îl întrebă deschis:

– Şi eşti sigur că printre pacienţii tăi nu se află nici un criminal paranoic?

Judd îi răspunse ferm.

– Foarte sigur. Ieri s-ar fi putut să nu fi fost atît de convins. Ca să fiu sincer, am început să cred că eu sînt cel care suferă de paranoia şi că ţi s-a făcut milă de mine.

Moody îi zîmbi.

– Mi-a trecut şi mie prin minte, spuse el. După ce mi-ai telefonat şi ai cerut să discuţi cu mine, te-am verificat puţin. I-am sunat pe cîţiva doctori cunoscuţi, buni prieteni de-ai mei. Ai o reputaţie grozavă.

Deci, acel „domnule Stevenson" făcuse parte din rolul de prostănac.

– Dacă mergem acum la poliţie, spuse Judd, cu ceea ce am aflat pînă acum, putem cel puţin să le cerem să-l caute pe acel cineva care se află în spatele întregii afaceri.

Moody îl privi sincer surprins.

– Aşa crezi? De fapt, nu prea am aflat multe, nu-i aşa, doctore?

Era adevărat.

– Eu nu mă las descurajat, spuse Moody. Cred că am făcut progrese mari. Am reuşit să eliminăm mai multe posibilităţi.

O notă de frustrare se strecură în vocea lui Judd.

– Fireşte. Ar putea fi oricine de pe teritoriul Statelor Unite.

Moody rămase o clipă nemişcat, contemplînd tavanul. În cele din urmă, clătină din cap.

– Familiile, oftă el.

– Familiile?

– Doctore, te cred cînd spui că îţi cunoşti foarte bine pacienţii. Dacă spui că nu ar fi capabili să facă aşa ceva, trebuie să accept. E stupul tău şi tu păzeşti mierea. Se aplecă în faţă. Dar spune-mi ceva. Cînd iei un pacient, discuţi şi cu familia lui?

– Nu. Cîteodată familiile nici nu sînt la curent că o rudă de-a lor este tratată de un psiholog.

Moody se lăsă pe spate, satisfăcut.

– Ei, vezi? spuse el.

Judd îl privi uimit.

– Crezi că un membru al familiei unui pacient încearcă să mă ucidă?

– S-ar putea.

– N-ar avea mai multe motive decît însuşi pacientul. Poate chiar mai puţine.

Moody se împinse cu greu în sus.

– Niciodată nu poţi fi sigur, nu-i aşa, doctore? Uite ce-aş vrea să faci. Dă-mi o listă a tuturor pacienţilor pe care i-ai tratat în ultimele patru sau cinci săptămîni. Poţi să faci asta?

Judd ezită.

– Nu, spuse el, în final.

– Chestia aia cu relaţia confidenţială între pacient şi doctorul său? Poate că a venit vremea să renunţi la ea. E în joc viaţa ta.

– Cred că te afli pe o pistă greşită. Ceea ce s-a întîmplat nu are nici o legătură cu pacienţii mei sau cu familiile lor. Dacă ar fi existat un caz de alienare mintală în familiile lor, aş fi aflat în timpul

tratamentului. Clătină din cap. Îmi pare rău, Moody. Trebuie să-mi protejez pacienţii.

– Al spus că în dosare nu se găseşte nimic important.

– Nimic important pentru noi. Se gîndi la materialul din dosare. John Hanson, agăţînd marinari în barurile pentru homosexuali de pe Third Avenue. Teri Washburn, făcînd dragoste cu o formaţie întreagă. Evelyn Warshak, de paisprezece ani, prostituata din clasa a ,noua... Îmi pare rău, spuse el din nou. Nu-ţi pot arăta dosarele.

Moody înălţă din umeri.

– O.K. spuse el. O.K. Atunci va trebui ca tu să faci o parte din munca mea.

– Ce vrei să fac?

– la casetele tuturor celor care ţi-au stat pe canapea în ultima lună. Ascultă-le pe fiecare cu foarte mare atenţie. Doar că, de data asta, nu ca doctor, – ascultă ca un detectiv, încearcă să descoperi cel mai neînsemnat lucru care pare neobişnuit.

– O fac oricum. E meseria mea.

– Fă-o încă o dată. Şi ţine-ţi ochii bine deschişi. Nu vreau să te pierd pînă nu rezolv cazul acesta.

Îşi luă pardesiul şi se luptă să intre în el, mişcările făcîndu-l să arate ca un elefant la o lecţie de balet. Se spune că oamenii graşi ar fi plini de graţie, îşi zise Judd, dar Moody nu intra în această categorie.

– Ştii care-i cel mai straniu lucru din toată harababura asta? întrebă Moody, dus pe gînduri.

– Care?

– Ai pus punctul pe „i" atunci cînd ai spus că erau

doi bărbaţi. Poate că unul ar putea avea o poftă grozavă să-ţi facă de petrecanie, dar de ce *doi?*

– Nu ştiu.

Moody îl studie o clipă, cu o expresie meditativă întipărită pe chip.

– Dumnezeule! spuse el într-un final.

– Ce este?

– Mi-a venit o idee nemaipomenită. Dacă am dreptate, s-ar putea să existe *mai mult* de doi bărbaţi care să-ţi dorească moartea.

Judd se holbă la el fără să-i vină să creadă.

– Adică, o bandă întreagă de maniaci care vor să mă lichideze? E ceva lipsit de logică.

Pe faţa lui Moody se vedea cum îi creşte entuziasmul.

– Doctore, cred că ştiu cine este arbitrul acestui joc. Privi spre Judd, ochii strălucindu-i. Nu ştiu încă cum, sau de ce – dar s-ar putea să ştiu cine.

– Cine?

Moody clătină din cap.

– M-ai trimite la nebuni dacă ţi-aş mărturisi. Întotdeauna am spus că dacă vrei să împuşti ceva, asigură-te mai întîi că arma ţi-e încărcată. Lasă-mă să fac cîteva trageri de încercare. Dacă sînt pe drumul cel bun, te anunţ imediat.

– Sper că eşti, spuse Judd, sincer.

Moody îl privi.

– Nu, doctore. Dacă ţii la viaţa ta, roagă-te să greşesc.

Şi Moody plecă.

Luă un taxi pînă la cabinetul său.

Era vineri la prînz şi nu mai rămăseseră decît trei zile pînă la Crăciun, iar străzile erau pline de cumpărători întîrziaţi, înfofoliţi în haine groase, din cauza vîntului puternic care bătea dinspre rîul Hudson. Vitrinele erau luminate şi decorate festiv, cu pomi de Crăciun împodobiţi şi figurine sculptate care prezentau Naşterea Domnului. Pace pe pămînt. Crăciunul. Şi Elizabeth, şi copilul nenăscut. Într-o zi, cît de curînd – dacă supravieţuia – va trebui şi el să-şi găsească liniştea interioară, să se elibereze de trecutul mort şi să-şi continue viaţa. Ştia că împreună cu Anne ar fi reuşit... Îşi stopă ferm gîndurile. Ce sens avea să viseze la o femeie căsătorită care urma să plece cu soţul ei, pe care îl iubea? Taxiul opri în faţa clădirii, iar Judd ieşi afară, privind nervos în jurul său. Însă ce-ar putea descoperi? Habar n-avea care va fi arma crimei sau cine o va mînui.

Ajuns în cabinet, încuie uşa de afară, se îndreptă spre peretele unde erau ascunse casetele şi apăsă pe butonul care deschidea dulapul. Casetele erau aranjate cronologic, sub numele fiecărui pacient. Le alese pe cele mai recente şi le duse lîngă casetofon. Pentru că îşi anulase toate programările, va avea timp să încerce să găsească vreun amănunt care să implice prieteni sau familiile pacienţilor. Bănuia că sugestia lui Moody era deplasată, dar avea prea mult respect pentru el, ca să o ignore.

Punînd prima casetă, îşi aduse aminte de ultima ocazie cînd folosise aparatul. Doar noaptea trecută? Îl pătrunse din nou senzaţia de teroare a coşmarului. Cineva plănuise să-l ucidă aici, în această cameră, unde Carol fusese asasinată.

Îşi dădu, brusc, seama că nu se gîndise deloc la pacienţii săi de la spital, unde lucra o dimineaţă pe săptămînă. Poate pentru că ucigaşii se învîrtiseră în jurul acestui birou, şi nu la spital. Totuşi... Se duse din nou la dulap, cercetă raftul pe care era scris CLINICA şi alese vreo şase casete. O puse pe prima în casetofon.

Rose Graham:

– ... un pacient, doctore. Nancy plînge foarte mult. A fost întotdeauna un copil plîngăcios, aşa că atunci cînd o lovesc, e pentru binele ei.

– Ai încercat vreodată să afli de ce Nancy plînge atît de mult? întrebă vocea lui Judd.

– Pentru că e răsfăţată. Tatăl ei a răsfăţat-o îngrozitor, apoi a plecat şi ne-a părăsit. Nancy a crezut mereu că e fetiţa lui tăticu', dar cît de mult a iubit-o Harry, dacă a fost în stare să plece aşa?

– Tu şi Harry nu aţi fost căsătoriţi, nu-i aşa?

– Păi, trăiam împreună. Aveam de gînd să ne căsătorim.

– Cît timp aţi trăit împreună?

– Patru ani.

– La cît timp după ce Harry te-a părăsit i-ai rupt braţul lui Nancy?

– Cam la o săptămînă, cred. N-am vrut să o fac. Doar că nu voia să înceteze cu smiorcăielile, aşa că

am pus mîna pe bară de la perdele şi am început s-o bat.

– Crezi că Harry a iubit-o mai mult pe Nancy decît pe tine?

– Nu. Harry era nebun după mine.

– Atunci, de ce crezi că te-a părăsit?

– Pentru că e bărbat. Şi ştii cum sînt bărbaţii? Nişte animale! Toţi sînteţi aşa? Ar trebui să fiţi înjunghiaţi ca nişte porci! Hohote de plîns.

Judd închise casetofonul şi se gîndi la Rose Graham. Suferea de o psihoză mizantropică şi de două ori aproape că-şi omorîse în bătăi fetiţa de şase ani. Însă tiparul crimelor nu se potrivea cu psihoza lui Rose Graham.

Puse a doua casetă.

Alexander Fallon.

– Poliţia afirmă că l-ai atacat cu un cuţit pe domnul Champion.

– Nu am făcut decît ce mi s-a spus.

– Cineva ţi-a spus să-l ucizi pe domnul Champion?

– El mi-a spus să o fac.

– El?

– Dumnezeu.

– De ce ţi-a spus Dumnezeu să-l ucizi?

– Pentru că Champion este un păcătos. E actor. L-am văzut pe scenă. A sărutat această femeie. Această actriţă. În faţa întregului public. A sărutat-o şi...

Liniştе.

– Continuă.

– I-a atins ţîţişoara.

– Şi asta te-a supărat?

– Fireşte! M-a supărat îngrozitor. Nu înţelegi ce înseamnă asta? O cunoştea carnal. Cînd am leşit din acea sală de teatru, m-am simţit de parcă aş fi plecat din Sodoma şi Gomora. Ei trebuiau pedepsiţi.

– Aşa că ai hotărît să-l ucizi.

– Nu eu am hotărît. Dumnezeu a hotărît. Eu n-am făcut decît să-i îndeplinesc poruncile.

– Dumnezeu vorbeşte deseori cu tine?

– Doar cînd învăţătura lui trebuie răspîndită. M-a ales pe mine să fiu instrumentul Lui, pentru că eu sînt pur. Ştii ce mă face pur? Ştii care este cel mai purificator lucru din lume? Să-i măcelăreşti pe cei vicioşi!

Alexander Fallon. Treizeci şi cinci de ani, ajutor de brutar. Fusese trimis pentru şase luni la un sanatoriu de boli mintale, apoi i se dăduse drumul. Se putea, oare, ca Dumnezeu să-i fi spus să-l distrugă pe Hanson, un homosexual, pe Carol, o prostituată, şi pe Judd, binefăcătorul lor? Judd ajunse la concluzia că nu era posibil. Modul de gîndire al lui Fallon se derula în spasme scurte, dureroase. Indiferent cine pianuise crimele, era foarte metodic.

Mai ascultă cîteva casete ale pacienţilor săi de la clinică, dar nici unul nu intra în tiparul pe care îl căuta. Nu. Nu se afla printre ei.

Îşi privi din nou casetele cu pacienţii de la cabinet şi un nume îi atrase atenţia.

Skeet Gibson.

Puse caseta.

– 'neaţa, doctore. Cum îţi place această zi

splen-di-dă pe care am plăsmuit-o pentru tine?

– Te simţi bine astăzi.

– Dacă aş îndrăzni să mă simt şi mai bine, m-ar închide imediat. Mi-ai văzut spectacolul de aseară?

– Nu. Îmi pare fău. Nu am putut.

– Am fost colosal. Jack Gould m-a numit „cel mai simpatic comediant din întreaga lume". Şi cine sînt eu să contrazic un geniu ca Jack Gould? Ar fi trebuit să auzi publicul! Aplaudau ca nebunii. Ştii ce dovedeşte asta?

– Că pot să vadă cartoanele pe care scrie „Aplauze"?

– Eşti isteţ, diavole. Asta-mi place – un doctor de ţicniţi cu simţul umorului. Ultimul pe care l-am avut era plictisitor şi cam cludat. Avea o barbă uriaşă care mă enerva teribil.

– De ce?

– Pentru că era femeie!

Rîse zgomotos.

– Te-am prins de data asta, nu-i aşa, cocoş bătrîn? Zău, oameni buni, unul dintre motivele pentru care mă simt aşa grozav este că am transmis un milion de dolari – ia gîndeşte-te: un milion de dolari – pentru a ajuta copiii din Biafra.

– Nu-i de mirare că te simţi bine.

– Te cred! Povestea asta a ajuns pe prima pagină a ziarelor din toată lumea.

– Şi asta e important?

– Cum adică „Asta e important?" Cîţi tipi mai transmit averea asta? Mă bucur că-mi pot permite să transmit bani.

– Spui mereu „a transmite". Te referi la „a da"?

– A transmite – a da – care-i diferenţa? Transmiţi un milion – dai cîteva mii – şi te pupă-n fund... Ţi-am spus că astăzi e aniversarea căsătoriei mele?

– Nu. Felicitări.

– Mulţumesc. Cincisprezece ani minunaţi. N-ai întîlnit-o niciodată pe Sally. Cea mai dulce muiere care a călcat pe pămîntul creat de Dumnezeu. Am avut mare noroc în căsnicie. Ştii ce pacoste pot fi rudele, nu-i aşa? Ei bine, Sally are doi fraţi, Ben şi Charley. Ţi-am povestit despre ei. Ben e cel care îmi scrie programele de televiziune şi Charley e producătorul meu. Sînt nişte genii. De şapte ani sînt la televiziune. Şi sîntem mereu printre primii zece din topul Nielsen. Am fost deştept că m-am însurat cu cineva dintr-o astfel de familie, ce zici? Cele mai multe femei se îngraşă şi ajung şleampete după ce pun mîna pe un bărbat. Dar Sally, fie-i sufletul binecuvîntat, e mai subţire acum decît în ziua în care ne-am căsătorit. Ce mai damă! Ai o ţigară?

– Poftim. Am crezut că te-ai lăsat de fumat.

– Am vrut doar să-mi demonstrez că am destulă voinţă, aşa că m-am lăsat. Acum fumez pentru că aşa vreau... Am încheiat un nou contract cu canalul de televiziune. Le-am tras clapa. S-a terminat şedinţa?

– Nu. Eşti neliniştit, Skeet?

– Sincer să fiu, dragul meu, mă simt atît de grozav, că nu ştiu de ce dracu' mai vin pe aici.

– Nu mai ai probleme?

– Eu? Lumea e o scoică şi eu sînt perla din ea. Trebuie să recunosc. M-ai ajutat foarte mult. Eşti omul

meu. Cu banii pe care-i cîştigi, poate că m-aş simţi tentat să te concurez şi să-mi fac şi eu o firmă, hm? Asta îmi aduce aminte de o poantă grozavă cu un tip care merge la un doctor de căpăţîni, dar e atît de nervos că stă doar întins pe canapea şi nu scoate un cuvînt. La sfîrşitul unei ore, doctorul îi spune: „Te costă cincizeci de dolari". Ei, şi treaba asta continuă ani la rînd, fără ca tîmplarul să spună ceva. În cele din urmă, mititelul deschide gura şi spune: „Doctore, pot să-ţi pun o întrebare?" „Fireşte", spuse doctorul. Iar tipu' îi zice: „N-ai vrea un partener?"

Rîs zgomotos.

– Ai vreo aspirină?

– Bineînţeles. Te doare din nou capul?

– Nimic grav, prietene... Mulţumesc. Acum o să-mi treacă.

– Ce crezi că-ţi provoacă durerile astea de cap?

– Încordarea obişnuită din lumea spectacolelor... Mîine după-masă citim noul scenariu.

– Şi asta te face nervos?

– Pe mine? Pe naiba, nu. De ce aş fi nervos? Dacă poantele sînt idioate, mă strîmb, le fac cu ochiul spectatorilor şi ei le înghit. Oricît de slab ar fi programul, bătrînul Skeet scapă cu faţa curată.

– De ce crezi că ai în fiecare săptămînă aceste dureri de cap?

– De unde dracu' vrei să ştiu? Tu eşti doctorul. Tu să-mi spui. Nu te plătesc ca să stai pe fundul tău mare o oră întreagă şi să-mi pui întrebări stupide. Isuse, dacă un cretin ca tine nu poate vindeca o durere de cap, ar trebui să te bage la zdup, nu să te

lase să încurci viețile oamenilor. De unde ți-ai luat diploma de doctor? De la facultatea de veterinari? Nu ți-aș da pe mînă nici afurisitele mele de pisici. Ești un șarlatan infect! Singurul motiv pentru care am venit la tine e că Sally m-a bătut la cap. Doar așa am reușit să scap de gura ei. Știi ce consider eu că e iadul? Să fii căsătorit cincisprezece ani cu o cotoroanță urîtă și slăbănoagă. Și dacă mai vrei doi imbecili pe care să-i tragi pe sfoară, ia-i pe cei doi idioți de frați ai ei, pe Ben și pe Charley. Ben, cel care îmi scrie dialogurile, nu știe nici măcar de care capăt să-ținã creionul, și fratele lui e și mai tîmpit. Aș vrea ca toți să crape dracului. Mă calcă pe nervi. Crezi că-mi placi? Ești un împuțit! Ești așa de încrezut, cum stai acolo și privești de sus la toată lumea. Tu n-ai probleme, nu-i așa? Și știi de ce? Pentru că nu exiști cu adevărat. Ești pe dinafară. Nu faci decît să stai pe fund toată ziua și să iei banii oamenilor bolnavi. Ei, lasă, te aranjez eu, ticălosule. Te voi reclama la...

Hohote de plîns.

– Aș vrea să nu trebuiască să merg la citirea scenariului.

Liniște.

– Ei – capul sus. Ne vedem săptămîna viitoare.

Judd închise casetofonul. Skeet Gibson, cel mai iubit comic al Americii, ar fi trebuit trimis la un spital de boli mintale cu zece ani în urmă. Preferințele lui erau să snopească în bătăi fete tinere, blonde, și să ia parte la scandalurile din baruri. Skeet era un bărbat scund, însă fusese luptător și știa cum să-și folosească forța. Unul dintre sporturile sale favorite

era să intre într-un bar de homosexuali, să ademenească unul la toaletă şi să-l lovească pînă îl lăsa lat. Skeep fusese arestat de mai multe ori, însă incidentele au fost întotdeauna muşamalizate. Era doar cel mai iubit comic al Americii. Skeet era destul de paranoic pentru a dori să ucidă şi era capabil de crimă într-un acces de furie. Dar Judd nu credea că avea destul sînge rece pentru a pune la cale această vendetă meticulos plănuită. Şi tocmai aste, credea Judd, era cheia problemei. Indiferent cine încerca să-l ucidă, nu o făcea sub impulsul furiei, ci metodic şi premeditat. Un dement.

Care nu era nebun.

Unsprezece

Telefonul sună. Era centralista. Reuşise să-i anunţe pe toţi pacienţii lui, cu excepţia lui Anne Blake. Judd îi mulţumi telefonistei şi închise.

Deci Anne urma să vină astăzi. Se simţi răscolit de cît de inexplicabil de fericit era la gîndul că o va vedea. Va trebui neapărat să-şi amintească că ea va veni pentru că el o rugase, ca doctor al ei. Gîndurile îi zburară la Anne. Cît de multe ştia despre ea şi cît de puţine.

Puse caseta lui Anne şi o ascultă. Era una din

primele ei vizite.

– Te simţi confortabil, doamnă Blake?

– Da, mulţumesc.

– Relaxată?

– Da.

– Îţi strîngi pumnii.

– Poate sînt puţin încordată.

– Care este cauza?

O tăcere lungă.

– Povesteşte-mi despre viaţa ta. Eşti căsătorită de şase luni.

– Da.

– Continuă.

– Sînt căsătorită cu un om minunat. Locuim într-o casă frumoasă.

– Ce fel de casă?

– În stil francez... Un palat vechi şi splendid. Spre el duce o alee lungă şi întortocheată. Sus, pe acoperiş, există un cocoş de bronz, vechi şi caraghios, căruia îi lipseşte coada. Cred că un vînător a tras în ea cu mult timp în urmă. Avem patru acri de pămînt, pădure în cea mai mare parte. Fac lungi plimbări. Îmi place să trăiesc la ţară.

– Îţi place viaţa în aer liber?

– Foarte mult.

– Şi soţului tău?

– Cred că da.

– Un om nu cumpără cinci acri de pămînt undeva la ţară, dacă nu-i place să trăiască acolo.

– Mă iubeşte. I-ar fi cumpărat pentru mine. E foarte generos.

– Hai să discutăm despre el.

Tăcere.

– Este un bărbat atrăgător?

– Anthony arată foarte bine.

Judd simţi o împunsătură de gelozie, de neînţeles şi în total dezacord cu profesia lui.

– Sînteţi potriviţi fizic? De parcă şi-ar fi atins cu limba un dinte care îl durea.

– Da.

Ştia cum ar fi în pat: excitantă, feminină şi generoasă. *Dumnezeule*, îşi zise, *renunţă la subiectul ăsta.*

– Vrei copii?

– Oh, da.

– Soţul vrea copii?

– Da, fireşte.

O tăcere lungă în care se auzi doar banda derulîndu-se. Apoi:

– Doamnă Blake, ai venit la mine pentru că mi-ai spus că ai o problemă dificilă. Se referă la soţul tău, nu-i aşa?

Linişte.

– Ei bine, eu bănuiesc că da. Din ce mi-ai spus mai devreme, am înţeles că vă iubiţi, vă sînteţi credincioşi unul altuia, amîndoi doriţi copii, locuiţi într-o casă frumoasă, soţul tău este atrăgător, un om de succes şi te răsfaţă. Şi eşti căsătorită doar de şase luni. Mă tem că sună ca o veche glumă: „Ce mă doare, doctore?"

Din nou linişte şi zumzetul casetofonului. În cele din urmă, ea vorbi:

– Îmi... îmi este greu să vorbesc despre asta. Am crezut că voi putea discuta cu un străin, dar – Judd îşi amintea foarte bine cum se răsucise pe canapea pentru a se uita la el cu ochii ei mari, enigmatici – este foarte complicat. Vezi, – vorbea acum mai repede, încercînd să treacă de barlera care o făcea să tacă – am auzit ceva din greşeală şi eu – eu s-ar putea să fi tras o concluzie greşită.

– Ceva în legătură cu viaţa personală a soţului tău? O femeie?

– Nu.

– În legătură cu afacerile lui?

– Da...

– Crezi că a minţit într-o privinţă? Că a încercat să-l păcălească pe unul din clienţii lui?

– Cam aşa ceva.

Judd găsise un capăt de fir.

– Şi asta ţi-a zdruncinat încrederea în el. Ţi-a arătat o trăsătură a lui pe care n-ai cunoscut-o înainte.

– Nu – nu pot discuta despre asta. Simt că l-am trădat doar prin faptul că sînt aici. Te rog, doctore, nu mă mai întreba nimic astăzi.

Şi aşa se sfîrşise şedinţa. Judd închise casetofonul.

Deci, soţul lui Anne făcuse o afacere necinstită. Poate că minţise în privinţa taxelor. Sau obligase pe cineva să dea faliment. Fireşte că Anne era supărată. Era o femeie sensibilă. Îşi pierduse încrederea în soţul ei.

Se gîndi la soţul lui Anne ca la un posibil suspect. Lucra în domeniul construcţiilor. Judd nu-l întîlnise

niciodată, însă, indiferent în ce problemă de afaceri era implicat, nu se putea, prin nici un efort al imaginaţiei, să aibă vreo legătură cu John Hanson, Carol Roberts sau Judd.

Şi Anne? Să fie ea o psihopată? O criminală? Jude se lăsă pe spătarul scaunului şi încercă să se gîndească la ea în mod obiectiv.

Nu ştia nimic despre ea, în afara lucrurilor pe care ea i le spusese. Trecutul ei putea fi inventat, se putea ca ea să şi-l fi imaginat, dar ce avea de cîştigat? Dacă toate astea erau o şaradă minuţios pusă la punct pentru a acoperi un criminal, trebuia să existe şi un motiv. Amintirea chipului şi a vocii ei îi inundă mintea şi ştiu că ea nu poate avea nici o legătură cu ce i se întîmplase lui. Era în stare să pună mîna în foc pentru ea. Ironia frazei îl făcu să zîmbească.

Examină casetele lui Teri Washburn. Poate că exista ceva ce lui îi scăpase.

În ultimul timp, Teri venea mai des, pentru că aşa dorise ea. O apăsa ceva pe suflet şi nu îi mărturisise lui? Din cauza permanenţelor ei preocupări legate de sex, era dificil de stabilit cu precizie progresul pe care îl făcuse. Şi, totuşi, de ce îi ceruse, insistent, să vină mai des la şedinţele de analiză?

Judd luă la întîmplare una din casetele ei şi o puse în casetofon.

– Să discutăm despre căsătoriile tale, Teri. Ai fost măritată de cinci ori.

– De şase, dar cine le mai numără?

– Le-ai fost credincioasă soţilor tăi?

Hohot de rîs.

– Îţi baţi joc de mine. Nu există bărbat pe lumea asta care să mă satisfacă. E o chestie fizică.

– Ce înţelegi prin „chestie fizică?"

– Adică, aşa sînt făcută. Am o gaură fierbinte care trebuie umplută tot timpul.

– Crezi aşa ceva?

– Că trebuie umplută tot timpul?

– Că eşti diferită din punct de vedere fizic de oricare altă femeie.

– Bineînţeles. Mi-a spus-o doctorul studioului. În legătură cu glandele, sau cam aşa ceva. O pauză. Tipu' era groaznic la pat.

– Ţi-am văzut toate analizele. Fiziologic, corpul tău este normal în toate privinţele.

– La naiba cu analizele. De ce nu descoperi singur?

– Ai fost vreodată îndrăgostită, Teri?

– M-aş putea îndrăgosti de tine.

Linişte.

– Nu te mai uita aşa la mine. Nu mă pot stăpîni. Ţi-am spus deja. Aşa sînt făcută. Întotdeauna înfometată.

– Te cred. Dar nu trupul tău este înfometat. E vorba de emoţiile tale.

– N-am fost niciodată regulată în emoţii. Vrei să faci o încercare?

– Nu.

– Ce vrei atunci?

– Să te ajut.

– De ce nu vii aici să te întinzi lîngă mine?

– Am terminat pentru astăzi.

Judd scoase caseta. Își aminti de una din discuțiile lor, cînd Teri îi povestise despre cariera ei de mare star și el o întrebase de ce părăsise Hollywood-ul.

– La o petrecere i-am tras o palmă unui idiot respingător, îi spusese ea. Și apoi, am descoperit că era un producător foarte important. M-a obligat să plec din Hollywood.

Judd nu insistase pentru că atunci fusese mai interesat de trecutul ei de familie, și n-au mai discutat niciodată despre acest subiect. Acum îl sîcîiau îndoielile. Ar fi trebuit să cerceteze mai departe. Niciodată nu se interesase de Hollywood, decît poate așa cum doctorul Louis Leakey sau Margaret Mead s-ar fi interesat de băștinașii din Patagonia. Cine i-ar putea povesti despre Teri Washburn, strălucitoarea stea?

Norah Hadley era o expertă în cinematografie. Judd văzuse o colecție de reviste de cinema în casa lor și glumise cu Peter pe seama lor. Norah își petrecuse toată seara luînd apărarea Hollywood-ului. Ridică receptorul și le formă numărul.

Îi răspunse Norah.

– Bună, spuse Judd.

– Judd! Vocea îi era caldă și prietenoasă. Îmi telefonezi ca să-mi spui cînd vei veni la cină.

– Cît de curînd.

– Ai grijă ce faci, spuse ea. I-am promis lui Ingrid. E foarte frumoasă.

Judd era convins că era. Dar nu în felul în care Anne era frumoasă.

– Mai renunţi la o întîlnire cu ea şi ne trezim în război cu Suedia.

– Nu se va mai întîmpla.

– Ţi-ai revenit după acel accident?

– Oh, da.

– Ce lucru îngrozitor.

În vocea lui Norah se simţi ezitarea.

– Judd, în legătură cu ziua de Crăciun. Peter şi cu mine am dori să ţi-l petreci cu noi. Te rugăm.

Judd simţi în piept cunoscuta încordare. Treceau prin asta în fiecare an. Peter şi Norah erau cei mai buni prieteni ai săi şi nu le plăcea să-l vadă petrecîndu-şi singur fiecare Crăciun, plimbîndu-se printre străini, pierzîndu-se printre necunoscuţi, forţîndu-şi corpul să se mişte pînă era prea extenuat pentru a gîndi. Era de parcă oficia o liturghie pentru cei morţi, lăsînd durerea să pună stăpînire pe el şi să-i sfîşie sufletul, torturîndu-l şi provocîndu-i remuşcări într- un fel de ritual străvechi asupra căruia nu avea nici un control. *Dramatizezi*, îşi spuse el, obosit.

– Judd...

Îşi drese glasul.

– Îmi pare rău, Norah. Ştia că ţine la el. Poate anul viitor.

Ea încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

– În regulă. Îi voi spune lui Pete.

– Mulţumesc. Îşi aminti, brusc, motivul pentru care sunase. Norah, ştii cumva cine e Teri Washburn?

– *Acea* Teri Washburn? Starul? De ce mă întrebi?

– Am... am văzut-o pe Madison Avenue azi-dimineaţă.

– În carne şi oase? Pe cuvînt? Era ca un copil entuziasmat. Cum arată? Bătrînă? Tînără? Slabă? Grasă?

– Arată bine. A fost un star destul de mare, nu-i aşa?

– *Destul* de mare? Teri Washburn a fost *cea mai mare stea* – din toate punctele de vedere, dacă înţelegi la ce mă refer.

– Şi ce-a putut-o face să părăsească Hollywood-ul?

– N-aş spune că l-a părăsit. A fost dată afară.

Deci Teri îi spusese adevărul. Judd se simţea mai liniştit.

– Voi, doctorii, vă ţineţi capetele ascunse în nisip, aşa-i? Teri Washburn a fost implicată în unul dintre cele mai grozave scandaluri pe care le-a avut Hollywood-ul vreodată.

– Serios? spuse Judd. Ce s-a întîmplat?

Şi-a ucis prietenul.

Doisprezece

Începuse din nou să ningă. De pe strada aflată cu cincisprezece etaje mai jos, zgomotele traficului pluteau în sus, voalate de fulgii albi, pufoşi, care dansau în vîntul de gheaţă. În biroul luminat, de cealaltă parte a străzii, văzu chipul estompat al unei secretare, privind în jos pe fereastră.

– Norah, eşti sigură?

– Cînd e vorba de Hollywood, vorbeşti cu o enciclopedie ambulantă. Teri trăia cu şeful de la *Continental Studios*, dar mai avea în secret şi un

asistent de regie. L-a prins într-o noapte înşelînd-o şi l-a ucis înjunghilndu-l cu un cuţit. Şeful studioului a tras o mulţime de sfori, a plătit o mulţime de oameni şi afacerea s-a muşamalizat, considerîndu-se că a fost un accident. I s-a cerut să părăsească Hollywood-ul şi să nu se mai întoarcă niciodată. Şi nu a mai făcut-o.

Judd privea, încremenit, telefonul.

– Judd, eşti încă acolo?

– Da.

– Vocea îţi sună ciudat.

– Unde ai auzit toate astea?

– Să le aud? S-a scris despre asta în toate ziarele şi revistele. Toată lumea era la curent.

Cu excepţia lui.

– Mulţumesc, Norah. Salută-l pe Peter din partea mea. Închise.

Deci, aceasta era „întîmplarea obişnuită". Teri Washburn ucisese un om şi nu-i pomenise nimic. Şi dacă ucisese o dată...

Dus pe gînduri, luă o foaie de hîrtie şi scrise pe ea „Teri Washburn".

Telefonul sună. Judd ridică receptorul.

– Doctor Stevens...

– Verificam doar dacă totul este în ordine. Era detectivul Angeli. Vocea îi era încă răguşită din cauza răcelii.

Pe Judd îl cuprinse un sentiment de recunoştinţă. Cineva era de partea lui.

– Ceva nou?

Judd ezită. Nu vedea nici un motiv să nu-i spună de bombă.

– Au încercat din nou. Jude îi povesti lui Angeli despre Moody şi despre bomba care fusese plasată în maşina lui. Asta l-ar putea convinge pe McGreavy, încheie el.

– Unde e bomba? Vocea lui Angeli era surescitată. Judd şovăi.

– A fost demontată.

– A fost ce? întrebă Angeli, fără să-l vină să creadă. Cine a făcut-o?

– Moody. El a crezut că nu e ceva important.

– Să nu fie important? Ce crede el, pentru ce există poliţia? Am fi putut să ne dăm seama cine a montat-o, doar ultîndu-ne la ea. Avem un dosar cu M.O.-uri.

– M.O.-uri?

– *Modus operandi*. Oamenii ajung să lucreze după un tipar, atunci cînd e vorba de bombe. Dacă lucrează într-un anumit fel prima oară, există mari şanse să lucreze în continuare la fel – nu trebuie să-ţi explic ţie asta.

– Nu, spuse Judd, reflectînd la cele auzite. Moody trebuie să fi ştiut despre asta. Să aibă el un motiv pentru a nu-i arăta bomba lui McGreavy?

– Doctore Stevens, cum l-ai angajat pe Moody?

– L-am găsit în paginile galbene. Îi suna ridicol chiar în timp ce o spunea. Îl auzi pe Angeli înghiţind.

– Aha. Atunci nu ştii absolut nimic despre el.

– Am încredere în el. De ce?

– În clipa de faţă, spuse Angeli, nu cred că ar fi bine să ai încredere în cineva.

– Dar Moody nu poate avea nici o legătură cu

toate astea. Dumnezeule! L-am ales la întîmplare din cartea de telefon.

– Nu mă interesează unde l-ai găsit. Ceva nu-mi miroase a bine. Moody spune că a întins o cursă pentru a-i prinde pe cei care sînt pe urmele tale, dar nu închide cursa pînă nu îndepărtează momeala, ca noi să nu putem afla nimic. Apoi îţi arată o bombă în maşina ta, pe care se putea foarte bine să o fi pus el acolo. Şi îţi cîştigă încrederea. Aşa este?

– Presupun că se poate interpreta şi aşa, spuse Judd. Dar...

– Se poate ca prietenul tău, Moody, să fie un om cinstit, dar la fel de bine se poate să fie un escroc. Vreau să fii foarte atent pînă aflăm despre ce este vorba.

Moody, *duşmanul* lui? Îi venea greu să o creadă. Şi, totuşi, îşi aminti de îndoielile de la început, cînd crezuse că Moody îl trimite într-o ambuscadă.

– Ce anume vrei să fac? întrebă Judd.

– Ce-ai zice să pleci din oraş? Adică, să pleci *cu adevărat.*

– Nu pot să-mi părăsesc pacienţii.

– Doctore Stevens...

– Şi apoi, adăugă Judd, n-ar rezolva nimic, nu-i aşa? Nici măcar n-aş şti de ce anume fug. Cînd mă voi întoarce, totul va porni de la capăt.

Urmă un moment de tăcere.

– Ai dreptate. Angeli oftă şi oftatul se transformă într-un hîrîit gutural. Vocea îi era teribil de răguşită. Cînd urmează ca Moody să-ţi telefoneze din nou?

– Nu ştiu. Mi-a spus că are o idee cam cine s-ar

afla în spatele acestor crime.

– Ţi-a trecut prin minte că, indiferent cine se află în spate, îi poate plăti lui Moody mai mult decît tine? întrebă Angeli, insistînd asupra fiecărui cuvînt. Dacă îţi cere să te întîlneşti cu el, sună-mă. În următoarele două zile voi sta acasă în pat. Orice ai face, doctore, nu te întîlni singur cu el!

– Faci din ţînţar armăsar, pară Judd, doar pentru că Moody mi-a demontat bomba din maşină.

– E vorba despre ceva mai mult, spuse Angeli. Am o presimţire că nu ai ales omul potrivit.

– Te anunţ dacă mă va suna, promise Judd. Închise, răvăşit, telefonul. Era, oare, Angeli exagerat de suspicios? Era adevărat că Moody îl putuse minţi pe Judd în privinţa bombei, doar pentru a-i cîştiga încrederea. Apoi, următorul pas era uşor. Nu-i rămînea decît să-l sune pe Judd şi să-i ceară să se întîlnească într-un loc părăsit, sub pretextul că are nişte dovezi pentru el. Apoi... Judd se cutremură. Să se fi înşelat, oare, în privinţa caracterului lui Moody? Îşi aminti de reacţia lui atunci cînd îl văzuse pentru prima dată. Crezuse că era incapabil şi nu foarte inteligent. Apoi îşi dăduse seama că sub masca prostănacului se ascundea o minte ageră şi ascuţită. Dar asta nu însemna că poate să aibă încredere în el.Deşi... Auzi pe cineva intrînd în sala de aşteptare şi îşi privi ceasul. Anne! Îşi încuie repede casetele, se îndreptă spre uşă şi o deschise.

Anne aştepta în picioare. Era îmbrăcată într-un taior elegant de un albastru închis şi pe cap purta o pălărie minunată, care îi încadra faţa. Stătea

visătoare, pierdută în propriile ei gînduri, ignorînd faptul că Judd o privea. El o studie, covîrşit de frumuseţea ei, încercînd să găsească o cît de mică imperfecţiune, un motiv ca să se poată convinge că nu era potrivită pentru el, că, într-o zi, va găsi pe altcineva care să-l atragă mult mai mult. Vulpea şi strugurii. Nu Freud era părintele psihiatriei. Ci Esop.

– Bună, spuse el.

Ea îşi ridică privirea, tresărind surprinsă. Apoi zîmbi.

– Bună.

– Poftim înăuntru, doamnă Blake.

Intră în cabinet trecînd pe lîngă el, corpul ei atingîndu-l uşor pe al lui. Se întoarse şi îl privi cu ochii aceia incredibili.

– L-au găsit pe autorul accidentului de maşină? Pe chipul ei se citea îngrijorarea, interesul sincer.

Judd simţi din nou impulsul nesăbuit de a-i povesti totul. Însă ştia că nu o poate face. În cel mai bun caz, ar fi fost un şiretlic ieftin de a-i cîştiga simpatia. În cel mai rău, ar putea-o implica într-un pericol necunoscut.

– Încă nu. Îi arătă un scaun.

Anne îi privea faţa.

– Arăţi obosit. N-ar fi trebuit să te odihneşti puţin?

Oh, Dumnezeule. Nu credea că ar fi în stare să suporte mila cuiva. Nu acum. Şi nu a ei. Spuse:

– Mă simt bine. Mi-am anulat programările pentru astăzi. Centralista nu a putut să te găsească.

O expresie neliniştită trecu pe chipul ei. Se temea că-l deranjează. Anne – *să-l deranjez!*

– Îmi pare rău. Poate ar fi mai bine să plec...

– Te rog, nu, spuse el repede. Mă bucur că nu ai putut fi găsită. Era, poate, pentru ultima oară cînd o vedea. Cum te mai simţi? întrebă el.

Ea ezită, începu să spună ceva, apoi se răzgîndi.

– Puţin confuză.

Se uita ciudat la el şi exista ceva în privirea ei, ceva ce atinse o coardă sensibilă, demult uitată în sufletul lui, pe care aproape că şi-o amintea, deşi foarte vag. Simţi ardoarea revărsîndu-se din ea, o dorinţă fizică copleşitoare, şi, brusc, îşi dădu seama ce face. Îi atribuia ei propriile lui emoţii. Şi, pentru o clipă, se lăsase păcălit, ca un student în anul întîi la psihiatrie.

– Cînd pleci în Europa? întrebă el.

– În dimineaţa de Crăciun.

– Doar tu şi soţul tău? Se simţea ca un idiot trăncănind despre fleacuri. Ca un personaj din Sinclair Lewis. Unde vei călători?

– Stockholm – Paris – Londra – Roma.

Mi-ar plăcea să-ţi arăt Roma, îşi zise el. Petrecuse un an acolo, ca doctor la spitalul american. Lîngă Grădinile Tivoli exista un fantastic restaurant vechi, numit *Cybèle*, situat sus pe munte, în apropierea unui altar păgîn, unde puteai să stai la soare şi să priveşti sutele de porumbei sălbatici întunecînd cerul deasupra stîncilor cenuşii.

Iar Anne pleca la Roma cu soţul ei.

– Va fi o a doua lună de miere, spuse ea. Se simţea încordare în vocea ei, însă atît de vagă, încît el aproape că şi-ar fi putut-o imagina. O ureche nepregătită nu ar fi sesizat-o.

Judd o privi mai atent. La suprafaţă, părea calmă,

normală, dar el îi observă tensiunea nervoasă. Dacă aceasta era imaginea unei tinere îndrăgostite, în drum spre Europa, într-o a doua lună de miere, atunci ceva îi lipsea acestei imagini.

Şi, brusc, îşi dădu seama ce era de fapt.

Anne nu era entuziasmată de această călătorie. Sau dacă era, un sentiment mult mai puternic umbrea acest entuziasm. Tristeţe? Regret?

Îşi dădu seama că se uită fix la ea.

– Cît – cît timp vei fi plecată? Se bîlbîia din nou.

Un zîmbet fugar se aşternu pe chipul ei, de parcă ştia prin ce trecea el.

– Nu sînt sigură, răspunse ea grav. Planurile lui Anthony sînt destul de vagi.

– Înţeleg. Judd privi în jos spre covor, simţindu-se mizerabil. Trebuia să pună punct. Nu putea să o lase pe Anne să plece, crezînd că este un idiot. Trebuia să o izgonească.

– Doamnă Blake... începu el.

– Da?

Încercă să-i vorbească cît mai nepăsător.

– Te-am chemat din motive false. Nu era necesar să mai vii încă o dată. Am vrut doar să – să-mi iau rămas bun.

Ciudat, inexplicabil, o parte a încordării ei păru să dispară.

– Ştiu, spuse ea încet. Şi eu am vrut să-mi iau rămas bun. Ceva din vocea ei îi merse drept la inimă.

Se ridică să plece.

– Judd... Se uită la el, susţinîndu-i privirea, şi el văzu în ochii ei ceea ce ea trebuie să fi văzut în ai lui. Era o proiecţie în oglindă a unei iubiri care îi atrăgea

ca un magnet. Judd făcu un pas spre ea, apoi se opri. Nu putea să o implice în pericolul care îl amenința pe el. Cînd, în sfîrșit, vorbi, Judd reuși să se stăpînească.

– Trimite-mi o ilustrată din Roma.

Ea continua să-l privească.

– Te rog, Judd, ai grijă de tine.

El dădu din cap, neîndrăznind să vorbească.

Iar ea plecă.

Telefonul sună de trei ori, înainte ca Judd să-l audă. Ridică receptorul.

– Tu eşti, doctore? Era Moody. Vocea lui, practic, răbufni afară din receptor, fremătînd exaltată. Eşti singur?

– Da.

În exaltarea lui Moody exista o notă stranie pe care Judd nu reuşi să o identifice exact. Prudenţă? Teamă?

– Doctore, îţi aminteşti că ţi-am spus că am o bănuială cam cine ar putea fi în spatele acestor întîmplări?

– Da...

– Am avut dreptate.

Judd înlemni.

– Ştii cine i-a ucis pe Hanson şi pe Carol?

– Îmi. Ştiu cine. Şi ştiu de ce. Tu urmezi, doctore.

– Spune-mi.

– Nu la telefon, spuse Moody. Ar fi mai bine să ne întîlnim undeva şi să discutăm. Vino singur.

Judd privi ţintă receptorul din mîna lui.

Vino singur!

– Mă auzi? întrebă vocea lui Moody.

– Da, răspunse Judd, repede. Ce-l sfătuise Angeli? *Indiferent ce faci, doctore, nu te întîlni singur cu el.* De ce nu ne putem întîlni aici? întrebă el, încercînd să cîştige timp.

– Cred că am fost urmărit. Am reuşit să scap de el. Te sun de la *Compania de ambalare a cărnii Five Star.* E pe strada Twenty-third, la vest de Tenth Avenue, lîngă docuri.

Lui Judd încă îi era imposibil să creadă că Moody îl atrăgea într-o cursă. Se hotărî să-l testeze.

– Îl aduc pe Angeli cu mine.

Vocea lui Moody deveni aspră.

– Nu aduci pe nimeni. Vino singur.

Deci asta era.

Judd se gîndi la grăsuţul Buddha de la celălalt capăt al firului. Nevinovatul lui prieten care îl taxa de cincizeci de dolari pe zi, plus cheltuielile, şi care acum îi punea la cale uciderea. Vocea lui Judd rămase neschimbată.

– În regulă, spuse el. Voi veni imediat. Mai făcu o încercare. Eşti sigur că ştii despre ce e vorba, Moody?

– Foarte sigur, doctore. Ai auzit vreodată de Don Vinton? Şi Moody închise.

Judd rămase nemişcat, încercînd să analizeze furtuna de emoţii care pusese stăpînire pe el. Căută numărul de telefon de acasă al lui Angeli şi îl formă.

Telefonul sună de cinci ori şi Judd se simţi dintr-odată cuprins de o spaimă îngrozitoare că Angeli s-ar putea să nu fie acasă. Să îndrăznească să se întîlnească cu Moody?

Apoi auzi vocea nazală a lui Angeli.

– Alo?

– Judd Stevens. Moody tocmai a sunat.

Vocea lui Angeli exprima un interes crescînd.

– Ce-a spus?

Judd şovăi, pătruns de o ultimă rămăşiţă de loialitate inexplicabilă şi – da, afecţiune – faţă de rotofeiul plin de ifose care plănuia să-l ucidă cu sînge rece.

– Mi-a cerut să ne întîlnim la *Compania de ambalare a cărnii Five Star*. E pe strada Twenty-third, lîngă Tenth Avenue. Mi-a spus să mă duc singur.

Angeli rîse fără veselie.

– Ştiam eu că asta va face. Nu te mişca din cabinet, doctore. Îl voi suna pe locotenentul McGreavy. Vom veni amîndoi să te luăm.

– În regulă, spuse Judd. Închise încet. Norman Z. Moody. Un Buddha vesel din paginile galbene. Îl învălui o tristeţe neaşteptată. Îi plăcuse Moody. Şi avusese încredere în el.

Iar acum, Moody îl aştepta pentru a-l ucide.

Treisprezece

Peste douăzeci de minute, Judd descuia cabinetul pentru a-i lăsa înăuntru pe Angeli şi pe McGreavy. Ochii lui Angeli erau roşii şi înlăcrimaţi. Vocea îi era răguşită. Judd regretă pe moment că-l făcuse să se scoale din pat. Salutul lui McGreavy fusese scurt şi ostil.

– I-am povestit locotenentului McGreavy despre telefonul lui Norman Moody, spuse Angeli.

– Hm. Hai să vedem despre ce dracu' e vorba, spuse McGreavy, tăios.

Cinci minute mai tîrziu, erau într-o maşină fără insemnele poliţiei, în drum spre West Side. Angeli era la volan. Ninsoarea uşoară se oprise, iar palidele raze ale soarelui de după-amiază cedaseră în faţa stratului apăsător al norilor care anunţau furtuna şi care străbăteau cerul Manhattan-ului. În depărtare se auzi un puternic bubuit de tunet, apoi sabia fulgerului, zimţată şi strălucitoare. Picături de ploaie începură să împroaşte parbrizul. Pe măsură ce maşina înainta, zgîrie-norii uriaşi, avîntaţi spre culmi, cedară locul clădirilor mici, dezolante, înghesuite una într-alta, parcă pentru a se feri de frigul muşcător.

Maşina întoarse pe strada Twenty-third, luînd-o spre vest în direcţia rîului Hudson. Au intrat într-o zonă a curţilor pline de gunoaie, a magazinelor prost luminate, a barurilor prăfuite, apoi, trecînd de ele, spre garaje, platforme cu camioane şi companii de transport. Cînd maşina se apropie de colţul cu Tenth Avenue, McGreavy îi ceru lui Angeli să oprească lîngă trotuar.

– Pornim de aici. McGreavy se întoarse spre Judd. Moody nu ţi-a spus dacă va mai fi cineva cu el?

– Nu.

McGreavy îşi desfăcu nasturii de la palton şi îşi mută pistolul din tocul de la umăr în buzunarul paltonului. Angeli îi urmă exemplul.

– Rămîi în spatele nostru, îi porunci McGreavy lui Judd.

Cei trei bărbaţi au pornit la drum, ferindu-şi capetele de ploaia biciuită de vînt. La jumătatea străzii au dat peste o clădire dărăpănată, cu o pancartă

ştearsă deasupra uşii pe care era scris:

COMPANIA FIVE STAR

Nu se vedeau nici maşini, nici camioane, nici lumini, nici un semn de viaţă.

Cei doi poliţişti s-au îndreptat spre uşă, fiecare de cîte o parte. McGreavy încercă uşa. Era încuiată. Privi în jur, dar nu văzu nici o sonerie. Ascultară. Linişte, cu excepţia picăturilor de ploaie.

– Se pare că-i închis, spuse Angeli.

– Probabil că este, replică McGreavy E vinerea de dinaintea Crăciunului. Cele mai multe companii le dau drumul angajaţilor în jurul prînzului.

– Trebuie să existe o rampă pentru încărcare.

Judd îi urmă în timp ce ei se mişcau, prudenţi, spre capătul clădirii, străduindu-se să ocolească bălţile cu apă. Au ajuns la o alee de serviciu şi, privind de-a lungul ei, au putut vedea o platformă de încărcare, camioanele fiind parcate în faţa ei. Nu se vedea nici un fel de activitate. Au pornit din nou ajungînd lîngă platformă.

– O.K., îi spuse McGreavy lui Judd. Strigă-l.

Judd ezită, simţindu-se inexplicabil de trist că îl trădează pe Moody. Apoi îşi ridică vocea:

– Moody! Singurul răspuns fu urletul unui motan deranjat în căutarea unui adăpost uscat. Moody!

La capătul platformei se vedea o uşă mare de lemn care se deschidea alunecînd, folosită pentru transportarea mărfurilor din interiorul depozitului spre zona unde se încărcau camioanele. McGreavy se săltă deasupra, surprinzător de agil pentru un bărbat aşa de voinic. Îl urmă Angeli, apoi Judd. Angeli merse

la uşa de lemn şi o împinse. Nu era încuiată. Uşa se deschise rulînd, cu un scrîşnet de protest puternic şi ascuţit. Motanul îi răspunse plin de speranţă, uitînd de adăpost. În depozit era întuneric beznă.

– Ai adus o lanternă? îl întrebă McGreavy pe Angeli.

– Nu.

– La dracu'!

Înaintară încet, cu grijă, prin bezna de nepătruns. Judd strigă din nou:

– Moody! Sînt Judd Stevens.

Nu se auzea nimic altceva decît scîrţîitul scîndurilor pe care păşeau. McGreavy scotoci prin buzunare şi scoase o cutie de chibrituri. Aprinse unul şi îl ţinu în sus. Lumina lui slabă aruncă o scînteie tremurătoare în ceea ce părea a fi o enormă peşteră pustie. Chibritul se stinse.

– Găseşte afurisitul ăla de întrerupător, spuse McGreavy. Acesta a fost ultimul meu chibrit.

Judd putea să-l audă pe Angeli pipăind de-a lungul pereţilor, căutînd întrerupătorul. Judd continuă să se mişte înainte. Nu-i vedea pe ceilalţi doi.

– Moody! strigă el.

Auzi vocea lui Angeli.

– Am găsit întrerupătorul. Îl învîrti. Nu se întîmplă nimic.

– Poate că au scos siguranţele, spuse McGreavy.

Judd se lovi de un perete. Luîndu-şi inima în dinţi, întinse mîna şi degetele lui apucară o clanţă. Împinse în jos şi trase. O uşă masivă se deschise şi un suflu de aer îngheţat îl lovi.

– Am găsit o uşă, strigă el.

Păşi peste un prag şi înaintă cu prudenţă. Auzi uşa închizîndu-se în urma lui şi inima începu să-i bată nebuneşte. Deşi părea imposibil, aici era şi mai întuneric decît în cealaltă cameră, de parcă ar fi intrat într-o beznă şi mai adîncă.

– Moody! Moody!

O linişte grea, apăsătoare. Moody *trebuia* să fie pe aici pe undeva. Dacă nu era, Judd ştia ce va crede McGreavy. Ca băiatul care strigase din nou că vine lupul.

Judd făcu încă un pas înainte şi dintr-odată simţi carne rece lipindu-i-se de faţă. Înfricoşat, se smuci într-o parte, iar fiorul de groază care-l străbătu îi făcu părul măciucă. Deveni conştient de mirosul înţepător al sîngelui şi al morţii. Întunericul adăpostea ceva cumplit, ce aştepta să se arunce asupra lui. Pielea de pe cap îl furnica din cauza spaimei şi inima îi zvîcnea atît de repede, încît respira cu greu. Cu degete tremurînde, căută în palton o cutie de chibrituri, o găsi şi aprinse unul. În lumina lui văzu un enorm ochi mort ivindu-se ameninţător în faţa lui şi trecu o secundă oribilă pînă să-şi dea seama că privea o vacă tăiată, atîrnînd de un cîrlig. Zări dintr-o privire fugară şi alte hoituri de animale atîrnînd de cîrlige, şi cadrul unei uşi la celălalt capăt al încăperii, înainte ca chibritul să se stingă. Uşa ducea, probabil, la un birou. Se putea ca Moody să-l aştepte acolo.

Judd îşi continuă drumul prin interiorul cavernei negre, îndreptîndu-se spre uşă. Simţi din nou atingerea rece a cărnii moarte de animal. Făcu

repede un pas lateral, continuînd să înainteze prudent spre uşă.

– Moody!

Se întrebă unde sînt Angelli şi McGreavy. Trecu pe lîngă stîrvurile de animale, simţind cum cineva, cu un macabru simţ al umorului, făcea o glumă oribilă, demenţială. Dar cine şi de ce, era peste puterea lui de înţelegere. Apropiindu-se de uşă, se lovi de un alt hoit care atîrna.

Judd se opri pentru a-şi da seama unde se află. Îşi aprinse ultimul chibrit. În faţa lui, tras în cîrlig şi rînjind obscen, se afla trupul lui Norman Z. Moody. Chibritul se stinse.

Paisprezece

Oamenii procuraturii îşi încheiaseră cercetările şi plecaseră. Corpul lui Moody fusese luat şi toată lumea părăsise clădirea, cu excepţia lui Judd, a lui Angeli şi McGreavy. Erau aşezaţi în biroul directorului, decorat cu cîteva impozante calendare cu nuduri, o masă veche, un scaun rotitor şi două dulapuri mici. Luminile erau aprinse şi funcţiona şi un radiator electric.

Directorul companiei, un anume domn Paul Moretti, fusese găsit şi adus de la o petrecere de

dinaintea Crăciunului, pentru a răspunde la cîteva întrebări. Le explicase că din moment ce era vacanţă de sărbători, le dăduse drumul la prînz angajaţilor săi. Încuiase totul la douăsprezece treizeci şi, din cîte ştia el, atunci nu mai rămăsese nimeni în clădire. Domnul Moretti era beat şi arţăgos, iar cînd McGreavy îşi dăduse seama că nu le mai putea fi de nici un ajutor, găsise pe cineva să-l ducă acasă. Judd era vag conştient de ce se întîmpla în cameră. Gîndurile îi zburau mereu la Moody, un om atît de vesel şi plin de viaţă, murind într-un mod atît de crunt. Şi Judd se considera vinovat. Dacă nu l-ar fi implicat pe micuţul detectiv în problemele lui, acesta ar mai fi fost şi acum în viaţă.

Era aproape miezul nopţii. Judd repetase obosit, pentru a zecea oară, povestea telefonului primit de la Moody, McGreavy, înfofolit în paltonul său, stătea şi-l privea, molfăind furios dintr-un trabuc. În cele din urmă, spuse:

– Citeşti cărţi poliţiste?

Judd îl privi surprins.

– Nu. De ce?

– Îţi spun eu de ce. Cred că eşti mult prea grozav pentru a fi real, doctore Stevens. De la bun început, am ştiut că eşti vîrît pînă-n gît în afacerea asta. Şi ţi-am şi spus-o. Deci, ce se întîmplă? Dintr-odată te transformi în ţintă, în loc de ucigaş. Mai întîi pretinzi că te loveşte o maşină şi...

– O maşină, *într-adevăr*, l-a lovit, îi reaminti Angeli.

– Vreun puşti neîndemînatic, se răsti McGreavy. Ar

fi putut fi aranjat de un complice al doctorului. Se reîntoarse spre Judd. Pe urmă, îl sună pe detectivul Angeli spunîndu-i o poveste cusută cu aţă albă despre doi oameni care vor să-ţi pătrundă în cabinet şi să te ucidă.

– Au pătruns, *într-adevăr,* spuse Judd.

– Nu, n-au făcut-o, se răsti McGreavy. Au intrat folosindu-se de o cheie specială. Vocea i se înăspri. Ai spus că există doar două chei la uşa de la cabinet – a ta şi a lui Carol Roberts.

– Exact. Şi am spus că au făcut o copie după cheia lui Carol.

– Ştiu foarte bine ce mi-ai spus. Am făcut un test de parafină. După cheia lui Carol nu s-a făcut nici o copie. Făcu o pauză pentru ca sensul cuvintelor lui să fie bine înţeles. Şi, din moment ce noi avem cheia ei, înseamnă că doar a ta putea fi folosită, nu-i aşa?

Judd se uită la el, fără să poată articula nici un sunet.

– Pentru că eu nu acceptam teoria criminalului psihopat, angajezi un detectiv din paginile galbene, iar el, în mod convenabil, găseşte o bombă în maşină. Doar că eu nu o mai pot vedea pentru că nu mai e acolo unde a fost pusă. Apoi, hotărăşti că a venit timpul să-mi mai pasezi un cadavru şi pui la cale toată şarada asta despre un telefon de la Moody, care ştie cine este acest nebun misterios care a decis să te ucidă. Şi ce se întîmplă? Venim aici şi-l găsim atîrnînd în cîrlig.

Judd tremura de furie.

– Nu sînt răspunzător pentru ce s-a întîmplat.

McGreavy îl învrednici cu o privire lungă, pătrunzătoare.

– Ştii care este unicul motiv pentru care nu te-am arestat încă? Pentru că nu am găsit încă nici o logică în această enigmă. Dar voi găsi, doctore. Îţi promit. Se ridică în picioare.

Judd îşi aminti brusc.

– Stai puţin! spuse el. Dar acest Don Vinton?

– Ce e cu el?

– Moody mi-a spus că el este cel care a pus la cale totul.

– Cunoşti pe cineva care se numeşte Don Vinton?

– Nu, spuse Judd Dar – dar presupun că trebuie să fie cunoscut de poliţie.

– Niciodată nu am auzit de el. McGreavy se întoarse spre Angeli. Acesta clătină din cap.

– O.K. Caută-l pe acest Don Vinton. La FBI. Interpol. La departamentele de poliţie din toate marile oraşe din America. Privi spre Judd. Mulţumit?

Judd înclină din cap. Indiferent cine era el, trebuia să aibă un cazier. Nu putea fi greu de identificat.

Se gîndi din nou la Moody, la aforismele lui gata pregătite şi la mintea lui ageră. Fusese urmărit. Era greu de crezut că mai spusese cuiva despre această întîlnire, pentru că accentuase ca ea să fie ţinută în secret. Cel puţin acum cunoşteau numele bărbatului pe care îl căutau.

Praemonitus, praemunitas.

Paza bună trece primejdia rea.

Relatări despre moartea lui Norman Z. Moody ocupau primele pagini ale ziarelor din dimineaţa următoare. Judd cumpără unul în drum spre cabinetul său. Era şi el amintit pe scurt ca martor care descoperise cadavrul, împreună cu poliţia, însă McGreavy reuşise să ascundă presei întregul adevăr. McGreavy dirija lucrurile în favoarea sa. Judd se întrebă ce va crede Anne.

Era sîmbăta în care Judd îşi făcea, de obicei, vizitele la clinică. Aranjase să-l înlocuiască cineva. Urcă spre cabinetul său, singur în ascensor, asigurîndu-se că nimeni nu stă la pîndă pe coridor. Se întreba, chiar în timp ce studia atent coridorul, cît timp poate trăi cineva aşa, aşteptînd ca un asasin să lovească în orice clipă.

De vreo zece ori în timpul dimineţii, vru să ridice receptorul şi să-l sune pe detectivul Angeli pentru a-l întreba dacă aflase ceva despre Don Vinton, dar, de fiecare dată, îşi înfrînă nerăbdarea. Angeli îl va anunţa, cu siguranţă, de îndată ce va şti ceva. Judd îşi stoarse creierii căutînd să descopere care ar putea fi motivul obsesiei acestui Don Vinton. Un pacient pe care Judd îl tratase cu mulţi ani în urmă, poate chiar în primii ani de practică. Cineva care simţea că Judd îl dispreţuise sau îl jignise într-un fel sau altul. Dar nu-şi putea aminti un pacient pe nume Vinton.

La prînz auzi pe cineva încercînd să deschidă uşa de la coridor. Era Angeli. Judd nu-şi putea da seama

de nimic, după expresia feţei lui, doar că arăta mai bolnav şi mai obosit. Nasul îi era roşu şi înfundat. Intră în cabinet şi se prăbuşi pe un scaun, frînt de oboseală.

– Aţi găsit ceva referitor la Don Vinton? întrebă Judd, cu nerăbdare.

Angeli dădu din cap.

– Am primit telexuri de la FBI, de la departamentele de poliţie din toate marile oraşe ale Americii şi de la Interpol. Judd aştepta, temîndu-se să respire. Nimeni n-a auzit vreodată de Don Vinton.

Judd îl privi, fără să-i vină să creadă, simţind că inima îi sare afară din piept.

– Dar este imposibil! Adică – *cineva* trebuie să fi auzit de el. Un om care a fost capabil să facă toate astea n-a apărut din senin!

– Aşa a spus şi McGreavy, replică Angeli. Doctore, eu şi oamenii mei ne-am petrecut toată noaptea verificîndu-i pe toţi cei pe care îi cheamă Don Vinton în Manhattan şi în împrejurimi. Am ajuns chiar pînă în New Jersey şi Connecticut. Scoase din buzunar un sul de hîrtie şi i-l arătă lui Judd. Am găsit unsprezece Don Vinton în cartea de telefon care îşi scriu numele „ton", patru care îl scriu „ten" şi doi care îl scriu „tin". Am încercat pînă şi considerîndu-l un nume întreg. Am restrîns numărul suspecţilor la cinci şi i-am verificat pe fiecare în parte. Unul e paralitic. Unul e preot. Unul e vicepreşedintele unei bănci. Unul e pompier care a fost de serviciu cînd s-au petrecut cele două crime. Şi a mai rămas unul. E proprietarul unui magazin de animale de casă şi trebuie să aibă

peste optzeci de ani.

Lui Judd i se uscă gîtul. Îşi dădu seama dintr-odată cît de mult se bazase pe faptul că poliţia trebuia să descopere ceva. Bineînţeles că Moody nu i-ar fi spus acest nume dacă nu ar fi fost sigur de ceea ce aflase. Şi nu-i spusese că Don Vinton ar fi fost un complice; era cel care conducea din umbră întreaga operaţiune. Era de neconceput ca poliţia să nu aibă un cazier al unui astfel de om. Moody fusese ucis pentru că descoperise adevărul. Iar acum, că Moddy fusese eliminat, Judd era din nou complet singur. Pînza de păianjen se strîngea în jurul lui.

– Îmi pare rău, spuse Angeli.

Judd îl privi şi îşi aduse brusc aminte că Angeli nu plecase acasă toată noaptea.

– Îţi mulţumesc că ai încercat, spuse recunoscător.

Angeli se aplecă înainte.

– Eşti sigur că l-ai auzit bine pe Moody?

– Da. Judd închise ochii, concentrîndu-se. Îl întrebase pe Moody dacă era ferm convins că ştie cine este în spatele întregii afaceri. Auzi din nou vocea lui Moody. Absolut sigur. *Ai auzit vreodată de Don Vinton? Don Vinton.* Deschise ochii. Da, repetă el.

Angeli oftă.

– Atunci am ajuns la un punct mort. Rîse cu amărăciune. N-am vrut să fac un joc de cuvinte. Strănută.

– Ar fi mai bine să mergi acasă şi să te bagi în pat.

Angeli se ridică.

– Da. Probabil.

Judd ezită.

– De cît timp eşti partenerul lui McGreavy?

– Acesta este primul caz la care lucrăm împreună. De ce?

– Îl crezi capabil să mă acuze de crimă?

Angeli strănută din nou.

– Cred că s-ar putea să ai dreptate, doctore. Ar fi bine să mă bag în pat. Porni spre uşă.

– S-ar putea să am un fir, spuse Judd.

Angeli se opri şi se întoarse.

– Continuă.

Judd îi povesti despre Teri. Adăugă că îi va verifica pe cîţiva din foştii prieteni ai lui John Hanson.

– Nu mi se pare ceva interesant, îi spuse Angeli sincer, dar bănuiesc că e mai mult decît nimic.

– M-am săturat pînă peste cap să fiu o ţintă. Voi lupta. Şi voi începe prin a-i căuta.

Angeli îl privi atent.

– Cum? Ne luptăm cu o umbră.

– Cînd martorii descriu un suspect, poliţia face un portret însumînd toate descrierile făcute. Am dreptate?

Angeli înclină din cap

– Un portret robot.

Judd începu să măsoare camera cu paşi mari, surescitat şi tulburat.

– Îţi voi face un portret robot al personalităţii celui care a pus totul la cale.

– Cum ai putea face aşa ceva? Nu l-ai văzut niciodată. Ar putea fi oricine.

– Nu, n-ar putea, îl corectă Judd. Căutăm pe cineva foarte, foarte deosebit.

– Cineva care e nebun.

– Nebunia e doar un cuvînt fără înţeles. Nu are o semnificaţie determinată clar din punct de vedere medical. Echilibrul mintal este doar capacitatea minţii de a se adapta realităţii. Dacă nu ne putem adapta, fie că ne ascundem de realitate, fie că ne considerăm deasupra vieţii, drept nişte fiinţe supranaturale, care nu trebuie să respecte nici o regulă.

– Omul nostru crede că este superior tuturor.

– Exact. Într-o situaţie periculoasă oamenii au, de obicei, de ales între trei posibilităţi. Să fugă, să facă un compromis sau să atace. Omul nostru atacă.

– Deci e un alienat mintal.

– Nu. Alienaţii mintali rareori ucid. Puterea lor de concentrare este extrem de scurtă. Noi avem de-a face cu cineva care este mult mai complicat. Poate fi somatic, hipofrenic, schizoid, cicloidal – sau orice combinaţie între acestea. Poate că e vorba despre altceva – amnezie temporară precedată de acte iraţionale. Însă esenţialul este că înfăţişarea şi comportarea sa vor părea tuturor perfecte.

– Deci, nu avem nici un indiciu.

– Greşeşti. Avem o mulţime de indicii. Îţi pot face chiar şi o descriere fizică, spuse Judd. Îşi miji ochii, concentrîndu-se. Don Vinton este peste înălţimea medie, bine proporţionat, şi are corpul unui atlet. Are o înfăţişare îngrijită şi este meticulos în tot ce face. Nu are nici un talent artistic. Nu pictează, nu scrie şi nu cîntă la pian.

Angeli se holba la el cu gura deschisă.

Judd continuă, vorbind mai repede, subiectul însufleţindu-l.

– Nu face parte din nici un club sau organizaţie. Dacă nu e cel care le conduce. E un om care vrea să controleze totul. E nemilos şi nu are răbdare. Ticluieşte planuri grandioase. Spre exemplu, niciodată nu se va implica în furtişaguri. Dacă are cazier, va fi pentru atac asupra unei bănci, răpire sau crimă. Entuziasmul lui Judd creştea. Imaginea din mintea sa era tot mai clară. Cînd îl veţi prinde, veţi afla, probabil, că a fost respins de unul din părinţi în copilărie.

Angeli îl întrerupse.

– Doctore, nu vreau să-ţi dezumflu balonul, dar s-ar putea să fie un toxicoman drogat care...

– Nu. Cel pe care îl căutăm nu ia droguri. Judd vorbea foarte sigur de el. Şi îţi mai spun ceva despre el. A practicat sporturi dure în şcoală. Fotbal sau hochei. Nu-l interesează şahul, scrable sau rebusurile.

Angeli îl urmărea sceptic.

– Au fost mai mulţi, nu doar unul, obiectă el. Chiar tu ai spus-o.

– Îţi fac o descriere a acestui Don Vinton, spuse Judd. Cel care e creierul. Şi încă ceva despre el. E de origine latină.

– Ce te face să crezi?

– Din cauza metodelor folosite pentru a ucide. Un cuţit – acid – o bombă. E un sud-american, italian sau spaniol. Respiră adînc. Acesta este portretul robot. Acesta este bărbatul care a comis trei crime şi se

pregăteşte să mă ucidă şi pe mine.

Angeli înghiţi în sec.

– De unde naiba ştii toate astea?

Judd se aşeză şi se aplecă spre Angeli.

– E meseria mea.

– Partea mintală, da. Dar cum poţi să-mi faci o descriere fizică a unui om pe care nu l-ai văzut niciodată?

– Prin eliminare. Un doctor pe nume Kretschmer a descoperit că optzeci şi cinci la sută dintre cei care suferă de paranoia au corpuri atletice, bine construite. Omul nostru este, evident, un paranoic. Suferă de iluzia grandorii. Este un megalomaniac care crede că se situează deasupra legii.

– Atunci de ce nu a fost închis cu mult timp în urmă?

– Pentru că poartă o mască.

– Poftim?

– Toţi purtăm măşti, Angeli. Din momentul în care trecem de la copilărie, sîntem învăţaţi să ne ascundem adevăratele sentimente, să ne camuflăm frica şi ura. Vocea îi era autoritară. Dar supus unei solicitări nervoase, Don Vinton îşi va arunca masca şi îşi va arăta adevărata faţă.

– Înţeleg.

– Ego-ul său este punctul lui vulnerabil. Dacă este ameninţat – într-adevăr ameninţat – va claca. Acum se află la marginea prăpastiei. Încă puţin şi va cădea. Ezită, apoi continuă, vorbind parcă cu el însuşi. Este un om cu mana.

– Cu ce?

– Mana. Un termen folosit de oamenii primitivi pentru un om care exercită influenţă asupra celorlalţi din cauza demonilor din el, un om cu o personalitate copleşitoare.

– Ai spus că nu pictează, nu scrie şi nu cîntă la pian. De unde ştii asta?

– Lumea e plină de artişti care sînt schizofrenici. Cei mai mulţi reuşesc să-şi ducă viaţa fără nici o violenţă, pentru că munca lor le permite să se descarce. Omul nostru nu are această şansă de eliberare. Singura modalitate de a scăpa de presiunea din el este să erupă: Hanson – Carol – Moody.

– Vrei să spui că astea au fost doar crime fără sens care să...

– Nu erau lipsite de sens pentru el. Dimpotrivă... Mintea îi funcţiona rapid. Mai multe amănunte ale enigmei începură să-i fie clare. Se blestemă în gînd pentru că fusese prea orb şi speriat, pentru a le vedea. Eu sînt cel pe care Don Vinton îl doreşte mort – ţinta principală. John Hanson a fost ucis din greşeală, pentru că a fost confundat cu mine Cînd ucigaşul şi-a descoperit greşeala, a venit la cabinet pentru a încerca din nou. Eu plecasem deja, dar a găsit-o pe Carol. Vocea îi deveni aspră.

– Şi a ucis-o pentru ca ea să nu-l poată identifica.

– Nu. Bărbatul pe care îl căutăm nu este un sadic. Carol a fost torturată pentru că el dorea ceva. Să zicem, o dovadă incriminatorie Iar ea nu a vrut – sau nu a putut – să i-o ofere

– Ce fel de dovadă? se interesă Angeli

– Habar n-am. spuse Judd Dar este cheia întregii

probleme. Moody a găsit răspunsul şi de aceea a fost ucis.

– Există încă ceva ce pare de neînţeles. Dacă te-ar fi ucis pe stradă, nu ar fi avut dovada. Nu se potriveşte cu restul teoriei tale, insistă Angeli.

– Ba da. Să presupunem că dovada se află pe una din casetele mele. În ea însă poate fi ceva complet lipsit de importanţă, dar dacă este legat de alte întîmplări, ar putea deveni o ameninţare. Aşa că nu există decît două posibilităţi. Fie să-mi fie luată, fie să fiu eliminat pentru a nu o putea arăta nimănui. Mai întîi au încercat să mă elimine. Dar au făcut o greşeală şi l-au ucis pe Hanson. Apoi, au apelat la a doua alternativă. Au încercat să o obţină de la Carol. Pentru că nu au reuşit, s-au hotărît să încerce din nou să mă ucidă. În accidentul de maşină. Am fost, probabil, urmărit cînd m-am dus la Moody, iar el, la rîndul lui, a fost urmărit. Cînd a descoperit adevărul, l-au ucis.

Angeli îl privi, încruntîndu-se uşor.

– De aceea ucigaşul nu se va opri pînă nu voi muri şi eu. Judd trase concluzia încet. A devenit un joc al morţii şi bărbatul pe care l-am descris nu suportă să piardă.

Angeli îl studia, cîntărind ceea ce i se spusese.

– Dacă ai dreptate, replică el, în cele din urmă, vei avea nevoie de protecţie. Îşi scoase pistolul, săltă încărcătorul pentru a se asigura că este plin.

– Mulţumesc, Angeli, dar n-am nevoie de un pistol. Mă voi lupta cu ei cu propriile mele arme

Se auzi deschizîndu-se uşa de la sala de aşteptare

– Aşteptai pe cineva?

Judd căltină din cap.

– Nu. Nu am nici un pacient în această după amiază.

Cu pistolul în mînă, Angeli păşi repede spre uşa care ducea în sala de aşteptare. Se dădu la o parte şi o deschise brusc. În faţa uşii se afla Peter Hadley, cu o expresie uluită întipărită pe chip.

– Cine eşti? se răsti Angeli.

Judd veni lîngă uşă.

– E în regulă, spuse el repede. Este un prieten de-al meu.

– Ei! Ce dracu se întîmplă aici? întrebă Peter.

– Îmi pare rău, îşi ceru scuze Angeli. Îşi puse arma la loc.

– Acesta este doctorul Peter Hadley – detectivul Angeli.

– Ce fel de casă de ţicniţi ai tu aici? întrebă Peter.

– Au fost nişte probleme, îi explică Angeli. S-a... s-a pătruns prin forţă în acest cabinet şi ne-am gîndit că, indiferent cine a făcut-o, s-ar putea să se întoarcă.

Judd înţelese aluzia.

– Da. Nu au găsit ceea ce căutau.

– Are vreo legătură cu moartea lui Carol? întrebă Peter.

Angeli vorbi înainte ca Judd să-i poată răspunde.

– Nu sîntem siguri. Deocamdată i s-a cerut doctorului Stevens să nu discute despre acest caz.

– Înţeleg, spuse Peter. Privi spre Judd. Mai luăm prînzul împreună?

Judd îşi dădu seama că uitase.

– Firește, spuse el repede. Se întoarse spre

Angeli. Cred că am discutat toate problemele.

– Şi încă cum, fu de acord Angeli. Eşti sigur că nu vrei... Arătă spre pistol.

Judd clătină din cap.

– Nu, mulţumesc.

– O.K. Ai grijă, spuse Angeli.

– Voi avea, promise Judd. Voi pleca.

Judd fu preocupat în timpul prînzului şi Peter îl lăsă în pace. Au discutat despre prietenii comuni, despre pacienţii pe care îi trataseră împreună. Peter îi povesti lui Judd că vorbise cu şeful lui Harrison Burke şi se aranjase cît mai discret ca lui Burke să i se facă un examen psihiatric. Urma să fie trimis într-un ospiciu.

La cafea, Peter spuse:

– Nu ştiu ce fel de necazuri ai, Judd, dar dacă te pot ajuta cu ceva...

Judd clătină din cap.

– Mulţumesc, Peter. Este o problemă pe care va trebui să o rezolv singur. Îţi voi spune despre ce e vorba cînd toate se vor termina.

– Sper să fie cît mai curînd, spuse Peter, pe un ton degajat. Şovăi. Judd, eşti cumva în pericol?

– Bineînţeles că nu, replică Judd.

Dacă n-ar fi fost vorba de un ucigaş paranoic care comisese deja trei crime şi era hotărît să-l facă pe Judd a patra sa victimă.

Cincisprezece

După prînz, Judd se reîntoarse în cabinetul său. Verifică din nou totul cu foarte mare grijă, asigurîndu-se că se expunea unei minime primejdii.

Dacă asta mai valora ceva.

Începu să asculte din nou casetele, căutînd ceva ce i-ar fi putut oferi un fir pentru dezlegarea enigmei. De parcă ar fi dat drumul unui torent de graffiti verbal. Şuvoiul de sunete care se revărsă era plin de ură... perversiune... frică... autocompătimire... megalomanie... singurătate... deznădejde... durere.

La sfîrşitul a trei ore găsise doar un singur nume pe care să-l adauge listei sale: Bruce Boyd, ultimul bărbat cu care trăise John Hanson. Puse din nou caseta lui Hanson.

„- Cred că m-am îndrăgostit de Bruce din prima clipă în care l-am văzut. Cel mai frumos bărbat din cîţi am cunoscut.

– Era partenerul pasiv sau dominant, John?

– Dominant. Acesta a fost unul dintre lucrurile care m-au atras la el. Este foarte puternic. De fapt, mai tîrziu, cînd am devenit amanţi, ne certam mult din această cauză.

– De ce?

– Bruce nu-şi dădea seama cît este de puternic. Obişnuia să vină în urma mea şi să mă lovească pe la spate. El considera aceasta un gest de afecţiune, dar într-o zi, aproape că mi-a rupt şira spinării. Îmi venea să-l omor. Cînd strîngea mîna, îţi zdrobea degetele. Întotdeauna pretindea că-i pare rău, dar lui Bruce îi plăcea să facă oamenii să sufere. Nu avea nevoie de bici. E foarte puternic..."

Judd opri casetofonul şi rămase dus pe gînduri. Tiparul de homosexual nu se potrivea cu teoria lui privindu-l pe ucigaş, însă, pe de altă parte, Boyd îl cunoscuse pe Hanson şi era un sadic şi un egoist.

Privi la cele două nume de pe listă: Teri Washburn, care ucisese un om în Hollywood şi nu-i spusese nimic despre asta; şi Bruce Boyd, ultimul iubit al lui John Hanson. Dacă era unul dintre ei – atunci care anume?

Teri Washburn locuia într-un apartament luxos din Sutton Palace. Totul era de un roz şocant: pereţii, mobila, draperiile. Prin cameră erau împrăştiate lucruri de valoare, iar pereţii acoperiţi de impresionişti francezi. Judd recunoscu doi Manet, doi Degas, un Monet şi un Renoir, înainte ca Teri să intre în camera în care el o aştepta. Îi telefonase ca să-i spună că dorea să-i facă o vizită. Iar ea se pregătise pentru el. Purta un neglijé roz, foarte subţire, şi nimic pe dedesubt.

– Ai venit, într-adevăr! exclamă ea fericită.

– Am vrut să vorbesc cu tine.

– Fireşte. Vrei să bei ceva?

– Nu, mulţumesc.

– Eu îmi voi pregăti o băutură pentru că am ce sărbători, spuse Teri. Se îndreptă spre barul în formă de scoică din colţul îndepărtat al imensei sufragerii.

Judd o urmări, dus pe gînduri.

Se întoarse cu un pahar în mînă şi se aşeză lîngă el pe canapeaua roz.

– Deci, penisul tău te-a adus, în sfîrşit, aici, scumpule, spuse ea. Ştiam că nu-i vei rezista micuţei Teri. Sînt nebună după tine, Judd. Aş face orice pentru tine. Nu trebuie decît să spui. Tu mă faci să simt că toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut în viaţa mea sînt nimic pe lîngă tine. Îşi puse jos paharul şi îşi aşeză mîna pe pantalonii lui.

Judd îi luă mîinile în ale lui.

– Teri, spuse el. Am nevoie de ajutorul tău.

Mintea ei zbură la cu totul altceva.

– Ştiu, dragul meu, gemu ea. Te voi regula cum n-ai mai fost regulat niciodată în viaţa ta.

– Teri, ascultă-mă! Cineva încearcă să mă ucidă!

Ochii ei arătau uşor surprinşi. Juca teatru – sau era ea însăşi? Judd îşi aminti de una din scenele jucate de ea în ultimele ei filme. Atît de naturală. Era bună, dar nu chiar o actriţă excelentă.

– Pentru Dumnezeu! Cine – cine ar dori să te ucidă?

– S-ar putea să fie cineva cunoscut de pacienţii mei.

– Dar – Isuse – de ce?

– Tocmai asta încerc să aflu, Teri. Nimeni dintre prietenii tăi nu a discutat vreodată despre crimă? Poate la o petrecere, ca amuzament?

Teri scutură din cap.

– Nu.

– Cunoşti pe cineva numit Don Vinton? O privi tent.

– Don Vinton? Hm. Ar trebui?

– Teri, ce părere ai tu despre crimă? Un mic fior trecu prin corpul ei. Îl ţinea mîinile şi simţi cum i se accelerează pulsul. Te excită crima?

– Nu ştiu.

– Gîndeşte-te, insistă Judd. Te excită gîndul la o crimă?

Pulsul ei bătea tot mai neregulat.

– Nu! Bineînţeles că nu!

– De ce nu mi-ai spus despre bărbatul pe care l-ai

ucis la Hollywood?

Fără nici un semnal de avertisment, ea întinse mîinile să-i zgîrie faţa cu unghiile ei lungi. El îi apucă strîns încheieturile.

– Ticălos împuţit! Asta s-a întîmplat acum douăzeci de ani... Deci de aceea ai venit. Ieşi afară. Ieşi afară! Se prăbuşi pe canapea plîngînd isteric.

Judd o urmări un moment. Teri era capabilă de o crimă pasională. Nesiguranţa ei, totala lipsă d respect faţă de ea însăşi ar face-o o pradă uşoară pentru oricine ar dori să se folosească de ea. Era c o bucată moale de argilă zăcînd în mocirlă. Cel care o ridica de acolo o putea modela într-o statuie frumoasă – sau într-o armă fatală. Întrebarea era, cin o culesese ultima oară? Don Vinton?

Judd se ridică în picioare.

– Îmi pare rău, spuse el.

Şi ieşi din apartamentul roz.

Bruce locuia într-o casă transformată dintr-un fost grajd, dincolo de parcul din Greenvich Village. Uşa îi fu deschisă de un majordom filipinez. Judd îşi spuse numele şi fu invitat să aştepte în foaier. Majordomul dispăru. Cam peste zece, cincisprezece minute, Judd începu să-şi piardă răbdarea. Îşi stăpîni enervarea. Poate ar fi trebuit să-l anunţe pe Angeli că venea aici. Dacă teoria lui Judd se adeverea, următorul atac va avea loc foarte curînd. Iar asasinul se va asigura de

succesul încercării sale.

Majordomul reapăru.

– Domnul Boyd vă poate primi, spuse el. Îl conduse pe Judd sus pe scări, într-un birou frumos amenajat, apoi se retrase discret.

Boyd era la masă, scriind. Era un bărbat frumos, cu trăsături pronunţate şi delicate, un nas acvilin, o gură plină, senzuală. Avea un păr blond, ondulat. Se ridică în picioare cînd intră Judd. Avea peste un metru optzeci, pieptul şi umerii unui jucător de fotbal. Judd se gîndi la portretul robot. I se potrivea lui Boyd. Judd îşi dori mai mult ca oricînd să-i fi spus lui Angeli unde a plecat.

Vocea lui Boyd era plăcută şi cultivată.

– Te rog să mă ierţi că te-am făcut să aştepţi, doctore Stevens, spuse el prietenos, Eu sînt Bruce Boyd. Întinse mîna.

Judd dădu să o apuce şi Boyd îl izbi în gură cu un pumn de granit. Lovitura veni atît de neaşteptat, încît impactul cu ea îl azvîrli pe Judd într-o lampă de citit, răsturnînd-o cînd corpul lui căzu la podea.

– Îmi pare rău, doctore, spuse Boyd, privind în jos spre el. O meritai. Ai fost un băieţel foarte neascultător, nu-i aşa? Ridică-te şi-ţi pregătesc ceva de băut.

Judd îşi scutură capul, buimăcit. Începu să se împingă în sus. Cînd ajunse aproape în picioare, Boyd îl lovi în testicule cu vîrful pantofului, iar Judd căzu la podea zvîrcolindu-se de durere.

– Te aşteptam să vii, spuse Boyd.

Chinuit de agonia care îi întuneca vederea, Judd

privi în sus spre silueta care se înălţa deasupra lui. Încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată nici un cuvînt.

– Nici măcar nu încerca să vorbeşti, îi spuse Boyd, pe un ton înţelegător. Trebuie să doară. Ştiu de ce eşti aici. Ai venit să mă întrebi despre Johnny.

Judd vru să dea din cap şi Boyd îl lovi peste faţă. Văzu roşu înaintea ochilor şi auzi vocea lui Boyd venind de undeva de la distanţă, ca printr-un filtru de bumbac, cînd mai aproape, cînd mai departe.

– Ne-am iubit foarte mult cît timp n-a venit la tine. L-ai făcut să se simtă ca un monstru. L-ai făcut să creadă că iubirea dintre noi era obscenă. Ştii cine a făcut-o să fie aşa, doctore Stevens? Tu.

Judd simţi ceva tare zdrobindu-i coastele, trimiţînd un val de durere îngrozitoare prin venele lui. Vedea totul acum în minunate culori, ca şi cum capul i s-ar fi umplut de curcubee strălucitoare.

– Cine ţi-a dat dreptul să le spui oamenilor cum să iubească, doctore? Stai în cabinetul tău ca un fel de zeu, condamnîndu-i pe toţi cei care nu gîndesc la fel ca tine.

Nu e adevărat, răspundea Judd, undeva în creierul său. *Hanson nu a avut niciodată posibilitatea de a alege. Eu i-am oferit-o. Iar el nu te-a ales pe tine.*

– Acum Johnny e mort, spuse gigantul blond de deasupra sa. Tu l-ai ucis pe Johnny. Iar acum eu te voi ucide pe tine.

Judd simţi o nouă lovitură după ureche şi începu să-şi piardă cunoştinţa. O parte a minţii lui urmărea cu un interes detaşat cum restul trupului său porneşte

spre moarte. Fărîma izolată a inteligenţei lui continua să funcţioneze, impulsurile ei luminînd vagi modele de gîndire. Îşi reproşa că nu descoperise adevărul mai devreme. Se aşteptase ca ucigaşul să fie tipul latin, brunet, şi el era blond. Fusese sigur că ucigaşul nu putea fi homosexual, şi greşise. Îşi găsise paranoicul cu intenţii criminale şi acum plătea cu viaţa.

Leşină.

Şaisprezece

Vag şi din depărtare, o parte a minţii lui încerca să-i transmită un mesaj, încerca să-i comunice ceva de o importanţă vitală, dar zvîcnirile puternice din ţeastă erau atît de agonizante, încît nu se putea concentra absolut deloc. De undeva din apropiere, se auzea un scîncet strident ca al unui animal sălbatic rănit. Încet, dureros de greu, Judd deschise ochii. Era întins într-un pat dintr-o cameră străină. Într-un colţ al camerei, Bruce plîngea, incapabil să se oprească.

Judd vru să se ridice. Infernala durere din corp îi

invadă memoria cu amintirea a ceea ce se întîmplase cu el, şi îl străbătu o furie cruntă, sălbatică.

Boyd se răsuci auzindu-l pe Judd mişcîndu-se. Veni spre pat.

– E vina ta, bolborosi el. Dacă n-ai fi fost tu, Johnny ar fi fost încă lîngă mine.

Fără să vrea, îndemnat de un instinct de răzbunare, adînc îngropat şi uitat demult, Judd cuprinse gîtul lui Boyd, degetele lui apăsară traheea, strîngînd din toate puterile. Boyd nu făcu nici o mişcare pentru a se apăra. Stătea nemişcat, lacrimile şiroindu-i pe obraz. Judd îl privi în ochi şi se trezi privind în adîncurile iadului. Încet, mîinile îi căzură în jos. *Dumnezeule*, îşi zise el, *sînt doctor. Un om bolnav mă atacă şi eu vreau să-l omor.* Se uită la Boyd şi văzu un copil distrus şi bulmăcit.

Şi, brusc, îşi dădu seama de ceea ce subconştientul încercase să-i spună: Bruce Boyd nu era Don Vinton. Dacă ar fi fost, atunci Judd nu ar mai fi trăit. Boyd era incapabil să comită o crimă. Deci, avusese dreptate în privinţa lui, nu se potrivea cu portretul robot. Era o consolare amară.

– Dacă n-ai fi fost tu, Johnny ar mai fi şi acum în viaţă, hohoti Boyd. Ar fi rămas lîngă mine şi eu l-aş fi protejat.

– Nu i-am cerut lui John Hanson să te părăsească, spuse Judd, obosit. A fost ideea lui.

– Minţi!

– Lucrurile mergeau prost între voi *înainte* ca el să vină la mine.

Urmă o lungă tăcere. Apoi Boyd dădu uşor din cap.

– Da. Ne... ne certam tot timpul.

– Încerca să-şi găsească propria identitate, iar instinctul îi spunea mereu că vrea să se întoarcă la soţia şi la copiii lui. În adîncul sufletului lui, John dorea să fie heterosexual.

– Da, şopti Boyd. Obişnuia să vorbească tot timpul despre asta, şi eu am crezut că o făcea doar să mă pedepsească. Privi spre Judd. Însă într-o zi, m-a părăsit. S-a... mutat, pur şi simplu. A încetat să mă mai iubească. Vocea îi suna disperată.

– Nu a încetat să te iubească, spuse Judd. Dar numai ca prieten.

Boyd îl fixa cu privirea.

– Vrei să mă ajuţi? Ochii îi erau încărcaţi de suferinţă. Ajută- mă, te rog. Trebuie să mă ajuţi!

Era un strigăt de durere. Judd îl studie mai multe clipe.

– Da, spuse el. Te voi ajuta.

– Voi ajunge normal?

– Nu există aşa ceva. Fiecare dintre noi duce cu el propria-i normalitate şi nimeni nu seamănă cu celălalt.

– Mă poţi face heterosexual?

– Asta depinde de cît de mult îţi doreşti să fii. Putem să încercăm prin psihanaliză.

– Şi dacă nu dă nici un rezultat?

– Dacă descoperim că îţi este sortit să fii homosexual, cel puţin vei fi mai bine pregătit pentru asta.

– Cînd putem începe? întrebă Boyd.

Şi Judd se trezi aruncat din nou în realitate. Stătea aici discutînd despre tratamentul unui pacient cînd, putea foarte bine să fie ucis în următoarele douăzeci şi patru de ore. Şi încă nu descoperise cine era Don

Vinton. O eliminase pe Teri şi acum pe Boyd, ultimii suspecţi. Nu ştia mai mult decît atunci cînd începuse. Dacă îl analizase bine pe ucigaş, acum era dominat deja de o furie oarbă. Următorul atac va veni foarte, foarte curînd.

– Sună-mă luni, spuse el.

În timp ce taxiul îl ducea acasă, Judd îşi evaluă şansele de supravieţuire. Nu prea existau. Ce putea el avea ca Don Vinton să-şi dorească atît de mult să obţină? Şi cine era Don Vinton? Cum de nu avea cazier? Folosea un alt nume? Nu. Moody rostise foarte clar „Don Vinton".

Îi era greu să se concentreze. Fiecare mişcare a maşinii trimitea spasme de durere în corpul său bătut. Judd se gîndi la crimele şi încercările de crimă înfăptuite pînă în prezent, căutînd un tipar care să aibă cît de cît o logică. O înjunghiere, o crimă prin tortură, un „accident" de maşină, o bombă, strangulare. Nu exista nimic dintr-un tipar pe care să-l poată pricepe. Doar violenţă şi cruzime. Nu avea de unde să ştie ce formă va lua următorul atac. Sau cine va fi agresorul. Punctul lui cel mai vulnerabil erau cabinetul şi apartamentul. Îşi aminti de sfatul lui Angeli. Va trebui să-şi pună zăvoare mai sigure la uşile apartamentului. Îi va preveni pe Mike, portarul, şi pe Eddie, liftierul, să fie cu ochii în patru. În ei putea avea încredere.

Taxiul opri în faţa blocului cu apartamente.

Portarul deschise uşa.

Era un bărbat complet necunoscut.

Şaptesprezece

Un bărbat solid, oacheş, cu faţa ciupită de vărsat şi ochii duşi în fundul capului. O veche cicatrice îi brăzda gîtul. Purta uniforma lui Mike şi era prea strîmtă pentru el.

Taxiul plecă şi Judd rămase singur cu el Îl străbătu un val de durere. Dumnezeule, nu acum! Strînse din dinţi.

– Unde e Mike? întrebă el.

– A plecat în concediu, doctore

Doctore. Deci bărbatul ştia cine este el Şi Mike în

concediu? În decembrie?

Pe chipul bărbatului apăru un mic zîmbet de satisfacţie. Judd privi în dreapta şi în stînga străzii bătute de vînt, dar era complet pustie. Ar putea încerca să o ia la fugă, însă în starea în care era nu avea nici o şansă. Trupul îl era lovit şi îl durea îngrozitor de fiecare dată cînd respira.

– Arăţi de parcă ai fi avut un accident. Vocea bărbatului era aproape amabilă.

Judd se întoarse fără să mai răspundă, pornind spre holul clădirii. Se putea baza pe ajutorul lui Eddie.

Portarul îl urmă. Eddie era în ascensor, cu spatele la el. Judd se îndreptă spre el, fiecare pas fiind o agonie cumplită. Ştia că acum nu-şi putea permite să şovăie. Cel mai important lucru era să nu-i dea voie să-l surprindă singur. Se va teme de martori.

– Eddie! strigă Judd.

Bărbatul din ascensor se întoarse.

Judd nu-l mai văzuse niciodată. Era o versiune mai mică a portarului, dar fără cicatrice. Era clar că erau fraţi.

Judd se opri, prins în cursă între cei doi. Erau singuri în hol.

– Să urcăm, spuse bărbatul din ascensor. Avea acelaşi zîmbet satisfăcut ca şi fratele său.

Deci acestea erau chipurile morţii. Judd era convins că nici unul din ei nu era creierul a ceea ce se întîmpla. Erau ucigaşi profesionişti angajaţi pentru o crimă. Îl vor ucide în hol sau vor prefera să o facă în apartamentul lui? În apartament, raţionă el. Asta le va permite să dispară pînă va fi descoperit cadavrul.

Judd făcu un pas spre biroul administratorului.

– Trebuie să vorbesc cu domnul Katz despre...

Cel mai vînjos dintre ei îi blocă drumul.

– Domnul Katz este ocupat, doctore, spuse el încet.

– Să mergem sus.

– Nu, spuse Judd. Eu...

– Fă ce ţi se spune. Vocea bărbatului era lipsită de orice inflexiune.

Se simţi un suflu de aer rece cînd uşa de la intrare se deschise. Doi bărbaţi şi două femei se grăbiră să intre, rîzînd şi vorbind, înfofoliţi în paltoane.

– E mai rău ca în Siberia, spuse una dintre femei. Cel care o ţinea de braţ avea o faţă bucălată şi vorbi cu un accent din Midwestern.

– Nu-ţi vine să-ţi laşi nici cîinele afară.

Grupul se apropia de ascensor. Portarul şi liftierul schimbară o privire în tăcere.

Cea de-a doua femeie începu să vorbească. O micuţă blondă platinată cu accent sudist.

– A fost o seară de vis. Mulţumesc foarte mult. Trimitea bărbaţii la plimbare.

Cel de-al doilea bărbat scoase un ţipăt de protest.

– Doar nu ne laşi să plecăm fără să ne oferi un mic păhărel, nu-i aşa?

– Este îngrozitor de tîrziu, George, surise afectat prima femeie.

– Dar afară e cu mult sub zero. Trebuie să ne oferi un antigel.

Celălalt bărbat adăugă şi rugămintea lui:

– Doar un păhărel şi apoi plecăm.

– Păi...

Judd îşi ţinea respiraţia. *Te rog!*

Blonda platinată se înduplecă.

– În regulă. Dar numai un pahar, aţi auzit?

Rîzînd, grupul păşi vesel în ascensor. Judd îi urmă repede. Portarul rămase pe loc, nesigur, privind spre fratele său. Cel din ascensor ridică din umeri, închise uşa şi porni ascensorul. Apartamentul lui Judd era la etajul cinci. Dacă grupul ieşea înaintea lui, nu va mai avea cum să scape. Dacă vor coborî după el, avea o şansă cît de mică să ajungă la el în apartament, să se baricadeze şi să ceară ajutor.

– La ce etaj?

Micuţa blondă chicoti:

– Nu ştiu ce-ar zice soţul meu dacă m-ar vedea invitînd doi străini în apartamentul meu. Se întoarse spre liftier. Zece.

Judd dădu drumul aerului din piept şi abia acum îşi dădu seama că uitase să mai respire. Spuse repede:

– Cinci.

Liftierul îl învrednici cu o privire stăruitoare, plină de înţeles şi deschise uşa la etajul cinci. Judd păşi pe culoar. Uşa se închise.

Judd porni spre apartamentul lui, poticnindu-se din cauza durerii. Îşi scoase cheia, descuie uşa, intră, inima bătîndu-i puternic. Avea cel mult cinci minute la dispoziţie, înainte să vină să-l ucidă. Încuie uşa şi vru să pună lanţul de la siguranţă. Rămase cu el în mînă. Îl privi şi văzu că fusese tăiat. Îl aruncă jos şi se

îndreptă spre telefon. Îl cuprinse ameţeala. Rămase pe loc, luptîndu-se cu durerea, ţinîndu-şi ochii închişi, în timp ce treceau secunde preţioase. Făcînd un efort, porni din nou spre telefon, mişcîndu-se mai încet. Singura persoană pe care îi trecu prin minte să o cheme era Angeli, însă Angeli era acasă, bolnav. Şi apoi, ce-ar fi putut spune? *Avem un nou portar şi un nou liftier, şi cred că încearcă să mă ucidă?* Încet, realiză că ţinea receptorul în mînă, nemişcat, prea ameţit pentru a mai face ceva. Comoţie cerebrală, îşi zise el. Boyd s-ar putea să mă fi ucis totuşi. Vor intra şi-l vor găsi aşa – neajutorat. Îşi aminti de privirea din ochii bărbatului mai solid.

Trebuia să-i păcălească, să-i surprindă prin ceva. Dar, Dumnezeule, cum?

Deschise monitorul televizorului care arăta imaginea holului. Holul era părăsit. Durerea se întoarse, trecînd prin trupul lui în valuri chinuitoare, făcîndu-l să simtă că va leşina. Îşi forţă creierul obosit să se concentreze. Era într-un mare pericol, un caz de extremă urgenţă... da... Urgenţă. Trebuia să ia măsurile corespunzătoare. Da. Vedea din nou ca prin ceaţă. Îşi fixă ochii asupra telefonului. Urgenţă... Duse telefonul cît mai aproape de ochi pentru a vedea bine numerele. Încet, chinuitor, începu să formeze un număr. La al cincilea apel îi răspunse o voce. Judd vorbi, articulînd cuvintele neclar şi cu dificultate. O mişcare pe ecranul televizorului îi atrase atenţia. Cei doi bărbaţi, fără uniforme, străbăteau holul şi se îndreptau spre ascensor.

Timpul lui expirase.

Cei doi bărbaţi se mişcau fără zgomot îndreptîndu- e spre apartamentul lui Judd şi se opriră de o parte şi de alta a uşii. Cel mai robust dintre ei, Rocky, încer ă uşor uşa. Era încuiată. Scoase un carton de celul id şi îl învîrti în zăvor. Îi făcu semn cu capul fratelui său şi amîndoi îşi scoaseră pistoalele cu amortizoarele fixate. Rocky făcu să alunece cartonul de celuloid în zăvor şi împinse cu grijă uşa. Intrară în antreu, cu armele în mînă. Se treziră în faţa a trei uşi închise. Judd nu se vedea nicăieri. Fratele mai mic, Nick, încercă prima uşă. Era încuiată. Îi zîmbi fratelui său, puse pistolul la zăvor şi apăsă pe trăgaci. Uşa unui dormitor se deschise fără zgomot. Cei doi păşiră înăuntru, plimbîndu-şi armele prin cameră.

Nu era nimeni. Nick verifică dulapul în timp ce Rocky se întoarse în sufragerie. Se mişcau fără grabă, ştiind că Judd era pe undeva prin apartament, ascunzîndu-se, fără şansă de scăpare. Mişcările lor lente trădau o desfătare premeditată, de parcă savurau clipele dinaintea crimei.

Nick încercă a doua uşă. Era încuiată. Trase în zăvor şi intră. Era biroul. Gol. Îşi rînjiră unul altuia şi se îndreptară spre a treia uşă. Trecînd prin faţa televizorului, Rocky îl apucă de braţ pe fratele său. Pe ecran se vedeau trei bărbaţi traversînd grăbiţi holul Doi dintre ei erau îmbrăcaţi în uniforma albă a

infirmierilor şi împingeau o targă pe rotile. Al treilea avea în mînă o geantă de doctor.

– Ce mama dracului!

– Stai liniştit, Rocky. Deci cineva e bolnav. Sînt peste o sută de apartamente în clădirea asta.

Urmăreau fascinaţi ecranul televizorului, privind cum cei doi infirmieri puneau targa în ascensor. Grupul dispăru înăuntru şi uşa ascensorului se închise.

– Să aşteptăm cîteva minute. Vorbise Nick. S-ar putea să fie un accident. Asta înseamnă că vor veni şi copoii.

– Fir-ar al naibii de ghinion!

– Nu-ţi face probleme. Stevens n-are unde să dispară.

Uşa apartamentului zbură în lături, iar doctorul şi cei doi infirmieri intrară înăuntru, împingînd targa în faţa lor. În mare grabă cei doi ucigaşi îşi ascunseră pistoalele în buzunarele sacourilor.

Doctorul veni repede spre el.

– A murit?

– Cine?

– Sinucigaşul. A murit sau mai trăieşte?

Cei doi ucigaşi se priviră, zăpăciţi

– Aţi greşit apartamentul

Doctorul trecu pe lîngă ei şi încercă uşa dormitorului

– E încuiată Ajutaţi-mă să o sparg

Cei doi fraţi urmăriră. fără să mai poată interveni, cum infirmierii împingeau uşa cu umerii Reuşiră să o deschidă Doctorul intră

– Aduceţi targa. Se apropie de patul pe care Judd era întins. Cum te simţi?

Judd ridică ochii, străduindu-se să se concentreze.

– Spital, murmură el.

– Am şi plecat.

Ucigaşii priviră, nemulţumiţi, cum infirmierii duseră targa în dormitor, îl aşezară pe Judd cu grijă deasupra ei şi îl înveliră în p˘turi.

– S-o ştergem, spuse Rocky.

Doctorul îi privi plecînd. Apoi se întoarse spre Judd, întins pe targă, cu chipul alb ca varul şi descompus de durere.

– Eşti în regulă, Judd? întrebă el, pe un ton îngrijorat.

Judd încercă să zîmbească, dar nu-i reuşi.

– Mă simt grozav, spuse el. Abia dacă îşi auzea vocea. Mulţumesc, Pete.

Pete se uită la prietenul său, apoi le făcu semn infirmierilor.

– Să mergem!

Optsprezece

Camera de spital era diferită, sora era aceeaşi. Încruntată şi dezaprobatoare. Aşezată lîngă patul lui, ea fu primul lucru pe care Judd îl văzu cînd deschise ochii.

– Ei. Ne-am trezit, spuse ea înţepată. Doctorul Harris vrea să vă vorbească. Îi voi spune că v-aţi revenit. Ieşi băţoasă afară din cameră.

Judd se ridică, mişcîndu-se cu grijă. Reflexele braţelor şi picioarelor erau cam încete, dar cel puţin funcţionau. Încercă să-şi concentreze privirile asupra

scaunului din cealaltă parte a camerei, închizînd pe rînd cîte un ochi. Imaginea era doar puţin înceţoşată.

– Vrei să te consult?

Privi în sus. Doctorul Seymour Harris intrase în cameră.

– Ca să vezi, spuse el vesel, ai ajuns unul dintre cei mai buni clienţi ai mei. Ştii cît o să te coste cusăturile pe care ţi le-am făcut? Dacă continui tot aşa, mai bine ia-ţi abonament la spital... Cum ai dormit, Judd? Se aşează pe marginea patului.

– Ca un bebeluş. Ce mi-ai dat?

– Vreo cîteva injecţii.

– Cît e ora?

– E amiază.

– Dumnezeule, spuse Judd. Trebuie să plec de aici.

Doctorul Harris scoase foaia de observaţie din dosarul pe care îl avea în mînă.

– Despre ce preferi să vorbim mai întîi? Comoţie? Răni? Contuzii?

– Mă simt bine.

Doctorul puse foaia de observaţie la locul ei. Îi vorbi cu multă seriozitate:

– Judd, corpul tău a fost pedepsit înfiorător. Mult mai grav decît îţi dai tu seama. Dacă ţi-a mai rămas un pic de minte, rămîi în pat vreo cîteva zile. Apoi îţi vei lua o vacanţă de o lună.

– Mulţumesc, Seymour.

– Adică, mulţumesc, dar nu?

– Trebuie să rezolv o problemă.

Doctorul Harris oftă.

– Ştii care sînt cei mai cumpliţi pacienţi din lume? Doctorii. Schimbă subiectul, dîndu-se bătut. Peter a stat aici toată noaptea. Şi de cînd a plecat, mă sună din oră în oră. Crede că cineva a încercat să te ucidă noaptea trecută.

– Ştii cum sînt doctorii. Au prea multă imaginaţie.

Harris îl studie un moment, ridică din umeri şi spuse:

– Tu eşti psihologul. Eu nu sînt decît un internist Poate că ştii ce faci, dar eu n-aş băga mîna în foc Eşti sigur că nu vrei să stai cîteva zile în pat?

– Nu pot.

– O.K., tigrule. Poţi pleca mîine.

Judd vru să protesteze, dar Harris îl făcu să tacă.

– Să n-aud un cuvînt. Astăzi e duminică. Tipii care te-au bătut au şi ei nevoie de o pauză.

– Seymour...

– Şi încă ceva. Nu vreau să te cicălesc, dar ai mîncat ceva în ultimul timp?

– Nu prea, spuse Judd.

– O.K. Îi dau domnişoarei Bedpan douăzeci şi patru de ore ca să te îndoape. Şi, Judd...

– Da?

– Ai grijă de tine. N-aş vrea să pierd un client aşa de grozav. Şi Harris plecă.

Judd închise ochii ca să se odihnească o clipă. Auzi zăngănitul unor farfurii şi, cînd deschise ochii,

văzu o soră irlandeză, frumoasă, aducînd un platou.

– V-aţi trezit, doctore Stevens. Îi zîmbi.

– Cît este ora?

– Şase.

Dormise toată ziua.

Sora aşează platoul pe patul lui.

– În seara asta e un adevărat festin – curcan. Mîine e ajunul Crăciunului.

– Ştiu. Nu avu nici un chef de mîncare pînă nu luă prima înghiţitură şi descoperi dintr-odată că era lihnit de foame. Doctorul Harris îi închisese telefonul de lîngă pat, aşa că rămase întins şi liniştit, fără să fie deranjat, adunîndu-şi forţele, relaxîndu-se. Mîine va avea nevoie de toată energia de care era capabil.

La ora zece, în dimineaţa următoare, doctorul Harris dădu buzna în camera lui Judd.

– Cum se mai simte bolnavul meu preferat? Radia de fericire. Aproape că arăţi ca o fiinţă umană.

– Aşa mă şi simt, zîmbi Judd.

– Atunci e bine. Ai un vizitator. N-aş fi vrut să o ia la fugă după ce te vede.

Peter. Şi, probabil, Norah. În ultimul timp aveau o ocupaţie constantă: îi făceau vizite la spital. Doctorul Harris continuă:

– Te caută un locotenent McGreavy.

Judd simţi cum inima i se scufundă în piept.

– E foarte nerăbdător să vorbească cu tine. Vine la spital. Voia să fie sigur că te-ai trezit.

Ca să-l poată aresta. Angeli fiind acasă bolnav, McGreavy era liber să manevreze dovezile şi să-l acuze de crimă. Şi odată ce McGreavy va pune mîna

pe el, nu-i mai rămînea nici o speranţă. Trebuia să dispară înainte de sosirea lui McGreavy.

– Vrei să rogi sora să cheme bărbierul? spuse Judd. Aş vrea să mă bărbierească. Probabil că vocea îi sunase ciudat, pentru că doctorul Harris îl privea consternat. Sau îi spusese McGreavy despre el?

– Fireşte, Judd. Şi plecă.

În clipa în care uşa se închise, Judd coborî din pat şi se ridică în picioare. Cele două nopţi de somn făcuseră miracole. Era încă puţin nesigur pe picioare, dar asta va trece. Acum trebuia să se mişte cît mai repede. Îi trebuiră trei minute ca să se îmbrace.

Deschise puţin uşa, se asigură că nimeni care să încerce să-l oprească nu era prin preajmă, şi porni spre scările de serviciu. Cînd ajunse la ele, se deschise uşa ascensorului şi îl văzu pe McGreavy păşind pe culoar şi luînd-o spre camera pe care tocmai o părăsise. Mergea repede, şi în spatele lui veneau un poliţist în uniformă şi alţi doi detectivi. Judd porni grăbit în jos, spre intrarea ambulanţelor. La primul colţ opri un taxi.

McGreavy intră în camera de spital şi aruncă doar o privire spre patul gol şi dulapul deschis.

– Căutaţi-l, le spuse el celorlalţi. S-ar putea să-l mai prindeţi încă.

Înhăţă receptorul. Centralista îi făcu legătura cu oliţia.

– McGreavy la telefon, spuse el rapid. Transmiteţi imediat tuturor maşinilor de patrulare. Urgent... Doctor Stevens Judd. Bărbat. Tip caucazian. Vîrsta...

Taxiul opri în faţa clădirii în care se afla cabinetul său. De acum înainte, nicăieri nu va mai fi în siguranţă. Nu se putea întoarce la apartamentul său. Va trebui să-şi găsească o cameră la hotel. Era periculos să se întoarcă la cabinet, dar trebuia să o facă.

Avea nevoie de un număr de telefon.

Plăti şoferului şi intră în hol. Îl durea fiecare muşchi din corp. Se grăbea. Ştia că are foarte puţin timp la dispoziţie. Era greu de crezut ca el să bănuiască că se va reîntoarce în cabinet, dar nu voia să rişte. Acum problema era cine îl va găsi mai întîi. Poliţia sau asasinii.

Cînd ajunse la cabinetul său, deschise uşa, intră şi încuie în urma lui. Sala de aşteptare i se păru ciudată şi ostilă, şi Judd ştiu că nu-şi va mai putea trata pacienţii aici. Îi va supune unui pericol prea mare. Îl străbătu un val de furie gîndindu-se ce face Don Vinton din viaţa lui. Îşi putea imagina scena care avusese loc cînd cei doi fraţi se întorseseră şi anunţaseră că nu reuşiseră să-l ucidă. Dacă descifrase corect caracterul lui Don Vinton, la ora asta era stăpînit de o furie violentă. Următorul atac putea avea loc în orice clipă.

Judd traversă camera pentru a lua numărul lui Anne. Pentru că în spital își amintise două lucruri.

Cîteva din ședințele lui Anne fuseseră programate chiar înaintea celor ale lui John Hanson.

Iar Anne și Carol discutaseră de multe ori; era posibil ca Carol să-i fi încredințat, inocentă, o informație fatală pentru Anne. Dacă așa era, Anne se afla într-o mare primejdie.

Își luă agenda dintr-un sertar, căută numărul lui Anne și îl formă. Se auziră trei apeluri, apoi o voce inexpresivă.

– Sînt telefonista de serviciu. Ce număr căutați, vă rog?

Judd îi spuse numărul. Peste cîteva clipe, telefonista îi răspunse din nou:

– Îmi pare rău. Numărul de telefon este greșit. Verificați în cartea de telefon sau întrebați la informații.

– Mulțumesc, spuse Judd. Închise. Rămase o clipă pe gînduri, amintindu-și ce-i spusese centralista în urmă cu cîteva zile. *Îi anunțase pe toți pacienții, cu excepția lui Anne.* Era posibil să fi încurcat numerele cînd și le notase în agendă. Căută în cartea de telefon, dar nu o găsi nici pe ea și nici pe soțul ei. Simți dintr-odată că era foarte important să vorbească cu Anne. Îi copie adresa din agendă: 617 Woodside Avenue, Bayonne, New Jersey.

Peste cincisprezece minute era la ghișeul unei agenții *Avis*, pentru a închiria o mașină. În spatele ghișeului scria: *„Sîntem pe locul al doilea, deci ne străduim mai mult". Avem aceleași probleme*, își zise Judd.

Cîteva minute mai tîrziu, ieşea din garaj. Înconjură clădirea şi constată, satisfăcut, că nu-l urmărea nimeni; porni spre podul George Washington, în direcţia New Jersey.

Ajuns în Bayonne, se opri la o staţie de benzină pentru a întreba încotro să o ia.

– La colţul următor spre stînga – a treia stradă.

– Mulţumesc. Judd îşi continuă drumul. La gîndul că o va revedea pe Anne, bătăile inimii i se accelerară. Ce-i va spune fără să o alarmeze? Va fi prezent şi soţul ei?

Judd întoarse la stînga pe Woodside Avenue. Privi numerele. Ajunsese la 300. Casele de pe ambele părţi ale străzii erau mici, vechi şi degradate. Ajunse pînă la numărul 700. Casele păreau să devină, treptat, tot mai vechi şi mai mici.

Anne locuia într-o frumoasă casă în apropierea unei păduri. Aici nu exista, practic, nici un copac. Cînd Judd ajunse la adresa dată de Anne, era proape pregătit pentru ceea ce vedea.

617 era un teren viran acoperit de buruieni.

Nouăsprezece

Rămase în maşină în faţa terenului viran, încercîn să-şi adune gîndurile. Numărul de telefon putea să fie greşit. Sau adresa putea să fie greşită. Dar nu amîndouă. Anne îl minţise în mod intenţionat. Şi dacă minţise în privinţa a cine era şi unde locuia, ce alte mincluni îi mai spusese? Se forţă să examineze obiectiv tot ce ştia despre ea. Aproape nimic. Venise neanunţată în cabinetul său şi insistase să-i devină pacientă. În cele patru săptămîni de cînd venea la el, reuşise cu grijă să nu-i dezvăluie care era problema

ei, şi apoi, pe neaşteptate, anunţase că aceasta s-a rezolvat şi că urma să plece din ţară. După fiecare şedinţă îi plătise cu bani gheaţă pentru a nu fi descoperită. Dar ce motiv ar fi putut avea să se prefacă drept pacientă şi apoi să dispară? Nu exist decît o singură explicaţie. Şi, cînd înţelese, lui Judd i se făcu rău.

Dacă cineva dorea să-l ucidă, dorea să ştie care era rutina după care se desfăşura viaţa lui de la cabinet, dorea să ştie cum arăta pe dinăuntru cabinetul lui, ce cale de acces mai sigură ar fi putut găsi decît aceea de a-i deveni pacient? Don Vinton o trimisese. Aflase tot ce voia, apoi dispăruse fără urmă.

Totul nu fusese decît o prefăcătorie şi cît de domnic fusese el să fie înşelat. Cît de mult trebuie să fi rîs Anne, cînd se întorcea să-i raporteze lui Don Vinton despre idiotul îndrăgostit care îşi spunea psiholog şi pretindea că este expert în a analiza sentimentele omeneşti! Era îndrăgostit pînă peste cap de o tînără, al cărei unic interes pentru el era să-l transforme într-un cadavru. Ce ruşine pentru un expert în caractere. Ce lucrare amuzantă s-ar putea scrie pentru *Institutul American de Psihiatrie*.

Dar dacă nu era adevărat? Dacă, într-adevăr, Anne a venit la el avînd o problemă gravă, a folosit un nume fictiv pentru că se temea să nu stînjenească pe cineva? Cu timpul, problema se rezolvase de la sine şi ea hotărîse că nu mai are nevoie de ajutorul unui psiholog. Însă Judd ştia că era mult prea simplu. Exista un factor „X" în legătură cu Anne, care trebuia descoperit. Iar Judd avea o presimţire foarte

puternică că acel factor necunoscut era răspunsul la tot ce se întîmpla. Era posibil să fi fost obligată să acţioneze împotriva propriei voinţe. Dar chiar în timp ce se gîndea la aşa ceva, ştiu că se comportă prosteşte. Încerca să o distribuie în rolul de tînără inocentă şi neajutorată, iar pe el însuşi, drept un cavaler în armură strălucitoare. Ajutase la uciderea lui? Trebuia să afle, indiferent cum.

O bătrînă într-un halat de casă zdrenţuit ieşise pe stradă şi se holba la el. Judd întoarse maşina şi porni spre podul George Washington.

Un şir lung de maşini se afla în spatele lui. Oricare din ele putea fi cea care îl urmărea. Dar de ce l-ar urmări? Duşmanii lui ştiau unde să-l găsească. Nu putea să stea cu mîinile în sîn şi să aştepte ca ei să-l atace. Trebuia să-i atace el, să-i la prin surprindere, să-l scoată din sărite pe Don Vinton pentru a-l obliga să facă o gafă şi să-l înfrîngă astfel. Şi trebuia să o facă înainte ca McGreavy să-l prindă şi să-l închidă.

Judd o luă spre Manhattan. Singura soluţie la rezolvarea acestei probleme era Anne – şi ea dispăruse fără urmă. Poimîine nici nu va mai fi în ţară.

Şi îşi dădu, brusc, seama că poate exista o şansă de a o găsi.

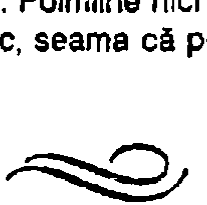

Era ajunul Crăciunului şi birourile companiei aeriene *Pan-Am* erau ticsite de călători şi de cei care aşteptau, luptîndu-se pentru un loc în avioanele care

zburau spre toate colţurile lumii.

Judd îşi croi drum pînă la unul din ghişee prin mulţimea care aştepta la rînd şi ceru să vorbească cu managerul. Tînăra în uniformă îi aruncă un zîmbet codificat profesional şi îi ceru să aştepte; managerul vorbea la telefon.

Judd rămase pe loc auzind o babilonie de fraze.

– Vreau să plec din India pe cinci.

– Va fi rece la Paris?

– Vreau să mă aştepte o maşină la Lisabona.

Simţi o dorinţă disperată să se urce într-un avion şi să plece oriunde. Îşi dădu seama dintr-odată cît e de extenuat, fizic şi emoţional. Don Vinton părea să aibă o armată la dispoziţia sa, dar Judd era singur. Ce şanse avea într-o luptă cu el?

– Cu ce vă pot ajuta?

Judd se întoarse. În spatele ghişeului stătea un bărbat înalt, palid ca un cadavru.

– Sînt Friendly[1], spuse el. Aşteptă ca Judd să aprecieze gluma. Judd zîmbi ascultător. Charles Friendly. Cu ce vă pot ajuta?

– Sînt doctorul Stevens. Încerc să găsesc o pacientă de-a mea. Are rezervat un bilet pentru zborul de mîine spre Europa.

– Numele?

– Anne Blake. Ezită. S-ar putea ca biletul să fie rezervat sub numele de domnul şi doamna Blake.

– Spre ce oraş e cursa?

---

1 prietenos

– Nu – nu sînt sigur.

– Au rezervate locurile la una din cursele de dimineaţă sau la cele de după-amiază?

– Nu sînt sigur nici măcar dacă zboară cu această linie aeriană, spuse Judd.

Prietenia dispăru din ochii domnului Friendly.

– Atunci, mă tem că nu vă pot ajuta.

Judd intră în panică.

– Este ceva urgent. Trebuie neapărat să o găsesc înainte să plece.

– Doctore, compania *Pan-American* are una sau mai multe curse care pleacă zilnic spre Amsterdam, Barcelona, Berlin, Bruxelles, Copenhaga, Dublin, Düsseldorf, Frankfurt, Hamburg, Lisabona, Londra, München, Paris, Roma, Stuttgart şi Viena. Ca şi cele mai multe dintre companiile aeriene internaţionale. Va trebui să discutaţi cu fiecare în parte. Şi mă îndoiesc că vă vor putea ajuta, dacă nu le spuneţi destinaţia şi ora zborului. I se citea nerăbdarea pe chip. Vă rog să mă scuzaţi... Se întoarse să plece.

– O clipă! spuse Judd. Cum să-i explice că era, probabil, ultima lui şansă de a rămîne în viaţă? Ultima speranţă de a afla cine îi pune la cale asasinarea.

Friendly îl privea ascunzîndu-şi cu greu iritarea.

– Da?

Judd se căzni să zîmbească şi se detestă pentru asta.

– Nu aveţi un sistem central computerizat... întrebă el, unde să fie trecute numele pasagerilor...?

– Doar dacă îmi spuneţi numărul cursei, zise domnul Friendly. Se întoarse şi plecă.

Judd rămase în faţa ghişeului, simţind că-i vine rău. Şah şi şah- mat. Era învins. Nu mai putea face nici o mişcare.

În încăpere dădu buzna un grup de preoţi italieni, plini de neastîmpăr, îmbrăcaţi în robe lungi negre care fluturau în jurul lor, şi pălării largi, tot negre, arătînd de parcă ar fi descins din Evul Mediu. Erau încărcaţi cu valize ieftine de carton, cutii cu cadouri şi coşuri cu fructe. Vorbeau cu voce tare în italiană şi era evident că-l tachinau pe cel mai tînăr membru al grupului lor, un băiat care nu părea să aibă mai mult de optsprezece-nouăsprezece ani. Se întorceau, probabil, la Roma, după o vacanţă, îşi zise Judd, ascultîndu-le pălăvrăgeala. Roma... unde va fi şi Anne... din nou Anne.

Preoţii veneau spre ghişeu.

– *E molto bene di ritornare a casa.*

– *Si, d'accordo.*

– *Signore, per piacere, guardatemi.*

– *Tutto va bene?*

– *Si, ma..*

– *Dio mio, dove sono i miei biglietti?*

– *Cretino, hai perduto i biglietti.*

– *Ah, eccoli.*

Preoţii îşi întinseră biletele celui mai tînăr dintre ei, care se îndreptă, ruşinos, spre fata de la ghişeu. Judd privi spre ieşire. Un bărbat solid într-o haină gri se plimba alene prin faţa intrării. Tînărul preot discuta cu fata de la ghişeu.

– *Dieci. Dieci.*

Ea îl privea fără să priceapă nimic. Preotul făcu

apel la toate cunoştinţele sale de engleză şi rosti foarte grijuliu:

– Zece. *Bigliets. Beelete.* Împinse biletele spre ea.

Fata îi zîmbi fericită şi începu să controleze biletele. Ceilalţi preoţi izbucniră, încîntaţi, în strigăte de apreciere la adresa talentului lingvistic al colegului lor şi îl loviră, mulţumiţi, pe spate.

Nu mai avea nici un sens să rămînă aici. Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să înfrunte ceea ce-l aştepta afară. Judd se întoarse încet şi trecu pe lîngă grupul de preoţi.

– *Guardate che ha fatto il Don Vinton.*

Judd se opri, simţind cum i se taie răsuflarea. Se răsuci spre preotul mic şi gras ca un butoi care vorbise şi îl apucă de braţ.

– Scuzaţi-mă, spuse el. Vocea îi era răguşită şi nesigură. Aţi spus cumva „Don Vinton"?

Preotul ridică privirea spre el, neînţelegînd nimic, apoi îl mîngîie uşor pe braţ şi dădu să se îndepărteze.

Judd îl apucă mai strîns.

– O clipă, vă rog! spuse el.

Preotul îl privea agitat. Judd se sili să vorbească calm.

– Don Vinton. Cine este? Vă rog să mi-l arătaţi.

Toţi preoţii se zgîiau acum la Judd. Micuţul preot privi spre însoţitorii săi.

– *E un americano matto.*

Ca la comandă, toţi începură să vocifereze în italiană. Cu colţul ochiului, Judd văzu că Friendly îl urmărea atent din spatele ghişeului. Friendly deschise uşa şi porni spre el. Judd se luptă să-şi controleze

panica care punea stăpînire pe el. Dădu drumul braţului preotului şi spuse încet şi distinct:

– Don Vinton.

Micuţul preot îi privi chipul un moment, apoi pe faţa lui se răsfrînse un zîmbet amuzat.

– *Don Vinton!*

Managerul se apropia rapid de ei. Judd încuviinţă din cap, încurajator. Preotul arătă cu degetul spre tînărul preot:

– *Don Vinton* – om important.

Şi dintr-odată enigma se rezolvă.

Douăzeci

– Calmează-te, vorbeşte mai rar, rosti Angeli cu vocea lui hîrîită. Nu înţeleg nici un cuvînt.

– Scuză-mă, spuse Judd. Trase adînc aer în piept. Am găsit răspunsul. Era aşa de mulţumit să audă la telefon vocea lui Angeli, încît se bîlbîia. Ştiu cine vrea să mă ucidă. Ştiu cine este Don Vinton.

Tonul lui Angeli era sceptic.

– Noi n-am putut găsi nici un Don Vinton.

– Ştii de ce? Pentru că nu este un om – este o denumire.

– Vrei să fii mai clar?

Vocea lui Judd tremura din cauza surescitării.

– Don Vinton nu este un nume. Este o expresie italiană. Înseamnă

„PERSOANĂ IMPORTANTĂ". Asta a încercat Moody să-mi spună. Că această „Persoană Importantă" mi-a pus gînd rău.

– Nu mai înţeleg nimic, doctore.

– Nu are nici o semnificaţie în engleză, spuse Judd, dar cînd o spui în italiană, nu-ţi sugerează nimic? O organizaţie de criminali condusă de o „Persoană Importantă"?

La capătul firului urmă o tăcere lungă.

– La Cosa Nostra?

– Cine altcineva ar putea avea un grup de ucigaşi şi astfel de arme? Acid, bombe – pistoale! Îţi aminteşti că ţi-am spus că omul pe care îl căutăm este de origine latină? Ei bine, este italian.

– Pare fără sens. De ce ar vrea Cosa Nostra să te ucidă?

– N-am nici cea mai vagă idee. Dar am dreptate. Sînt convins că am dreptate. Şi se potriveşte cu ceva ce mi-a spus Moody. Că un grup de oameni îmi doreşte moartea.

– Este cea mai trăsnită teorie pe care am auzit-o vreodată, spuse Angeli. Urmă o pauză, apoi adăugă: Dar presupun că e posibil.

Judd se linişti brusc. Dacă Angeli nu ar fi acceptat să-l asculte, nu ar mai fi avut la cine apela.

– Ai discutat cu cineva despre asta?

– Nu, spuse Judd.

– Nici să n-o faci! Tonul lui Angeli era insistent. Dacă ai dreptate, de asta depinde viaţa ta. Nu te apropia de cabinet sau de apartament.

– Nu o voi face, promise Judd. Îşi aminti brusc: Ştii că McGreavy are un mandat pentru arestarea mea?

– Da. Angeli ezită. Dacă te înhaţă McGreavy nu vei mai ajunge viu la secţia de poliţie.

Dumnezeule! Deci avusese dreptate în privinţa lui McGreavy. Dar nu putea crede că McGreavy era creierul întregii afaceri. Îl dirija cineva... Don Vinton. „Persoana Importantă".

– Mă auzi?

Judd îşi simţi gura uscată.

– Da.

Un bărbat într-o haină gri aştepta lîngă cabina telefonică privind spre Judd. Era, oare, acelaşi pe care îl văzuse şi mai devreme?

– Angeli?

– Da?

– Nu ştiu cine sînt ceilalţi. Nu ştiu cum arată. Cum să rămîn în viaţă pînă vor fi prinşi?

Bărbatul de afară îl fixă cu privirea. La telefon se auzi vocea lui Angeli.

– Mergem direct la FBI. Am un prieten care are legături sus-puse. Va avea grijă să fii protejat pînă cînd vei fi în siguranţă. O.K.? Vocea lui era convingătoare.

– O.K., spuse Judd, recunoscător. Genunchii i se înmuiaseră.

– Unde eşti?

– Într-o cabină telefonică din holul clădirii *Pan-Am.*

– Nu te mişca de acolo. Ai grijă să fii mereu înconjurat de oameni. Pornesc chiar acum. Şi se auzi telefonul închizîndu-se.

Puse jos receptorul pe masa biroului secţiei de poliţie, simţindu-se foarte tulburat. Pe parcursul anilor, se obişnuise să aibă de-a face cu ucigaşi, bandiţi, perverşi de toate felurile, şi, într-un fel, cu timpul, îşi formase un scut protector, care îi permitea să continue să creadă în demnitatea şi bunătatea oamenilor.

Dar un poliţist corupt era cu totul altceva.

Un poliţist corupt însemna murdărirea tuturor celor dintr-o secţie de poliţie, violarea principiilor pentru care poliţiştii cinstiţi luptau şi mureau.

Biroul secţiei era plin de agitaţie, picioare care treceau grăbite, murmur de voci, dar el nu auzea nimic. Doi poliţişti în uniformă trecură pe coridor ducînd între ei un beţivan uriaş, cu mîinile prinse în cătuşe. Unul dintre poliţişti avea un ochi vînăt, iar celălalt îşi ţinea batista la nasul însîngerat. Mîneca uniformei era pe jumătate ruptă. Poliţistul va trebui să şi-o aranjeze pe cheltuiala lui. Aceşti oameni erau gata să-şi rişte viaţa în fiecare zi şi noapte a anului. Dar nu asta apărea pe prima pagină a ziarelor. Ci un poliţist corupt. Unul singur îi murdărea pe toţi. Propriul lui partener.

Se ridică obosit şi porni pe coridorul vechi spre

biroul căpitanului. Bătu în uşă o singură dată şi intră.

Căpitanul Bertelli era aşezat în spatele unei mese de birou uzate şi găurite de mucurile de ţigară, de atîţia ani. În cameră se mai aflau doi agenţi FBI în costume şi cravată. Căpitanul Bertelli îşi ridică ochii auzind uşa deschizîndu-se.

–Ei?

Detectivul dădu din cap.

– Se potriveşte. Poliţistul de serviciu a spus că el a venit să împrumute cheia lui Carol Roberts, miercuri după-amiază, şi a adus-o înapoi miercuri noaptea, foarte tîrziu. De aceea testul de parafină a fost negativ – a intrat în cabinetul doctorului Stevens folosind cheia originală. Cel de serviciu nu l-a luat la întrebări pentru că ştia că lucra la acest caz.

– Ştii unde e acum? întrebă cel mai tînăr dintre agenţii FBI.

– Nu. I-am dat o umbră, dar l-am pierdut. Ar putea fi oriunde.

– Probabil că-l vînează pe doctorul Stevens, spuse cel de-al treilea agent FBI.

Căpitanul Bertelli îi întrebă pe cei doi agenţi:

– Ce şanse are doctorul Stevens de a rămîne în viaţă?

– Dacă îl găsesc înaintea noastră, nici una.

Căpitanul Bertelli dădu grav din cap.

– Trebuie să-l găsim. Vocea îi era tot mai aspră. Şi vreau ca şi Angeli să fie adus înapoi. Nu-mi pasă cum puneţi mîna pe el. Se întoarse spre detectiv. Nu-l lăsa să-ţi scape, McGreavy.

Radioul din maşină începu să transmită un mesaj sacadat:

– Cod Zece... Cod Zece... Către toate maşinile... treceţi pe cinci...

Angeli închise radioul.

– Ştie cineva că am venit să te iau? întrebă el.

– Nimeni, îl asigură Judd.

– N-ai discutat cu nimeni despre Cosa Nostra?

– Doar cu tine.

Angeli dădu din cap, satisfăcut.

Traversau podul George Washington îndreptîndu-se spre New Jersey. Dar totul se schimbase. Înainte fusese măcinat de nelinişte. Acum, cu Angeli lîngă el, nu se mai simţea vînat. Era el vînătorul. Iar gîndul acesta îl umplu de satisfacţie.

La propunerea lui Angell, Judd îşi lăsase maşina închiriată în Manhattan şi călătorea acum în cea a lui Angeli. Acesta o luase spre nord pe Palisades Interstate Parkway şi ieşise prin Orangeburg. Se apropiau de Old Tappan.

– A fost foarte inteligent din partea ta, doctore, să-ţi dai seama de ce se întîmplă, spuse Angeli.

Judd clătină din cap.

– Ar fi trebuit să-nţeleg imediat ce am ştiut, că sînt mai mulţi oameni implicaţi în toată povestea asta. Trebuia să fie o organizaţie care folosea ucigaşi profesionişti. Cred că Moody a bănuit adevărul cînd a descoperit bomba din maşina mea. Au acces la tot

felul de arme.

Şi Anne. Era o parte a întregii operaţiuni, informîndu-se asupra lui pentru ca ei să-l poată ucide. Şi, totuşi, nu o putea urî. Indiferent ce făcuse, niciodată nu o va putea urî.

Angeli ieşise de pe autostradă. Strecură cu dexteritate maşina pe un drum lateral care ducea spre o zonă împădurită.

– Prietenul tău ştie că venim? întrebă Judd.

– I-am telefonat. Abia aşteaptă să te cunoască.

În faţa lor apăru brusc o alee pietruită şi Angeli întoarse maşina. Conduse cam un kilometru, apoi frînă în faţa unui gard electric. Judd observă deasupra porţii o discretă cameră video. Se auzi un zgomot şi poarta se deschise, apoi se închise în urma lor. Au pornit pe o alee lungă, întortocheată. Printre copacii din faţă, Judd zări acoperişul înclinat al unei case imense. În vîrful lui, strălucind în soare, se afla un cocoş de bronz.

Avea coada retezată.

Douăzeci şi unu

În sala de comunicaţii a centrului de poliţie, luminată puternic şi izolată fonic, zece poliţişti în cămaşă mînuiau giganticul tablou de comandă. Şase operatori erau aşezaţi de-o parte şi de alta a tabloului de comandă. În mijlocul lui era o bandă pneumatică. Pe măsură ce sunau telefoanele, operatorii scriau un mesaj, îl puneau pe bandă şi îl trimiteau sus la dispecer, pentru a fi transmis imediat la o secţie de poliţie sau la o maşină de patrulare. Telefoanele sunau neîncetat. Sunetul lor se revărsa zi şi noapte,

ca un rîu al tragediei venind din partea cetăţenilor uriaşei metropole. Bărbaţi şi femei care erau înspăimîntaţi... singuri... disperaţi... beţi... răniţi... Era o scenă de Hogarth, pictată însă în strigăte febrile şi dureroase şi nu în culori.

În această după-amiază de luni, atmosfera era şi mai încordată. Fiecare operator îşi făcea meseria cu maximă concentrare, deşi toţi erau conştienţi de agenţii FBI care intrau şi ieşeau din sală, primind şi dînd ordine, muncind eficient şi în linişte în timp ce întindeau o imensă plasă electronică pentru doctorul Judd Stevens şi detectivul Frank Angeli. Mişcările tuturor erau repezi, într-un ciudat ritm sacadat, de parcă întreaga operaţiune ar fi fost dirijată de un păpuşar nervos şi îndîrjit.

Căpitanul Bertelli discuta cu Allen Sullivan, membru al Comisiei pentru prevenirea crimelor, în clipa în care McGreavy intră în birou. McGreavy îl mai întîlnise pe Sullivan. Era dur şi cinstit. Bertelli îşi întrerupse discuţia şi se întoarse spre detectiv, întrebîndu-l din priviri.

– Lucrurile încep să se limpezească, spuse McGreavy. Am găsit un martor ocular, un paznic de noapte care lucrează în clădirea din faţa cabinetului lui Stevens. Miercuri noaptea, cînd cineva a pătruns în cabinetul doctorului, paznicul tocmai îşi terminase tura. A văzut doi bărbaţi intrînd în clădire. Uşa de la stradă era încuiată şi ei au deschis-o cu o cheie. Şi-a imaginat că lucrează acolo.

– Ţi-a făcut o descriere a celor doi?

– L-a identificat pe Angeli dintr-o fotografie pe care

i-am arătat-o.

– Miercuri noaptea Angeli ar fi trebuit să fie în pat, bolnav de gripă.

– Exact.

– Şi cel de-al doilea bărbat?

– Paznicul nu l-a văzut prea bine.

Un operator apăsă pe unul din nenumăratele beculeţe roşii care pîlpîiau pe tabloul de comandă şi i se adresă căpitanului Bertelli:

– Pentru dumneavoastră, domnule. De la patrula din New Jersey.

Bertelli apucă repede receptorul.

– Căpitan Bertelli. Ascultă un moment. Eşti sigur? Bine! Cheamă toate maşinile disponibile. Fă un baraj. Vreau ca întreaga zonă să fie acoperită. Ţine-mă la curent... Mulţumesc. Se pare că am dat peste ceva. Un poliţist dintr-o maşină de patrulare a zărit maşina lui Angeli pe un drum lateral lîngă Orangeburg. Au pornit şi alte maşini să cerceteze zona.

– Şi doctorul Stevens?

– Era în maşină lîngă Angeli. Viu. Nu-ţi face probleme. Îi vor găsi.

McGreavy scoase dintr-un pachet două ţigări. Îi oferi una lui Sullivan, care îl refuză, i-o întinse lui Bertelli, şi pe cealaltă şi- o vîrî între dinţi.

– Un singur lucru e în favoarea noastră. Doctorul Stevens pare să aibă şapte vieţi. Aprinse un chibrit şi apoi cele două ţigări. Tocmai am discutat cu un prieten de-al lui – doctorul Peter Hadley, care mi-a spus că atunci cînd a fost în cabinetul lui Stevens pentru a-l lua la masa de prînz, l-a găsit acolo pe

Angeli cu o armă în mînă. Angeli a născocit o poveste stupidă, cum că ar aştepta un hoţ. Părerea mea e că sosirea doctorului Hadley i-a salvat viaţa lui Stevens.

– Cum ai ajuns să-l bănuieşti pe Angeli? îl întrebă Sullivan.

– Totul a început cu nişte zvonuri în legătură cu unii negustori de la care ciupea bani, spuse McGreavy. Cînd m-am dus să verific, victimele nu voiau să vorbească. Erau speriaţi, dar nu-mi dădeam seama de ce. Nu i-am spus nimic lui Angeli. Doar am început să-l urmăresc mai atent. După uciderea lui Hanson, Angeli a venit la mine şi m-a întrebat dacă vreau să lucrăm împreună la acest caz. Mi-a spus nişte tîmpenii, despre cît de mult mă admiră şi cît de mult şi-a dorit mereu să-mi fie partener. Ştiam că trebuie să aibă un motiv, aşa că, cu permisiunea căpitanului Bertelli, i-am făcut jocul. Nu e de mirare că dorea să lucreze la acest caz – era implicat în această crimă! La vremea aceea nu eram încă sigur dacă doctorul Stevens era şi el implicat în uciderea lui Hanson şi a lui Carol Roberts, dar m-am hotărît să mă folosesc de el pentru a-i întinde o cursă lui Angeli. Am găsit nişte argumente false pentru a-l acuza pe Stevens şi i-am spus lui Angeli că voi face tot posibilul ca să-l trimit la închisoare. M-am gîndit că dacă Angeli se va simţi în siguranţă, se va relaxa şi va face o greşeală.

– Şi ai reuşit?

– Nu. Angeli m-a surprins al naibii de mult cînd s-a luptat din toate puterile pentru a-l ţine pe Stevens cît mai departe de închisoare.

Sullivan îl privi nedumerit.

– Dar de ce să facă asta?

– Pentru că încerca să-i facă de petrecanie şi nu o putea face dacă Stevens ar fi fost închis.

– Cînd McGreavy a întins coarda, spuse căpitanul Bertelli, Angeli a venit la mine, insinuînd că McGreavy are păreri preconcepute în privinţa lui Stevens.

– Eram convinşi că ne aflăm pe calea cea bună, spuse McGreavy. Stevens a angajat un detectiv particular, pe nume Norman Moody. L-am verificat pe Moody şi am descoperit că mai avusese de-a face cu Angeli cînd unul din clienţii lui a fost ridicat de acesta la o razie antidrog. Moody afirmase că Angeli îi acuzase pe nedrept clientul. Ştiind tot ce ştiu acum, cred că Moody spunea adevărul.

– Deci Moody a descoperit adevărul chiar de la început.

– Da. Moody a fost o minte strălucită. Ştia că, probabil, Angeli era implicat. Cînd a găsit bomba în maşina doctorului Stevens, a predat-o la FBI şi le-a cerut să o verifice.

– Se temea că dacă Angeli pune mîna pe ea, va găsi o modalitate să o facă dispărută?

– Presupun că da. Dar cineva a făcut o gafă şi o copie a raportului i-a fost trimisă lui Angeli. Şi-a dat imediat seama că Moody ştia adevărul. Dar singurul indiciu cu adevărat important l-am avut atunci cînd Moody a pomenit de „Don Vinton".

– Numele dat de Cosa Nostra unei „Persoane Importante".

– Da. Dintr-un anumit motiv, cineva din Cosa

Nostra îi dorea moartea doctorului Stevens.

– Cum ai reuşit să faci legătura între Angeli şi Cosa Nostra?

– M-am întors la negustorii pe care Angeli încercase să-i şantajeze. Cînd am pomenit de Cosa Nostra, au intrat în panică. Angeli lucra pentru una din familiile din Cosa Nostra, dar devenise lacom şi mai lucra şi pe cont propriu.

– De ce ar vrea Cosa Nostra să-l ucidă pe doctorul Stevens? întrebă Sullivan.

– Nu ştiu. Încă mai căutăm motivul. Oftă obosit. Am avut două ghinioane afurisite. Angeli i-a păcălit pe cei care îl urmăreau, iar doctorul Stevens a fugit de la spital, înainte să-l pot preveni în privinţa lui Angeli şi să-i ofer protecţia poliţiei.

Un beculeţ roşu se aprinse pe tabloul de comandă. Un operator ridică un receptor şi ascultă o clipă.

– Căpitane Bertelli.

Bertelli se repezi la telefon. Nu spuse nimic şi ascultă atent, apoi puse încet receptorul jos şi i se adresă lui McGreavy.

– Le-au pierdut urma.

Douăzeci și doi

Anthony DeMarco avea mana.

Judd simţea forţa copleşitoare a personalităţii lui traversînd camera spre el în valuri care îl izbiră cu o putere sălbatică. Cînd Anne îi spusese că soţul ei era frumos, nu exagerase.

DeMarco avea un chip cu trăsături romane, clasice, un profil sculptat perfect, ochi negri de tăciune şi fire argintii în părul negru care îi dădeau o înfăţişare atrăgătoare. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era înalt şi atletic, şi se mişca cu graţia unei

feline. Vocea îi era adîncă şi seducătoare.

– Vrei să bei ceva, doctore?

Judd clătină din cap, fascinat de bărbatul din faţa lui. Oricine ar fi jurat că DeMarco este un om perfect normal, fermecător, o gazdă amabilă întîmpinînd un oaspete binevenit.

Se aflau cinci oameni în biblioteca frumos amenajată: Judd, DeMarco, detectivul Angeli şi cei doi care încercaseră să-l ucidă pe Judd în apartamentul lui, Rocky şi Nick Vaccaro. Formaseră un cerc în jurul lui Judd. Privea chipurile inamicului, trăind un sentiment de satisfacţie sinistră. Ştia, în sfîrşit, cu cine avea de luptat. Dacă „a lupta" era cuvîntul potrivit. Intrase singur în capcana lui Angeli. Mai rău. Îi telefonase lui Angeli şi îi ceruse să-l ajute! Angeli, un Iuda, care-l adusese aici pentru a fi ucis.

DeMarco îl studia cu mare interes, fixîndu-l cu ochii negri, pătrunzători.

– Am auzit foarte multe despre tine, zise el.

Judd nu spuse nimic.

– Iartă-mă că te-am adus aici sub această formă, dar este necesar să-ţi pun cîteva întrebări. Zîmbi politicos, radiind bunăvoinţă.

Judd ştia ce va urma, iar mintea i se pregăti pentru atac.

– Despre ce-ai discutat cu soţia mea, doctore Stevens?

Judd se arătă surprins.

– Soţia ta? Nu-ţi cunosc soţia.

DeMarco clătină din cap cu reproş.

– În ultimele trei săptămîni ţi-a făcut vizite la

cabinet de două ori pe săptămînă.

Judd se încruntă încurcat.

– Nu am nici o pacientă pe numele DeMarco...

DeMarco dădu din cap, înţelegător.

– Se poate să fi folosit un alt nume. Poate numele ei de fată. Blake – Anne Blake.

Judd se prefăcu din nou surprins.

– Anne Blake?

Cei doi fraţi Vaccaro făcură un pas spre Judd.

– Nu, spuse DeMarco, tăios. Se întoarse spre Judd. Atitudinea prietenoasă dispăruse. Doctore, dacă încerci să-ţi baţi joc de mine, îţi voi face nişte lucruri care nici măcar nu-ţi trec prin minte.

Judd privi în ochii lui şi îl crezu. Ştia că viaţa lui atîrna de un fir de aţă. Se sili să-i răspundă indignat:

– Poţi să faci ce-ţi place. Pînă în clipa asta, n-am ştiut că Anne Blake este soţia ta.

– S-ar putea să fie adevărat, spuse Angeli. El...

DeMarco îl ignoră pe Angeli.

– Despre ce-ai discutat cu soţia mea timp de trei săptămîni?

Ajunseseră la momentul adevărului. Din secunda în care Judd zărise cocoşul de bronz de pe acoperiş, totul îi devenise foarte clar. Anne nu-l minţise. Era o victimă ca şi el. Se căsătorise cu Anthony DeMarco, proprietarul plin de succes al unei mari firme de construcţii, fără să ştie cine era în realitate. Apoi, probabil că se întîmplase ceva care-i trezise bănuiala că soţul ei nu este ceea ce pare a fi, că e implicat în afaceri murdare şi oribile. Neavînd cu cine să vorbească, se adresase unui psiholog, un om

complet străin, în care putea avea încredere. Însă în cabinetul lui Judd, loialitatea faţă de soţul ei o împiedicase să-şi discute spaimele.

– N-am prea discutat despre multe lucruri, spuse Judd calm. Soţia ta a refuzat să-mi spună ce probleme are.

Ochii lui DeMarco erau aţintiţi asupra lui, cercetîndu-i, cîntărindu-i spusele.

– Străduieşte-te să inventezi ceva mai bun.

DeMarco trebuie să fi intrat în panică atunci cînd aflase că soţia lui mergea la un psiholog – soţia unui conducător din Cosa Nostra. Nu era de mirare că DeMarco ucisese în încercarea lui de a pune mîna pe dosarul lui Anne Blake.

– Nu mi-a spus decît că se simte nefericită dintr-un anumit motiv, replică Judd, dar nu mi-a dezvăluit acel motiv.

– Asta trebuie să fi durat zece secunde, spuse DeMarco. Ştiu exact cît timp şi-a petrecut în cabinetul tău. Despre ce-ai vorbit timp de trei săptămîni cu ea? Probabil că ţi-a spus cine sînt.

– Mi-a spus că eşti proprietarul unei firme de construcţii.

DeMarco îl studia cu răceală. Judd simţi cum i se formau pe frunte picături de transpiraţie.

– M-am documentat în privinţa meseriei tale, doctore. Pacienţii discută despre tot ce le trece prin minte.

– Este o parte a terapiei, spuse Judd, cu voce plictisită. De aceea nu reuşeam nimic cu doamna Blake – doamna DeMarko. Mă pregăteam să renunţ

la ea ca pacientă.

– Dar n-ai făcut-o.

– Nu a fost nevoie. Cînd a venit vineri la mine, mi-a spus că pleacă în Europa.

– Anne s-a răzgîndit. Nu mai vrea să plece în Europa cu mine. Ştii de ce?

Judd îl privi, sincer nedumerit.

– Nu.

– Din cauza ta, doctore.

Inima lui Judd zvîcni puternic. Răspunse cu grijă, fără să-şi dezvăluie emoţia.

– Nu înţeleg.

– Eu cred că da. Anne şi cu mine am avut o lungă discuţie noaptea trecută. Ea crede că a făcut o greşeală în privinţa căsătoriei cu mine. Nu mai e fericită lîngă mine, dar i se pare că tu îi placi. DeMarco vorbi într-o şoaptă hipnotică. Vreau să-mi povesteşti tot ce s-a întîmplat cînd voi doi eraţi singuri în cabinet şi ea era pe canapeaua ta.

Judd îşi controlă emoţiile puternice care îl străbăteau. Deci Anne simţea ceva pentru el! Însă cu ce-i putea ajuta asta? DeMarco îl privea, aşteptînd un răspuns.

– Nu s-a întîmplat nimic. Dacă te-ai documentat în privinţa psihanalizei, atunci ştii că fiecare pacientă trece printr-un transfer emoţional. Mai devreme sau mai tîrziu, toate ajung să creadă că sînt îndrăgostite de doctorul lor. Este o etapă trecătoare.

DeMarco îl sfredelea cu privirea.

– De unde ştii că venea să mă vadă? întrebă Judd, făcînd ca întrebarea să sune cît mai banal.

DeMarco îl învrednici cu o căutătură lungă, apoi se îndreptă spre biroul mare şi luă un cuţit de desfăcut scrisori, ascuţit şi în formă de pumnal.

– Unul dintre oamenii mei a văzut-o intrînd în clădire. Sînt o mulţime de doctori de copii acolo şi şi-au închipuit că Anne îmi ascunde ceva. Au urmărit-o pînă în cabinetul tău. Se întoarse spre Judd. Se ascundea într-adevăr. Au descoperit că se ducea la un psihiatru. Soţia lui Anthony DeMarco povestindu-i unui şarlatan viaţa mea personală.

– Ţi-am spus că nu mi-a...

DeMarco continuă pe un ton scăzut:

– *Commissione* a ţinut o întrunire. Au votat ca eu să o ucid, aşa cum ucidem un trădător. Se plimba încoace şi încolo prin cameră, amintindu-i lui Judd de un animal periculos, închis în cuşcă. Dar ei nu pot să-mi dea ordine ca unui soldat obişnuit. Eu sînt Anthony DeMarco, un *Capo*. Le-am promis că dacă a discutat despre afacerile noastre, îl voi ucide pe bărbatul care a ascultat. Cu aceste două mîini. Ridică pumnii, ţinînd pumnalul într-unul din ei. Şi acela eşti tu, doctore.

DeMarco se plimba acum în jurul lui în timp ce discuta şi, de fiecare dată cînd trecea prin spatele său, Judd, în mod inconştient, îşi încorda toate puterile.

– Greşeşti dacă... începu Judd.

– Nu. Ştii cine greşeşte? Anne. Îl studie pe Judd din cap pînă-n picioare. Părea sincer consternat. Cum poate să creadă că eşti mai grozav ca mine?

Fraţii Vaccaro chicotiră.

– Eşti un nimic. Un tîmpit care merge în fiecare zi la cabinet şi cîştigă – cît? Treizeci de mii pe an? Cincizeci? O sută? Eu cîştig mai mult într-o săptămînă. Masca lui DeMarco aluneca tot mai repede acum, erodîndu-se sub presiunea emoţiilor sale. Începuse să vorbească în răbufniri scurte, agitate, expresia hidoasă a feţei deformîndu-i trăsăturile frumoase. Anne nu-l văzuse decît sub mascarada normalităţii. Judd se uita la adevărata faţă a unui criminal paranoic. Tu şi tîrfa aia v-aţi îndrăgostit unul de altul!

– Nu este adevărat, spuse Judd.

DeMarco îl săgetă cu o privire furioasă.

– Nu înseamnă nimic pentru tine?

– Ţi-am spus. Este doar o pacientă.

– O.K., zise DeMarco, în cele din urmă. Atunci spune-i-o.

– Ce să-i spun?

– Spune-i că nu-ţi pasă de ea. O voi trimite jos. Vreau să vorbeşti cu ea. Vă las singuri.

Pulsul lui Judd începu să bată neregulat. I se dădea o şansă de a se salva pe el însuşi, şi pe Anne.

DeMarco pocni din degete şi ceilalţi bărbaţi ieşiră din cameră. Se întoarse din nou spre Judd. Ochii întunecaţi îi erau pe jumătate închişi. Zîmbi, uşor, masca revenind la loc.

– Atîta timp cît Anne nu va şti nimic, va trăi. Tu o vei convinge că trebuie să plece în Europa cu mine.

Judd simţi brusc că i se usucă gura. În ochii lui DeMarco se vedea o sclipire triumfătoare. Judd ştia de ce. Îşi subestimase adversarul.

Într-un mod fatal.

DeMarco nu era un jucător de şah şi totuşi fusese destul de inteligent să-şi dea seama că deţinea un pion care-l făcea neputincios pe Judd. Anne. Indiferent ce-ar fi spus el, Anne se afla în pericol. Dacă o trimitea în Europa cu DeMarco, Judd era convins că-i va pune viaţa în primejdie. Nu credea că DeMarco o va lăsa să trăiască. Cosa Nostra nu-i va permite. În Europa, DeMarco va aranja un „accident". Dar dacă îi va spune să nu plece şi dacă ea va afla ce urma să se întîmple cu el, va încerca să intervină, şi asta însemna iminenta ei moarte. Nu exista scăpare: doar posibilitatea de a alege între două capcane.

De la fereastra dormitorului ei de la etajul al doilea, Anne urmărîse sosirea lui Judd şi a lui Angeli. Pentru o clipă, crezuse, plină de speranţă, că Judd venise să o ia cu el, să o salveze din situaţia îngrozitoare în care se afla. Dar apoi îl văzu pe Angeli scoţînd arma şi obligîndu-l pe Judd să intre în casă.

Aflase adevărul despre soţul ei doar în ultimele douăzeci şi patru de ore. Înainte, avusese doar o bănuială vagă, atît de incredibilă, încît încercase să o înlăture. Totul începuse în urmă cu cîteva luni, cînd ea plecase la un spectacol de teatru în Manhattan şi se întorsese acasă neaşteptat de devreme pentru că actorul principal fusese beat, iar cortina coborîtă în mijlocul actului doi. Anthony îi spusese că va avea acasă o întîlnire de afaceri, dar că se va termina pînă

cînd se va întoarce ea. Cînd Anne sosise, întîlnirea încă nu se terminase. Şi, înainte ca soţul ei, uluit, să poată închide uşa bibliotecii, Anne auzise pe cineva strigînd furios:

– Eu votez ca să lovim fabrica astăzi şi să-i aranjăm pe ticăloşi o dată pentru totdeauna. Fraza în sine, înfăţişarea dură a străinilor din cameră şi tulburarea lui Anthony la vederea ei, o speriaseră pe Anne. Ascultase explicaţiile superficiale ale lui Anthony aproape convinsă, pentru că dorea cu disperare să-l creadă. În cele şase luni ale căsătoriei lor, el fusese un soţ tandru şi foarte atent cu ea. De cîteva ori observase şi izbucniri ale unui temperament violent, dar el reuşise întotdeauna să se controleze.

La cîteva săptămîni după acel incident, Anne ridicase receptorul şi auzise, fără să vrea, vocea lui Anthony vorbind de la celălalt telefon din casă.

– Preluăm o încărcătură din Toronto în noaptea asta. Trimite pe cineva să se ocupe de paznic. Nu e de-al nostru.

Anne închisese, şocată. „Să preluăm o încărcătură"... „să se ocupe de paznic". Fraze cu o semnificaţie ameninţătoare, dar puteau fi doar fraze nevinovate referitoare la afaceri. Cu multă grijă şi fără să pară că acordă o prea mare importanţă, încercă să discute cu Anthony despre afacerile lui. Şi parcă un zid de oţel s-ar fi înălţat între ei doi. Se trezise în faţa unui străin furios care îi spusese să aibă grijă de casa lui şi să nu-şi bage nasul în treburi care nu o privesc. S-au certat cumplit, iar în seara următoare el îi oferise un colier excesiv de scump şi îşi ceruse scuze plin de

tandreţe.

Peste o lună a avut loc un al treilea incident. Anne fusese trezită la patru dimineaţa de o uşă trîntită cu putere. Îşi pusese un halat şi coborîse să vadă ce se întîmplă. Auzise voci venind din bibliotecă, voci care se certau. Pornise spre uşă, dar se opri văzîndu-l pe Anthony acolo discutînd cu vreo şase străini. Temîndu-se că el se va înfuria la apariţia ei, urcă în linişte scările şi se culcă. A doua zi, la micul dejun, îl întrebă cum dormise.

– Excelent. Am adormit pe la zece şi nu m-am trezit nici măcar o singură dată.

Iar Anne îşi dădu seama că nu era în regulă ceva. Dar nu ştia ce anume se schimbase şi cît de gravă era problema căreia trebuia să-i facă faţă. Nu ştia decît că soţul ei o minţise din motive pe care nu le putea pricepe. Ce fel de afaceri conducea soţul ei de trebuiau aranjate în secret, în mijlocul nopţii şi cu oameni care arătau ca nişte gangsteri? Se temea să discute despre acest subiect cu Anthony. Începu să fie tot mai înspăimîntată. Nu avea cu cine să vorbească.

Cîteva seri mai tîrziu, la un dineu dat la unul din cluburile, ai căror membri erau, cineva adusese vorba despre un psiholog pe nume Judd Stevens şi povestise cît de strălucit era.

– E un fel de psiholog al psihologului, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Un bărbat teribil de atrăgător, dar nici o şansă – e unul din tipii ăia dedicaţi meseriei lor.

Anne îşi notase cu grijă numele şi în săptămîna

următoare îi făcuse o vizită.

Prima întîlnire cu Judd îi întorsese pe dos întreaga viaţă. Se simţise atrasă într-un vîrtej emoţional care o răvăşi complet. Uimită şi încurcată, abia dacă reuşi să vorbească cu el, şi plecase simţindu-se ca o şcolăriţă, promiţîndu-şi că nu se va reîntoarce. Dar se întoarse, pentru a-şi dovedi că nu fusese decît o întîmplare, un accident. Însă la a doua întîlnire cu Judd, reacţia ei fusese şi mai puternică. Se crezuse întotdeauna o fiinţă raţională şi realistă, iar acum se purta ca o puştoaică de şaptesprezece ani, îndrăgostită pentru prima oară. Descoperi că-i este imposibil să discute cu Judd despre soţul ei, aşa că vorbiseră despre alte lucruri, şi, după fiecare şedinţă, Anne se trezea tot mai îndrăgostită de străinul prietenos şi sensibil.

Ştia că totul este fără speranţă, pentru că niciodată nu va putea divorţa de Anthony. Considerase că trebuie să sufere de un defect îngrozitor, ca doar la şase luni după căsătorie să se îndrăgostească de un alt bărbat. Ajunsese la concluzia că ar fi mult mai bine dacă nu l-ar mai vedea pe Judd.

Şi atunci începuseră să se petreacă o serie de întîmplări ciudate. Carol Roberts fusese ucisă, iar Judd avusese un accident de maşină. Citise în ziare că Judd fusese prezent cînd se descoperise cadavrul lui Moody la depozitul *Five Star*. Mai văzuse numele acestui depozit.

Pe o factură de pe biroul lui Anthony.

Şi o bănuială îngrozitoare începuse să-i încolţească în minte.

Părea incredibil ca Anthony să poată fi implicat în

aceste lucruri înfiorătoare, deşi... Parcă ar fi fost prinsă într-un coşmar înfricoşător şi nu exista nici o cale de scăpare. Nu putea să-şi discute bănuielile cu Judd şi se temea să le discute cu Anthony. Îşi spusese că suspiciunile ei sînt nejustificate: Anthony nici măcar nu ştia de existenţa lui Judd.

Însă, cu patruzeci şi opt de ore în urmă, Anthony intrase în dormitorul ei şi începuse să-i pună întrebări în legătură cu vizitele la Judd. Prima ei reacţie fusese furia pentru că o spionase, dar în curînd se lăsase pradă tuturor spaimelor care îi chinuiau sufletul. Privindu-i chipul schimonosit de furie, înţelesese că soţul ei era capabil de orice.

Chiar şi de crimă.

În timpul interogatoriului, făcuse o enormă greşeală. Îl lăsase să înţeleagă ce simte ea pentru Judd. Ochii lui Anthony se întunecaseră şi îşi mişcase capul ca pentru a se feri de o lovitură.

Doar atunci cînd rămăsese singură, îşi dăduse seama în ce pericol se afla Judd, şi că nu-l putea părăsi. Îi spusese lui Anthony că nu va merge cu el în Europa.

Iar acum, Judd era aici, în această casă. Risca să-şi piardă viaţa, şi asta, din cauza ei.

Uşa dormitorului se deschise şi Anthony intră înăuntru. Rămase pe loc, privind-o un moment.

- Te aşteaptă cineva, spuse el.

Anne intră în biblioteca, îmbrăcată într-o fustă şi o bluză de un galben deschis, cu părul căzîndu-i peste umeri. Era trasă la faţă şi palidă, dar din înfăţişarea ei emana un aer de siguranţă şi calm. Judd era în cameră, singur.

– Bună, doctore Stevens. Mi-a spus Anthony că eşti aici.

Judd avusese impresia că interpretează o piesă pentru un public nevăzut şi necruţător. Intuise că Anne este conştientă de întreaga situaţie şi îşi pusese toată încrederea în el, gata să-i urmeze orice iniţiativă.

Şi nu putea face nimic altceva decît să încerce să o mai ţină puţin în viaţă. Dacă Anne refuza să plece în Europa, DeMarco ar fi ucis-o imediat.

Şovăi, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Fiecare cuvînt putea fi la fel de periculos ca şi bomba pusă în maşina lui.

– Doamnă DeMarco, soţul tău este foarte supărat pentru că te-ai răzgîndit în privinţa plecării în Europa.

Anne aşteptă, ascultă, cumpăni afirmaţia lui.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Şi mie. Cred că ar trebui să pleci, spuse Judd, ridicînd vocea.

Anne îi studie faţa, citind adevărul în ochii lui.

– Şi dacă refuz? Dacă, pur şi simplu, plec de aici?

Judd se alarmă brusc.

– Să nu faci aşa ceva. *Niciodată nu va părăsi vie această casă.* Doamnă DeMarco, continuă Judd, cu multă prudenţă, soţul tău are falsa impresie că te-ai îndrăgostit de mine. Ea deschise gura să spună ceva, dar el nu o lăsă să vorbească. I-am explicat că este o

parte obişnuită a terapiei – un transfer emoţional prin care trec toţi pacienţii.

Ea înţelese imediat.

– Ştiu. Mă tem că a fost o prostie din partea mea să vin la cabinet. Ar fi trebuit să încerc să-mi rezolv singură problema. Ochii ei îi spuneau cît de mult ar dori să fi fost aşa şi cît de mult regreta faptul că-l expusese unui astfel de pericol. M-am gîndit mult la asta. Poate că o vacanţă în Europa mi-ar face foarte bine.

El oftă uşurat. Anne înţelesese.

Dar nu avea cum să o prevină de riscul pe care şi-l asuma plecînd în Europa. Sau ştia deja? Şi chiar dacă ar fi ştiut, ar fi putut face ceva? Privi pe lîngă Anne spre fereastra bibliotecii prin care se vedeau copacii înalţi de la marginea pădurii. Îi povestise că îi plăcea să se plimbe pe acolo. Se putea ca ea să fi cunoscut o modalitate de a evada. Dacă ar fi reuşit să ajungă pînă la pădure... Îşi coborî vocea, grăbit.

– Anne...

– Aţi încheiat mica voastră discuţie?

Judd se răsuci. DeMarco intrase pe furiş în cameră. În spatele lui se aflau Angell şi fraţii Vaccaro. Anne i se adresă soţului ei.

– Da, spuse ea. Doctorul Stevens e de părere că ar trebui să plec în Europa cu tine. Şi îi voi urma sfatul.

DeMarco zîmbi şi privi spre Judd.

– Ştiam că mă pot baza pe tine, doctore. Degaja farmec, exaltat de satisfacţia, plină de exuberanţă, a unui om care a repurtat o victorie completă. Se pare

că incredibila energie care emana din DeMarco putea fi convertită prin voinţă, dintr-o forţă întunecată a răului într-o afecţiune plină de entuziasm, ademenitoare. Nu era de mirare că Anne se lăsase păcălită de el. Pînă şi lui Judd îi venea greu să creadă, în această clipă, că acest Adonis, binevoitor şi prietenos, era un criminal cu sînge rece, un psihopat.

DeMarco îi spuse lui Anne:

– Vom pleca mîine dimineaţă, draga mea. Ce-ar fi să mergi sus şi să-ţi faci bagajele?

Anne ezită. Nu voia să-l lase pe Judd singur cu aceşti oameni. Privi, neajutorată, spre Judd. Acesta înclină uşor din cap.

– În regulă, spuse Anne. Îi întinse mîna lui Judd. La revedere, doctore Stevens.

Judd îi luă mîna.

– La revedere.

Şi, de data asta, îşi luau cu adevărat rămas bun. Nu mai exista nici o scăpare. Judd o urmări cum se întoarce, îi salută scurt pe ceilalţi şi iese afară din cameră.

DeMarco privi în urma ei.

– Nu-i aşa că-i frumoasă? O expresie stranie i se întipări pe chip. Iubire, posesiune – şi încă ceva. Regret? Pentru ceea ce urma să-i facă lui Anne?

– Ea nu ştie nimic, spuse Judd. Nu o amesteca. Las-o să plece.

Urmări transformarea din DeMarco. Farmecul dispăru şi ura se revărsă în cameră, un şuvoi îndreptat spre Judd, fără să atingă pe nimeni altcineva. Fizionomia lui exprima extaz, desfrînare.

– Să mergem, doctore.

Judd privi în jurul său, evaluîndu-şi şansele de scăpare. Cu siguranţă, DeMarco ar fi preferat să nu-l ucidă în casă. Acum sau niciodată. Fraţii Vaccaro îl urmăreau lacomi, sperînd ca el să facă o mişcare. Angeli se afla lîngă fereastră, cu mîna lîngă pistolul de la centură.

– Eu n-aş încerca, spuse DeMarco, încet. Eşti un om mort – dar o vom face aşa cum vreau eu.

Îl împinse pe Judd spre uşă. Ceilalţi se apropiară de el şi se îndreptară spre ieşire.

Cînd Anne ajunse pe palierul de sus, aşteptă lîngă balustradă, privind spre holul de jos. Se trase în spate cînd îi văzu pe Judd şi pe ceilalţi pornind spre uşa de la intrare. Alergă în dormitorul ei şi se uită pe fereastră. Bărbaţii îl împingeau pe Judd spre maşina lui Angeli.

Anne ridică repede receptorul şi formă numărul centralistei. I se păru o eternitate pînă i se răspunse.

– Alo, daţi-mi poliţia! Repede. Este o urgenţă!

Şi mîna unui bărbat apăru în faţa ei, întrerupînd legătura. Anne scoase un ţipăt scurt şi se răsuci. În spatele ei se afla Nick Vaccaro, rînjind.

Douăzeci și trei

Angeli aprinse farurile. Era ora patru după-amiaza, dar soarele se ascunsese în spatele norilor cumulus care pluteau deasupra lor, împinşi de vîntul îngheţat. Maşina gonea pe şosea de mai bine de o oră.

Angeli era la volan. Rocky Vaccaro se afla lîngă el. Judd era pe bancheta din spate lîngă Anthony DeMarco.

La început, Judd sperase că va zări o maşină a poliţiei şi că va face o încercare disperată de a le atrage atenţia, însă Angeli conducea pe drumuri

laterale care erau aproape pustii. Au ocolit oraşul Morristown, au trecut pe şoseaua 206 şi s-au îndreptat spre sud, spre cîmpiile puţin populate, dezolate din New Jersey. Cerul cenuşiu se desfăcu şi porni să se reverse o ploaie cu zăpadă, rece, îngheţată, lovind parbrizul în ritmul îndrăcit al unui răpăit de tobe.

– Încetineşte, porunci DeMarco. Nu e cazul să facem un accident.

Ascultător, Angeli îşi ridică piciorul de pe accelerator. DeMarco i se adresă lui Judd.

– Aici greşesc cei mai mulţi oameni. Nu planifică lucrurile dinainte, aşa ca mine.

Judd îl privi, studiindu-l ca un medic. Omul suferea de megalomanie, depăşind orice urmă de raţiune sau logică. Nu putea fi înduioşat. Îi lipsea orice sens al moralităţii şi asta îi permitea să ucidă fără nici o remuşcare. Acum, toate cele întîmplate îi deveniseră clare lui Judd.

DeMarco comisese crimele cu propriile lui mîini, dintr-un sentiment al datoriei – o răzbunare siciliană, pentru a şterge pata pe care el credea că soţia lui o aruncase asupra vieţii lui şi a familiei sale, Cosa Nostra. Îl ucisese pe John Hanson din greşeală. Cînd Angeli îi raportase cele petrecute, DeMarco venise la cabinetul său şi o găsise pe Carol. Sărmana Carol. Nu putea să-i dea casetele doamnei DeMarco, pentru că nu o cunoştea pe Anne sub acest nume. Dacă DeMarco şi-ar fi stăpînit temperamentul, s-ar fi putut ca tînăra Carol să-şi fi dat seama ce i se cerea; dar era o parte a bolii lui să nu tolereze insuccesul, şi,

neafiînd nimic, turbase de furie, iar Carol murise. Într-un mod oribil. DeMarco fusese cel care încercase să-l calce cu maşina, iar mai tîrziu venise la cabinetul lui împreună cu Angeli, pregătit să-l ucidă. Judd fusese uluit de faptul că nu pătrunseseră cu forţa în cabinetul său. Însă acum îşi dădea seama că, din moment ce McGreavy îl considera vinovat, hotărîseră ca moartea lui să pară o sinucidere comisă din cauza mustrărilor de conştiinţă. Asta ar fi oprit ancheta poliţiei.

Şi Moody... sărmanul Moody. Cînd Judd îi spusese numele celor doi poliţişti care se ocupau de caz, îşi imaginase că-l văzuse reacţionînd la numele de McGreavy – însă, de fapt, fusese vorba de Angeli. Moody aflase că Angeli lucra pentru Cosa Nostra şi dedusese restul pornind de aici...

Privi din nou spre DeMarco.

– Ce se va întîmpla cu Anne?

– Nu-ţi face probleme. Voi avea eu grijă de ea, spuse DeMarco.

Angeli zîmbi.

– Oh, da.

Pe Judd îl cuprinse furia pentru că nu putea face nimic.

– Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc cu cineva din afara familiei, spuse DeMarco, cu părere de rău. Străinii nu vor putea niciodată să înţeleagă ce înseamnă să faci parte din familie. Niciodată.

Treceau acum printr-o zonă aproape pustie, plină de terenuri virane. În depărtare, cîte o fabrică se reliefa pe cerul întunecat.

– Sîntem aproape, anunţă Angeli.

– Ai făcut o treabă bună, spuse DeMarco. Te vom ascunde undeva pînă se vor limpezi lucrurile. Unde ai vrea să pleci?

– Îmi place Florida.

DeMarco dădu din cap aprobator.

– În regulă. Vei locui la unul din familie.

– Cunosc cîteva fete grozave pe acolo, zîmbi Angeli.

DeMarco îi zîmbi şi el în oglindă.

– Te vei întoarce cu fundul bronzat.

– Sper că doar cu asta mă voi întoarce.

Rocky Vaccaro izbucni în rîs.

La mare distanţă, pe dreapta, Judd văzu clădirile întinse ale unei fabrici care scotea fum. Au ajuns la un drum lateral care ducea spre fabrică. Angeli îndreptă maşina spre el şi conduse pînă întîlniră un zid înalt. Poarta era închisă. Angeli apăsă pe claxon şi în spatele porţii apăru un bărbat îmbrăcat într-o pelerină de ploaie. Cînd îl zări pe DeMarco, îl salută din cap, descuie poarta şi o deschise. Angeli intră înăuntru, iar poarta se închise în urma lor. Sosiseră.

La secţia de poliţie nouăsprezece, locotenentul McGreavy se afla la el în birou, studiind o listă cu nume, împreună cu trei detectivi, căpitanul Bertelli şi cei doi agenţi FBI.

– Este lista familiilor Cosa Nostra din estul Statelor Unite. Toţi cei importanţi sînt trecuţi alci. Problema e că nu ştim pentru care din ei lucrează Angeli.

– Cît timp ne va lua pentru a-l verifica? întrebă Bertelli.

Îi răspunse unul dintre agenţii FBI.

– Sînt peste şaizeci de nume trecute aici. Ne-ar trebui cel puţin douăzeci şi patru de ore, dar... Se opri.

McGreavy termină propoziţia în locul lui.

– Dar doctorul Stevens nu va mai fi în viaţă peste douăzeci şi patru de ore.

Un tînăr poliţist în uniformă deschise grăbit uşa. Şovăi văzînd grupul de oameni.

– Ce s-a întîmplat? întrebă McGreavy.

– Cei din New Jersey nu ştiau dacă este important, locotenente, dar ne-aţi cerut să vă anunţăm dacă se petrece ceva neobişnuit. S-a primit un telefon de la o femeie cerînd, speriată, poliţia. A spus că este ceva urgent, apoi s-a întrerupt. Operatorul a aşteptat, dar telefonul nu s-a repetat.

– De unde s-a primit telefonul?

– Dintr-un oraş numit Old Tappan.

– A reuşit să obţină cineva numărul?

– Nu. Legătura s-a întrerupt prea repede.

– Grozav, spuse supărat McGreavy.

– Las-o baltă, zise Bertelli. Era, probabil, vreo bătrînică înspăimîntată că şi-a pierdut pisica.

Telefonul din biroul lui McGreavy sună. Un apel lung, insistent. Ridică receptorul.

– Locotenent McGreavy. Ceilalţi din încăpere urmăriră cum i se înăspresc trăsăturile feţei. În regulă! Spune-le să nu facă nici o mişcare pînă nu ajung şi eu acolo. Pornesc chiar acum! Trînti jos receptorul. O maşină din patrulare a zărit maşina lui Angeli luînd-o

pe şoseaua 206, aproape de Millstone.

– Au pornit în urmărire? întrebă unul din agenţii FBI.

– Patrula mergea în direcţie opusă. Pînă au ajuns să întoarcă, Angeli dispăruse. Cunosc zona. Nu există nimic acolo, doar cîteva fabrici. Se întoarse spre unul din agenţii FBI. Poţi să-mi faci repede o listă cu fabricile care sînt acolo şi cine sînt proprietarii?

– Imediat. Agentul FBI puse mîna pe receptor.

– Pornesc într-acolo, spuse McGreavy. Sună-mă cînd ai terminat. Li se adresă celorlalţi. Să mergem! Se năpusti spre uşă, urmat de cei trei detectivi şi de un agent FBI.

Angeli conduse maşina pe lîngă baraca paznicului de lîngă poartă şi îşi continuă drumul spre nişte construcţii ciudate care se înălţau spre cer. Erau coşuri înalte de cărămidă şi jgheaburi gigantice, formele lor curbate desluşindu-se prin ploaia măruntă ca nişte monştri preistorici dintr-un peisaj arhaic, primitiv.

Maşina rulă spre un complex de ţevi mari şi transportoare pe bandă şi se opri. Angeli şi Vaccaro ieşiră din maşină, iar Vaccaro deschise uşa dinspre partea lui Judd. În mînă avea un pistol.

– Coboară, doctore.

Încet, Judd ieşi din maşină, urmat de DeMarco. Îi întîmpină vîntul şi un zgomot înspăimîntător. Cam la opt metri în faţa lor se afla o imensă conductă, prin

care aerul aspirat şuiera violent, absorbind prin gur deschisă şi lacomă tot ce se apropia de ea.

– Este una dintre cele mai mari conducte din ţară, se lăudă DeMarco, ridicîndu-şi vocea pentru a se face auzit. Vrei să vezi cum funcţionează?

Judd îl privi nevenindu-i să creadă. DeMarco juca din nou rolul gazdei perfecte, conversînd cu unul dintre oaspeţi. Nu – nu juca un rol. *Trăia* un rol. Asta era partea îngrozitoare. DeMarco era pe cale să-l ucidă pe Judd şi pentru el asta era doar o tranzacţie de afaceri, ceva ce trebuie rezolvat, cum ar fi renunţarea la un echipament uzat, însă voia să-l impresioneze mai întîi.

– Haide, doctore. Este ceva interesant.

Se îndreptară spre conductă, cu Angeli în frunte, DeMarco lîngă Judd şi Rocky Vaccaro venind în urma lor.

– Fabrica asta aduce un profit de peste cinci milioane de dolari pe an, spuse DeMarco, mîndru. Este în întregime automatizată.

Pe măsură ce se apropiau de conductă, zgomotul devenea tot mai puternic, pînă ajunsese aproape de nesuportat. Cam la un metru distanţă de ea, pe o bandă lată, erau transportaţi buşteni gigantici spre o maşină de tăiat, lungă de şase metri şi înaltă de doi, cu şase fierăstraie extrem de ascuţite. Lemnele tăiate erau apoi duse în sus spre un rotor puternic, prevăzut cu cuţite. Prin aer zbura rumeguş amestecat cu ploaie, absorbit de conductă.

– Nu are importanţă cît sînt de mari buştenii, spuse DeMarco, plin de sine. Maşinile îi taie exact la dimensiunea de nouăzeci de centimetri. Scoase din

buzunar un pistol Colt de calibrul 38 şi strigă:

– Angeli.

Acesta se întoarse spre el.

– Călătorie plăcută spre Florida. DeMarco apăsă pe trăgaci şi în pieptul lui Angeli explodă o gaură roşie. Angeli se holba la DeMarco, zîmbind uimit, de parcă aştepta răspunsul la o ghicitoare pe care tocmai o auzise. DeMarco trase din nou. Angeli se prăbuşi la pămînt. DeMarco îi făcu semn lui Rocky Vaccaro, iar acesta ridică corpul lui Angeli şi-l aruncă peste umăr pornind spre conductă. DeMarco i se adresă lui Judd:

– Angeli a fost un prost. Îl caută poliţia din toată ţara. Dacă l-ar găsi, asta i-ar aduce la mine.

Uciderea cu sînge rece a lui Angeli a fost un şoc cumplit, dar ceea ce a urmat a fost şi mai îngrozitor. Judd urmărea cu oroare cum Vaccaro ducea corpul lui Angeli la gura giganticei conducte. Vacuumul de aer prinse cadavrul, absorbindu-l cu lăcomie. Vaccaro a trebuit să se agaţe de un mîner de metal pentru a nu fi tras în ucigătorul ciclon de aer. Judd mai văzu pentru o clipă corpul lui Angeli rotindu-se în vîrtejul de rumeguş şi buşteni, apoi dispăru. Vaccaro întinse mîna spre supapa de lîngă marginea conductei şi o întoarse. Un capac alunecă peste gura conductei, izolînd ciclonul de aer. Liniştea bruscă era asurzitoare.

DeMarco făcu un pas spre Judd şi ridică pistolul. Pe chip îi apăruse o expresie exaltată, mistică, iar Judd îşi dădu seama că pentru el crima era o experienţă religioasă. Un act purificator. Judd ştiuse că sosise clipa morţii. Nu se temea de ea, ci era mistuit de furie că acest om va trăi, o va ucide pe

Anne şi va distruge şi alţi oameni nevinovaţi şi cinstiţi. Auzi un mîrîit, un geamăt de ură şi neputinţă şi îşi dădu seama că ieşea din gura lui. Era ca un animal prins în cursă, obsedat de dorinţa de a-l ucide pe cel care-l prinsese în captivitate.

DeMarco îi zîmbi, citindu-i gîndurile.

– Te voi împuşca în burtă, doctore. Vei muri mai încet, dar vei avea mai mult timp la dispoziţie ca să te gîndeşti la ce se va întîmpla cu Anne.

Exista o singură speranţă. Una foarte mică.

– Cineva ar trebui să se gîndească la ea, spuse Judd. Nu a avut niciodată parte de un bărbat.

O sclipire apăru în ochii lui DeMarco.

Judd începu să ţipe, străduindu-se să-l facă pe DeMarco să-l asculte.

– Ştii ce este penisul tău? Pistolul pe care îl ţii în mînă. Fără pistol sau cuţit, eşti o femeie.

Văzu faţa lui DeMarco strîmbîndu-se de furie.

– Eşti un laş DeMarco. Fără pistolul acela, eşti un nimic.

O peliculă roşie se lăsă peste ochii lui DeMarco, ca un drapel al morţii. Vaccaro făcu un pas înainte. DeMarco îl opri ridicînd mîna.

– Te voi ucide cu mîinile goale, spuse DeMarco, aruncînd jos arma. Cu aceste două mîini. Încet, ca un animal puternic, se îndreptă spre Judd.

Judd se îndepărtă de el. Ştia că nu are nici o şansă într-o luptă corp la corp. Singura lui speranţă era să lovească în mintea lui bolnavă, să o împiedice să funcţioneze. Trebuia să ţintească în punctul lui cel mai vulnerabil – mîndria bărbăţiei lui.

– Eşti un homosexual, DeMarco.

DeMarco rîse şi se repezi la el. Judd se mişcă, scăpînd de mîinile lui.

Vaccaro ridică arma de jos.

– Şefu'! Lasă-mă să-l termin eu.

– N-am nevoie de tine, tună DeMarco.

Cei doi bărbaţi îşi dădeau tîrcoale, căutînd o poziţie de atac. Judd alunecă pe un morman de rumeguş ud şi DeMarco se năpusti asupra lui ca un taur înfuriat. Pumnul lui uriaş îl lovi în gură pe Judd, făcîndu-l să se aplece. Judd îşi reveni şi se aruncă asupra lui DeMarco izbindu-l în faţă. DeMarco se roti, apoi făcu un pas înainte şi îşi trimise pumnii în stomacul lui Judd. Trei lovituri nimicitoare îi tăiară respiraţia lui Judd. Încercă să vorbească pentru a-l întărîta pe DeMarco, dar nu reuşi să articuleze nici un cuvînt. DeMarco era aplecat, ameninţător, deasupra lui, ca o pasăre de pradă.

– Răsufli cam greu, doctore, rîse el. Am fost boxer. Şi îţi voi da cîteva lecţii. Îţi voi zdrobi rinichii, apoi capul şi ochii. Îţi voi scoate ochii, doctore. Şi cînd voi termina, mă vei implora să te împuşc.

Judd îl crezu. În lumina sinistră care se revărsa din cerul acoperit de nori, DeMarco arăta ca un animal fioros. Se năpusti din nou asupra lui Judd, izbindu-l cu pumnul, crestîndu-i obrazul cu piatra mare a inelului. Judd se aruncă asupra lui, lovindu-l în faţă cu amîndoi pumnii. DeMarco nici măcar nu clipi.

DeMarco începu să strivească rinichii lui Judd, mîinile lui mişcîndu-se ca două pistoale. Judd scăpă de pumnii lui, durerea usturătoare cuprinzîndu-l tot corpul.

– N-ai obosit, nu-i aşa, doctore? Veni din nou spre

el. Judd ştia că trupul nu-i va rezista. Trebuia să continue să vorbească. Era singura lui şansă.

– DeMarco... Nu mai avea aer.

DeMarco se prefăcu că atacă şi Judd se clătină spre el, încercînd să-l lovească. DeMarco se feri, rîse şi-l izbi cu violenţă între picioare. Judd se chirci de durere, străbătut de o incredibilă agonie şi căzu la pămînt. DeMarco era deasupra lui, strîngîndu-l de gît.

– Cu mîinile goale, urlă DeMarco. Îţi voi scoate ochii. Îşi vîrî pumnii uriaşi în ochii lui Judd.

Goneau pe lîngă Bedminster îndreptîndu-se spre sud în direcţia şoselei 206 cînd se auzi apelul de la radioul maşinii.

– Cod Trei... Cod Trei... Către toate maşinile... Grupa Douăzeci şi trei New York... Grupa Douăzeci şi trei New York...

McGreavy luă microfonul radioului.

– Douăzeci şi trei New York... Pe recepţie!

În radio se auzi vocea surescitată a căpitanului Bertelli.

– I-am găsit, Mac. La doi kilometri sud de Millstone există o fabrică de ţevi. Aparţine lui *Five Star Corporation* – aceeaşi companie de care aparţine şi depozitul de carne. Unul din paravanele folosite de Tony DeMarco.

– Se potriveşte, spuse McGreavy. Mergem acolo.

– La ce depărtare te afli de fabrică?

– Cincisprezece kilometri.

– Mult noroc.

– Da!

McGreavy închise radioul, porni sirena şi apăsă pe accelerator.

Cerul se învîrtea deasupra lui în cercuri umede şi ceva îi zdrobea oasele, sfîşiindu-i corpul. Încercă să vadă, dar ochii îi erau prea umflaţi şi nu-i putea deschide. Un pumn îl izbi în coaste şi simţi durerea atroce a oaselor rupte. Respiraţia fierbinte a lui DeMarco, sacadată şi excitată, îi ardea faţa. Se strădui să-l vadă, dar era cufundat în beznă. Deschise gura, silind cuvintele să treacă pe lîngă limba încleiată.

– Vezi... am avut... dreptate, şuieră el. Poţi... poţi lovi un om – doar cînd e la pămînt...

Respiraţia fierbinte se opri. Simţi cum îl apucă două mîini şi îl trag în picioare.

– Eşti un om mort, doctore. Şi te-am ucis cu mîinile goale.

Judd se îndepărtă de voce.

– Eşti... eşti un animal, spuse el, respirînd greu. Un psihopat... Ar trebui să fii închis într-un spital de nebuni.

Vocea lui DeMarco era îngroşată de furie.

– Minţi!

– Nu, nu mint, spuse Judd, continuînd să înainteze cu spatele. Creierul... tău... este bolnav... Mintea... mintea îţi va plesni... şi vei fi... ca un copil idiot. Judd

se îndepărta de el fără să poată vedea încotro merge. În spatele lui auzi zumzetul slab al conductei închise, pîndind ca un uriaş somnoros.

DeMarco se aruncă asupra lui Judd, palmele lui mari înconjurîndu- i beregata.

– Îţi rup gîtul! Degetele lui enorme îi apăsară cu putere traheea.

Judd simţi cum i se învîrteşte capul. Era ultima lui şansă. Instinctul urla în el să înhaţe mîinile lui DeMarco şi să le îndepărteze de gîtul lui pentru a putea respira. Însă, cu un ultim efort supraomenesc, îşi duse mîinile la spate, căutînd supapa conductei. Îi veni să leşine şi, în acea clipă, degetele lui găsiră supapa. Cu o izbucnire disperată de energie, învîrti mînerul şi se răsuci brusc în aşa fel ca trupul lui DeMarco să fie cît mai aproape de deschizătură. O teribilă undă de aer comprimat explodă brusc în jurul lor, încercînd să-i atragă în vîrtejul conductei. Judd se apucă strîns de supapă cu ambele mîini, luptîndu-se cu furia de ciclon a vîntului. Simţi cum degetele lui DeMarco se înfig mai adînc în gîtul lui pe măsură ce acesta era tras spre conductă. DeMarco ar fi putut să se salveze, dar în înverşunarea sa lipsită de raţiune, refuza să elibereze gîtul lui Judd. Acesta nu-i vedea faţa, dar vocea era ca urletul unui animal înnebunit, ultimele cuvinte pierzîndu-se în rafalele de vînt.

Degetele lui Judd începură să alunece pe mîner. Va fi şi el tras în conductă împreună cu DeMarco. Spuse repede în gînd o ultimă rugăciune şi în clipa aceea simţi degetele lui DeMarco dezlipindu-se de

gîtul lui. Se auzi un ţipăt lung ce răsună ca un ecou, apoi doar zgomotul conductei. DeMarco dispăruse.

Judd rămase pe loc, epuizat, incapabil să se mişte, aşteptînd ca Vaccaro să tragă.

Peste o clipă se auzi o împuşcătură.

Judd nu mişcă, întrebîndu-se de ce nu-l nimerise Vaccaro. Prin vălul ameţitor al durerii, auzi şi alte împuşcături; apoi sunetul unor paşi, şi i se păru că-şi aude numele strigat. Apoi cineva îşi puse braţul în jurul lui şi vocea lui McGreavy spunea:

– Dumnezeule mare! Uită-te la faţa lui!

Braţe puternice îl ajutară să se ridice şi să se îndepărteze de conducta ucigaşă. Ceva umed îi curgea pe faţă şi nu ştia dacă e sînge, ploaie sau lacrimi, şi nici nu-i păsa.

Se terminase.

Se căzni să-şi deschidă un ochi şi, printr-o tăietură îngustă, roşiatică, îl văzu ca prin ceaţă pe McGreavy.

– Anne e în casă, spuse Judd. Soţia lui DeMarco. Trebuie să o scoateţi de acolo.

McGreavy îl privea ciudat, iar Judd îşi dădu seama că, de fapt, nu rostise nici un cuvînt. Îşi ridică gura spre urechea lui McGreavy şi vorbi rar, cu voce răguşită:

– Anne DeMarco... E în casă... ajutor.

McGreavy porni spre maşina poliţiei, luă microfonul radioului şi transmise ordine. Judd rămase pe loc, nesigur pe picioare, clătinîndu- se încă din cauza loviturilor lui DeMarco, lăsîndu-se în bătaia vîntului rece. În faţa lui se afla un corp întins la

pămînt, şi ştiu că e Rocky Vaccaro.

Am cîştigat, îşi zise el. *Am cîştigat*. Repetă fraza de mai multe ori în mintea lui. Şi, chiar în timp ce şi-o spunea, ştiu că e lipsită de sens. Ce fel de victorie era asta? Se crezuse un om bun, civilizat – un doctor, un tămăduitor – şi se transformase într-un animal sălbatic mistuit de pofta de a ucide. Trimisese un bolnav spre prăpastia nebuniei şi apoi îl ucisese. Era o povară îngrozitoare cu care va trebui să trăiască de acum încolo. Pentru că, deşi îşi putea spune că o făcuse în legitimă apărare, ştia că se bucurase făcînd-o. Şi pentru asta nu se va putea ierta niciodată. Nu era cu nimic mai bun decît DeMarco, sau decît fraţii Vaccaro, sau decît ceilalţi. Civilizaţia era doar o spoială subţire, periculos de fragilă, şi, atunci cînd crăpa, omul ajungea din nou o bestie, căzînd înapoi în mocirla abisului primordial, de unde el crezuse, trufaş, că se ridicase.

Judd era prea obosit ca să se mai gîndească la aşa ceva. Acum nu voia decît să fie sigur că Anne se afla în siguranţă.

McGreavy veni lîngă el, adresîndu-i-se ciudat de blînd.

– O maşină a poliţiei e în drum spre casa ei, octore Stevens. O.K.?

Judd dădu din cap, recunoscător.

McGreavy îi luă braţul şi îl conduse spre maşină. Mişcîndu-se încet, chinuit de durere, prin curtea fabricii, îşi dădu seama că ploaia încetase. În depărtare, norii cenuşii fuseseră alungaţi de vîntul

rece de decembrie. Se însenina. În vest apăru o mică rază de lumină, iar soarele începu să-şi croiască drum spre ei, tot mai strălucitor.

Va fi o minunată zi de Crăciun.

Sfîrşit